SEXY & SENSATIONEEL SAMBAVOETBAL: HET BRAZILIAANSE BABESELFTAL!

PLAYBOY

Alles wat mannen boeit

Maandblad - september 2002 adviesprijs € 4,20

Prijs Euro-countries excl. Benelux €7,75

www.playboy.nl

PLAYBOY'S DEEL 2
MOOISTE PROVINCIEVROUWEN

OVERIJSEL
GELDERLAND
FLEVOLAND

Groot interview **HARRISON FORD:** 'Ik ben niet hip' • 20 vragen **MILLA JOVOVICH** • Opkomst, ondergang & opkomst van **DE ZWENDELAAR** • Kort verhaal van **MARCEL VERRECK** • **PER DONKERVOORT** naar Reims • **49 DINGEN** die elke man moet weten • Sluit je op in Playboy's **VRIJGEZELLENBUNKER** • Hoe beleven vrouwen **PORNO?** • **EN VERDER:** alles wat mooi, lekker & spannend is.

Onze mouters,

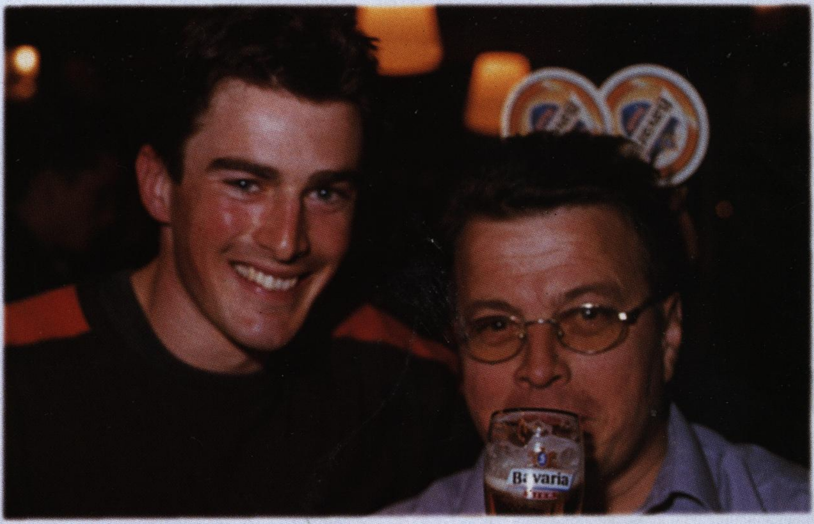

onze brouwers,

onze chauffeurs,

de caissières,

Zo.

onze laboranten,

onze bottelaars,

de barkeepers,

en tot slot de bierdrinkers.

Nu eerst een Bavaria.

BIER VOOR ECHTE MENSEN

Rok 'n' Roll

Rockzangeressen hebben door de bank genomen iets ongenaakbaars, een combinatie van vrouwelijkheid en stoerheid, wat meteen verklaart waarom ze zo in trek zijn bij mannen. Je kunt zowel bier met ze drinken als dingen doen die je juist niet met vrienden doet. Geen wonder dat het Praagse popfenomeen **Zena** voor een run op de Poolse Playboy zorgde en hardrockzangeres **Bee** uit Boedapest de Hongaarse editie uit de schappen deed vliegen. It's only rock 'n' roll and they liked it!

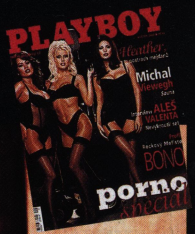

Uit de archieven

Was het eind '84? Of begin '85 dat we naar Zuid-Frankrijk vlogen om daar de zomermode van dat jaar te fotograferen? Misschien herinneren we het ons bewust niet meer, want die productie was misschien wel de grootste ramp uit de geschiedenis van de Nederlandse Playboy. Alles wat mis kon gaan, ging mis. Toen we op het vliegveld van Nice landden, woedden er sneeuwstormen (voor het eerst sinds 1856), waardoor het wachten was op de zon (het was tenslotte een zomerserie). Ondertussen ontpopten de modellen, voetballers **Ruud Krol** en **Tscheu La Ling**, zich als keiharde onderhandelaars door naast de beloofde fee ook nog alle kleding die ze droegen op te eisen, werd de barrekening in het toch al niet goedkope Carlton Hotel steeds exorbitanter en vloog er uiteindelijk door het noodweer geen vliegtuig meer terug, waardoor we een boemeltrein terug naar huis moesten nemen, waarbij we ook nog onze aansluiting in het Parijse Gare du Nord misten. Bij terugkomst leek het wel of we tien jaar weg waren geweest. Je maakt in ieder geval wat mee bij Playboy.

Hef's geluksgetal

Eigenlijk is elk getal Hefner's geluksgetal, maar goed: onze capo di tutti Playmates werd onlangs **76** en volgens de uitnodiging voor de verjaardagsfuif in de Mansion was het zijn lucky number. Eén van de cadeaus die hij kreeg, bestaande uit een heerlijk drieluik, diende onmiddellijk te worden geconsumeerd. Lucky number? Lucky bastard!

Altuna in Amsterdam

En even zo plotseling als **Horacio Altuna** ophield met het tekenen van zijn erotische avonturen voor Playboy was hij op bezoek in Amsterdam om inspiratie op te doen voor een nieuwe serie strips. Hoofdredacteur Paul Koopal bracht een persoonlijk bezoek aan de Argentijnse kunstenaar in zijn Barcelonese residentie, maar een paar maanden later konden dan ook de glazen geheven worden in het Vondelpark. Voor iedereen die van erotiek en humor houdt: vanaf het november-nummer staan de hete avonturen van **Altuna** weer in Playboy, te beginnen met 2 speciale afleveringen over de stad Amsterdam.

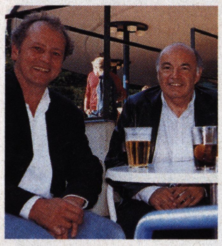

03.05 AM

Het is weer zover. Ik heb een stalker. Het probleem is dat ik geen kant op kan, want ik ben in de Paradiso voor het fantastische Welcome to the Future-feest van levende houselegende Gert van Veen. Ik geniet van alles wat ik om me heen zie en hoor, en het laatste wat ik wil, is gestoord worden in mijn belevingswereld. Elke keer komt hij naar me toe en tettert in mijn oor de onbe-grijpelijke vraag: "Zet je me op de gastenlijst?" Op een goed moment heb ik gehad. "Waar heb je het in godsnaam over?" tetter ik terug. "Over het Playboy-feest in november natuurlijk," zegt hij alsof ik de gek ben. Triomfantelijk antwoord ik: "Het feest is pas in mei, bij het **20-jarig bestaan** van Playboy." Zonder een spier te vertrekken, zegt hij vervolgens: "Zet je me in dat geval op de gastenlijst plus 20?"

3 Vuisten en een Kwast

Het is hard ploeteren op de vormgeving van Playboy. Dag in dag uit moet je je buigen over naaktfoto's van de mooiste vrouwen ter wereld en dan wil je in je vrije tijd wel eens wat anders. Freelance vormgever Menno Schenk uit Amsterdam heeft één grote passie: schilderen. En dan bedoelen we niet de buitenboel een kleurtje geven, maar schilderen als zijnde kunst. Onlangs exposeerde hij zijn fraaie werk tijdens de Amsterdamse manifestatie **3 Vuisten En Een Kwast**, waaraan verder Otto (Ottograph), R.E.L, Atti, Ines Iglesias en Naomi Schennig deelnamen en waar de muziek werd verzorgd door de dj's Roelove (bekend van de SupperClub) en Herwin Bonardi. Playboy sponsorde het geheel, want we houden onze medewerkers graag van de straat.

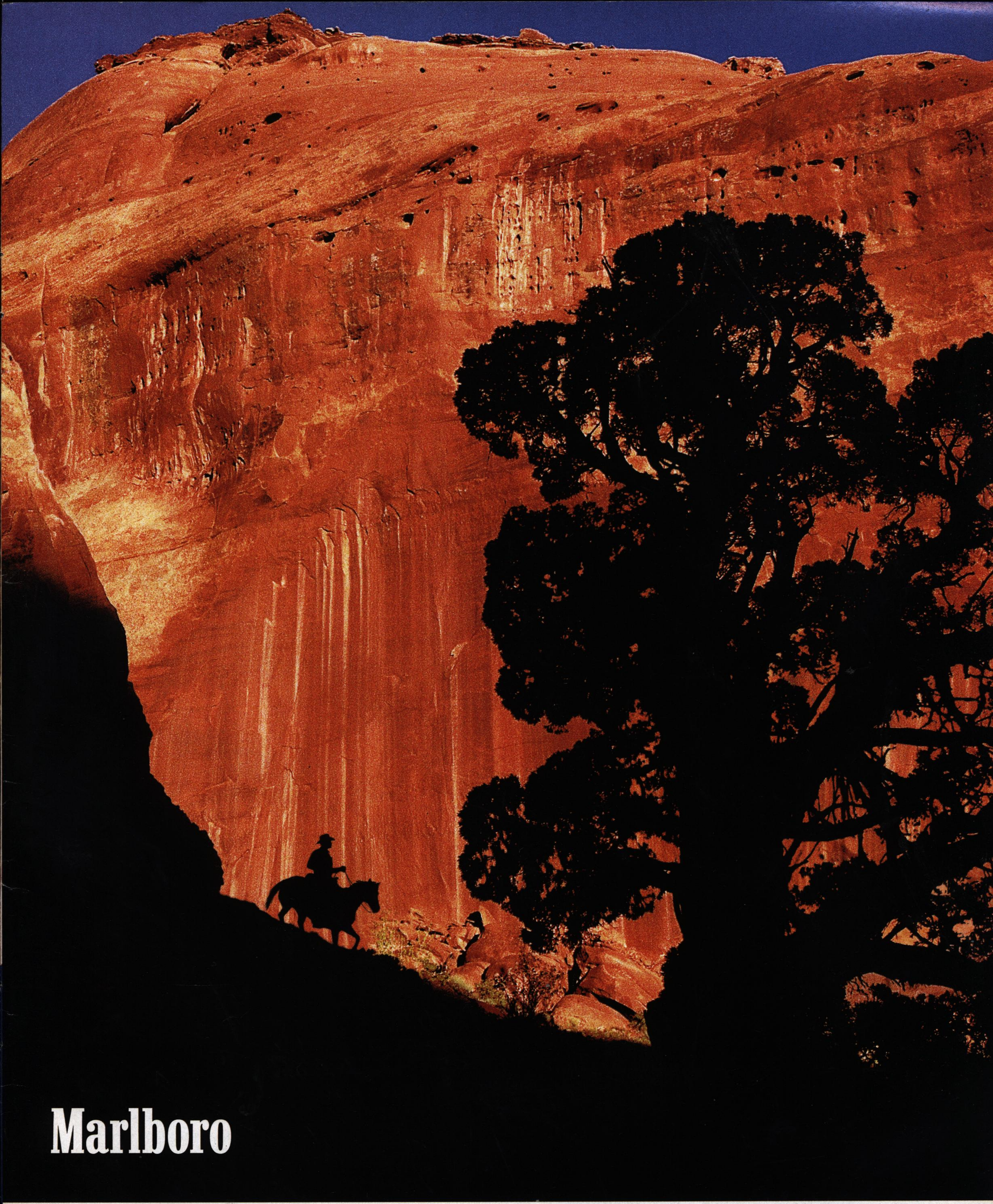

Brengt de gezondheid ernstige schade toe, k.b. 4.10.1994, Stb. 720.

PLAYBOY

SEPTEMBER 2002

Onder Ons

Onlangs stond ik op een feestje waar iemand me vroeg hoe je zo´n blad nou elke keer weer vol krijgt. Vaak zijn dat mensen die een ander soort werk doen, werk dat op hun afkomt en bepaalt wat zij die dag gaan doen. Ik vertelde dat een van de leuke kanten aan een tijdschrift is, dat je juist moet bedenken wat interessant is om te lezen (en te zien) op het moment dat het blad uitkomt. Dat vereist vooruit denken en plannen en tot op zekere hoogte kan dat. Maar ten tijde van de deadline, de dag waarop alle pagina's naar de drukker moeten, is er toch altijd sprake van stress. Op dit moment dus. Buiten vallen de mussen van het dak, binnen zoemt de airco en overlegt art director Nikole van Kessel met vormgevers Menno Schenk en Frederiek Zabel. Welke foto's worden het voor de laatste pagina's die doormoeten? Zijn we tevreden over het design van de pagina's? Multifunctioneel redacteur Jan Peter Jansen is vandaag voornamelijk eindredacteur en bezig de laatste correcties aan te brengen, maar heeft gisteravond nog kans gezien een compleet verhaal te schrijven. Toestemming van de hoofdredacteur vroeg hij wel, maar die stond zich op de tennisbaan het zweet te werken. Na de derde set belde ik pas terug, en was het verhaal al half af. Moderedacteur Willem Baars kan ook heel goed tekst schrijven over vrouwen zonder kleding. Hij maakte drie interviews en zorgde voor de laatste teksten in dit nummer. Het was een paar dagen doorbijten, maar dan is het ook weer tijd voor een feestje. Waar ik altijd wel wat te vertellen heb.

Paul Koopal
(p.koopal@sanoma-uitgevers.nl)
hoofdredacteur

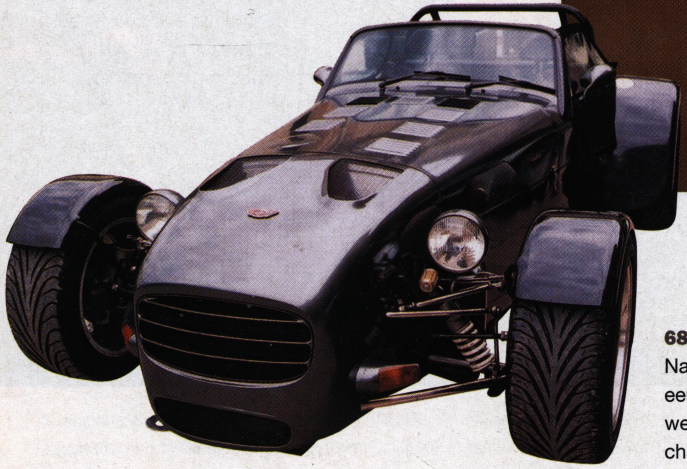

86 Miss Gelderland
Playboy is op zoek naar de 12 allermooiste vrouwen van Nederland. We zijn nu - gelukkig, wat een speurtocht! - op de helft. Deze maand: Flevoland, Overijssel en Gelderland (Merel Sasabone uit Apeldoorn, zie boven en verderop).

68 Scheuren en slempen in Reims
Nationale auto-trots Donkervoort heeft een nieuw type. Wie zijn wij om weerstand te bieden aan een rit naar champagnehoofdstad Reims?

30 Harrison Ford wordt niet volwassen
Alle vragen wilde hij beantwoorden, behalve over z'n liefdesleven. Te pijnlijk! Dus alles over motorrijden, vliegen, timmeren en acteren.

40 Bier eten
Bier gaat prima samen met gastronomie, hadden we gehoord. Tijd om een speciaal Playboy bier-menu te laten maken & proeven.

28 Hmmm... het Braziliaanse babelftal!
Zoals je tijdens het WK hebt gezien, speelt Brazilië het mooiste voetbal van de wereld. Maar wist je dat ze ook de mooiste voetbalbabes ter wereld hebben?

Inhoud

RUBRIEKEN

4 **World of Playboy**
9 **Insider**
61 **De Beste van Playboy**
98 **Hermine Landvreugd**
105 **Erotische Kunst**
106 **Playmobiel**
111 **Sport/Guus Luijters**

INTERVIEW

30 **Groot interview:** Harrison Ford
76 **20 vragen:** Milla Jovovich

FOTOREPORTAGES

22 **Playmate Christie:** Christie Shake heeft niks met McDonalds te maken. Geeft niks.
48 **Het nieuwe seizoen:** Op deze manier wordt voetbal nog eens een keer weer spannend.
86 **Provincie-vrouwen:** De mooiste meiden uit Overijssel, Gelderland en Flevoland.
108 **Blootgeven:** Suzan IJzerman (21) uit Wassenaar is verre van een trutje. Dat moge duidelijk zijn.

VERHALEN

36 **Damesporno:** De eeuwige vraag of vrouwen opgewonden raken van pornografie wordt nu door een vrouw zelf behandeld. En beantwoord.
40 **Bier eten:** Koken met bier in restaurant De Beukenhof in Oegstgeest.
44 **The boys of summer:** Het was een mooie tijd, toen het eerste honkbalteam van Haarlem triomfen vierde. Hoe is het nu met de sporters?
62 **Zwendel:** Oplichters zijn van alle tijden. Trap niet in hun mooie beloften!
77 **De vrijgezellenbunker:** een jaar na 11-09-01 heeft Playboy USA de oplossing voor elke mogelijke aanval.
80 **Het wondermiddel:** Voorpublicatie uit het boek van Marcel Verreck.
92 **Bericht uit de provincie:** onze correspondenten berichten vanuit Kampen, Emmeloord en Nijmegen.

SERVICE

99 **Onderhoud:** Mannenverzorging.
100 **Mannenzaken**

COVERFOTO **MAURICIO NAHAS**

49 DINGEN
DIE ELKE MAN MOET WETEN

Auto's, carrière, shirts, gastronomie, sigaren, G-spots... Er zijn zoveel dingen die een man van nu dient te weten. Geen zorgen. Dit zijn de 49 belangrijkste.

1 Heb nooit een kater in je eigen tijd

2 Geef nooit zwarte koffie aan een dronken vriend
(dan zit je met een klaarwakkere dronkaard opgescheept)

3 De 3 grootste leugens:
a) 'Ik hou van je'
b) 'Ik heb maar 1 biertje gedronken'
c) 'Ik zal niet in je mond klaarkomen'

4 Je kunt nooit bepalen op wie je verliefd wordt
(maar je kunt wel bepalen naar welke vrouw je kijkt)

5 Oud Chinees gezegde
(Lange, quasi-grappige welkomstboodschappen op de voicemail komen van korte, niet-grappige mannen)

6 Ontdek de G-spot
(Vraag je minnares op haar buik te gaan liggen. Val van voren aan, doe alsof je weet waar de G-spot zich bevindt, totdat ze volledig nat en opgewonden is. Druk dan als een gentleman je vinger in haar, tot de eerste 'wand' van haar vagina. Druk dan voorzichtig door totdat je een klein gebiedje ontdekt dat een andere textuur heeft. Druk je vinger dan op elk stukje weefsel, alsof je er een stempeltje op wilt zetten. Stop zodra je voelt dat een stukje weefsel opzet. Ze zal snel gaan gillen of kreunen. Jij hebt het doel getroffen)

7 Deuren
(Gaat zij voor of jij? Oké: 'drukken' wil zeggen dat jij eerst gaat. Bij 'trekken' mag zij eerst)

8 Metsel niet tijdens een diner
(Metselen tijdens een chic diner is niets anders dan elk hapje wegspoelen met een slok van de rijkelijk geschonken wijn. Na zeven gangen wankel je als een alcoholist van tafel)

9 Barcelona wordt kampioen
(Als Louis van Gaal eerst weer ontslagen is)

10 De coolste auto van dit jaar
(De in juli gepresenteerde Z4 van BMW. Maar die komt pas in 2003 op de weg. Dus is het de Maybach 57 of 62, de gereïncarneerde superauto van DaimlerChrysler die in versies van 5,73 en 6,17 meter te koop is. De vietrapsairco aan boord is nog maar de minste standaard-luxe die het prestigieuze Duitse automerk te bieden heeft)

11 Geloof niet in de hype
(American Psycho is niet zo'n goed boek als dat je denkt: elke man zou gewoon net zoveel stijl, geld en macht willen hebben als hoofdpersoon Patrick Bateman)

12 Word een man in bonis, geen man in malus
(Als je 5 mensen om je heen hebt verzameld die aan jou moeten rapporteren, geef je ze elk 100% van de credits. Na verloop van tijd ontvang jij op je investering 500% aan credits terug. Zo werkt het. Degenen die de credits van jou in ontvangst nemen, zijn echter onzeker, ontrouw en daar ook berucht om. Behalve bij zichzelf)

13 Het beste boek van Arnon Grunberg
(Arnon wie?)

14 Onthou: grote mond, kort geheugen

15 Waarom ze Krug niet zal kennen
(Vrouwen worden mooier & losser van champagne. Van de merken en de kwaliteit van de bubbelwijnen hebben ze minder verstand, laat staan dat je er bij haar indruk mee maakt)

16 Geef haar nooit
(een abonnement op Opzij of Ouders van Nu)

17 Kies altijd voor een meisje met kleine handen
(om voor de hand liggende redenen)

vervolg pagina 75 >

18 Neem haar nooit mee naar een 2- of 3-sterrenrestaurant van chef-koks als Gordon Ramsay (foto) in Londen of Sergio Herman in Sluis. Ze zal óf het diner niet op waarde weten te schatten, óf ze raakt verliefd op deze stoere rock 'n' roll-sterren van de keuken en dwingt jou thuis ook in de koksbuis.

DOOR **JAN PETER JANSEN**

insider

Playboy's personal guide voor de man van morgen

Lekkere lingerie

Een jaar of 11 geleden hoorden we voor het eerst van haar. Ze kwam, ze zag en ze won ons hart. **Marlies Dekkers** was een bijzondere vrouw. Bijzonder door haar uiterlijk en haar prachtige collecties sexy lingerie. Wat de Rotterdamse maakte, was zo nieuw, anders, smaakvol en sexy, dat we onmiddellijk waren verkocht. Het leidde ook tot een prachtige fotoserie in Playboy waarin Marlies zich in haar eigen creaties van alle kanten toonde. Inmiddels zijn we ruim 11 jaar verder en Dekkers heeft haar droom en ambities volledig waargemaakt en uitgebuit. Ze is de meest invloedrijke lingerie-ontwerpster van Europa en in al haar ontwerpen weet ze de valkuil die bij lingerie altijd op de loer ligt (lingerie is vaak ordinair, maar niet bij de **Undressed-collecties** van Marlies) schijnbaar moeiteloos te ontwijken. Stijlvol, modern, sexy, origineel en bijna arty, dat is wat de ontwerpen van Marlies Dekkers altijd zijn. Een jaar of drie geleden wijdde de Rotterdamse Kunsthal zelfs een expositie aan het werk van Dekkers. Inmiddels ligt haar zoveelste lijn in de winkels (onder andere in De Bijenkorf en in de betere lingeriewinkels) en weer is het een collectie om van te watertanden. Well done **Marlies, we zijn trots op je.** Hierbij vind je twee van de ontwerpen uit de nieuwe Undressed-lijn. Helaas is Marlies zelf ditmaal niet het model, maar het blijft lekker om naar te kijken. Erg lekker zelfs, en daar is het Marlies en lingerie natuurlijk ook helemaal om te doen.

CARIN VERBRUGGEN

MET DEZE MAAND:

10 **Willem Baars' Avondje Met... mooie Ellemieke Vermolen**
12 **Het geniale leven van Salvador Dalí in een boek.**
13 **De grootste culinaire sensatie van Overijssel: De Roggebot**
14 **Smaken op het World Wide Web.**
16 **Femme Fatale, de nieuwe film van Brian de Palma, met de waanzinnig lekkere Rebecca Romijn.**
20 **Lee Hazlewood vertelt.**
21 **De TVR van de Minolta-directeur.**

mijn avond met...

DOOR **WILLEM BAARS** • FOTOGRAFIE **MICHEL LINSSEN**

Ellemieke Vermolen

Ze is model, actrice en presentatrice. En ze is erg mooi en sexy. Playboy-redacteur Willem Baars ging een middag en avond op stap met Ellemieke Vermolen...

Even krijgen we het Spaans benauwd als we in Amsterdam op de hoofdpersoon van dit verhaal zitten te wachten. Is deze locatie eigenlijk wel gepast voor de ster van deze middag en avond? Ellemieke Vermolen ziet er altijd zo glamorous en perfect verzorgd uit en is zo mooi, dat je al snel denkt dat de 26-jarige presentatrice/actrice elke avond in chique gelegenheden als Beaubourg, Le Garage, Quartier Sud, De Kas en andere toprestaurants te vinden is. Zal ze het nonchalante en nogal informele West Pacific in Amsterdam niet te gewoontjes vinden? Het Amsterdame West Pacific & Ellemieke Vermolen, twee grotere uitersten zijn nauwelijks denkbaar.

Een stunning beauty

Maar gelukkig Ellemieke voelt zich overal thuis. Dus ook in West Pacific, waar het eten altijd geweldig en erg verrassend is, waar de muziek altijd lekker en dansbaar is, waar het publiek altijd erg divers is en waar je zowel in zwaar versleten jeans als in maatpak altijd lekker zit. Een (Gucci-) pak van ons hart. Deze middag ziet Ellemieke er zoals altijd weer prachtig uit. Ze is een stunning beauty en typisch zo'n meisje waar je als man gegarandeerd naar omkijkt als ze langsloopt. Some girls have all the luck. Een meisje ook waarvan je verwacht dat ze wel arrogant moet zijn en dat altijd de nodige reserves in acht neemt als je haar als man complimenteert of aanspreekt. Maar dat is dus een misvatting. Wij ontmoetten Ellemieke, toen nog actrice in Goudkust (ze speelde de rol van sexy verpleegster Bo), 3 jaar geleden voor het eerst en hadden dat beeld - eerlijk gezegd - ook van haar. Maar Ellemieke was allesbehalve arrogant. Het klikte meteen en ze was open, spontaan, vrolijk, lief en grappig. "Mensen hebben dat beeld heel vaak van me," zegt Ellemieke deze namiddag. "Ik hoorde laatst een verhaal over mij

en daarin herkende ik mezelf absoluut niet. Er werd gezegd dat ik erg uit de hoogte was en een echte hartenbreekster. Dat is dus totale onzin. Vooral dat laatste slaat nergens op. Als ik een relatie heb, ga ik er altijd helemaal voor. Dan klamp ik me zo vast aan de jongen op wie ik verliefd ben, dat ik mezelf vaak totaal verlies. Letterlijk en figuurlijk zelfs. Mijn relatie met Josef Fortes Rodrigues (voetballer bij AZ) is onlangs op de klippen gelopen en daar ben ik echt kapot van. En nu drie maanden later weet ik deels ook waar dat mee te maken heeft. Ik heb last van verlatingsangst. Dat heeft ongetwijfeld met mijn jeugd te maken en met het feit dat mijn vader ons destijds van de ene op de andere dag in de steek liet. Maar het heeft ook tot gevolg gehad dat ik me zo aanpas aan de man met wie ik een relatie heb, dat ik soms te ver van mezelf verwijderd raak. Ik doe er dan alles aan om maar in de smaak te vallen en ik vind het dan ook erg moeilijk om nee te zeggen. En uiteindelijk breekt dat me dan toch soms op. Dat zou ik dus moeten afleren. En dat ik arrogant zou zijn, klopt ook niet. Ik ben eerder erg verlegen."

'Ik zoek lijflijk contact'

"Tegelijk ben ik iemand die snel verliefd is en die veel lijflijk contact zoekt met mensen. En dat laatste leidt ook nog weleens tot misverstanden omdat veel mannen dan al snel het idee hebben dat ze iets meer van me zouden kunnen krijgen dan ikzelf bedoel. Ik ben dus allesbehalve iemand die zomaar de eerste de beste avond het bed induikt met iemand. Bij mij gaat daar alijd wel wat tijd overheen. Ik wil iemand eerst echt goed leren kennen. Weet je? Laatst heb ik heel goed zitten nadenken over de tijd waarin we leven en ik kwam tot de conclusie dat ik deze tijd eigenlijk helemaal niet zo heel prettig vind. Alles is zo oppervlakkig geworden en alles is ook zo snel en onzeker. Hoe vaak hoor je tegenwoordig niet dat relaties kapot gaan omdat één van de twee is vreemdgegaan en toch maar voor een ander kiest? Zo zit ik zelf helemaal niet in elkaar en ik vind zo'n instelling ook erg jammer. Als ik een relatie stap, dan ga ik er ook in met het idee dat het voor altijd is en zal ik er ook altijd voor blijven knokken."

Even lijkt het er deze middag en avond op alsof we op de stoel van een psycholoog zitten, maar gelukkig gaat het deze uren ook over andere, minder zware zaken.

Het gezicht van Wehkamp

Zoals de ambities en werkzaamheden van Ellemieke. Laten we haar CV even snel doornemen. Ellemieke begon als fotomodel en ze was jarenlang één van de meest gevraagde modellen in ons land. Ze was o.a. het gezicht van Wehkamp en ze was in talloze commercials te zien. Vervolgens werd ze ontdekt door de TV-wereld en al vrij snel werd ze het gezicht van Veronica. Vanaf dat moment ging het allemaal nog sneller. Ellemieke werd assistente in het Millennniumspel (RTL4), werd gevraagd in Goudkust en anderhalf jaar geleden nog presenteerde ze, samen met zangeres Marlayne, het Fox-programma 'Hou 'm vast'. "Helaas was dat programma geen lang leven beschoren. Te lage kijkcijfers. Maar het heeft me wel het besef gegeven dat presenteren helemaal mijn ding is. Dat vind ik nog leuker om te doen dan acteren. Momenteel doe ik helemaal niets op TV, maar ik hoop dat ik ooit weer een aanbieding krijg die met presenteren te maken heeft. Dat is inderdaad wel een droom van me." Op dit moment is Ellemieke vooral weer actief als model en dat is jammer. Jammer omdat de sexy Amstelveense zoveel indruk op het beeldscherm maakte dat wij de platte ongein van 'Hou 'm vast' maar wat graag op de koop toe namen om haar maar te kunnen zien. "Het komt zoals het komt," zegt Ellemieke. "Ik zou het heel fijn vinden als het gebeurt, maar ik vind het ook prima om het even een tijdje zonder TV te moeten doen. Ik zou zelfs wel helemaal terug kunnen als het zou moeten. Tot nu toe heb ik een geweldig leven. Bovendien heb ik zoveel moois en bijzonders gezien en zoveel gereisd. Allemaal geweldig en erg verslavend. Maar momenteel al werk ik twee dagen vast bij een grote sportschool in Amstelveen en dat vind ik ook superleuk om te doen. En wat ik tot nu toe heb gedaan, kan niemand me meer afnemen..." Mooi gesproken. En dat geldt eigenlijk ook voor ons en deze middag en avond die veel te snel voorbij gingen, maar die ons toch weer een paar uur heel dicht bij één van de mooiste vrouwen van ons land brachten. Een avond ook die ons vlak voordat Ellemieke weer richting Amstelveen vertrekt, deed beseffen dat wij soms ook ernstig last van verlatingsangst hebben.

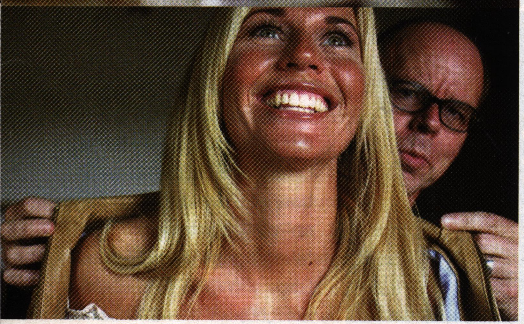

Old Gold Seal in nieuw jasje

Eén van de beroemdste whisky's is misschien wel de 12 Years Old Gold Seal van Ballantine's. Bij de slijter of in de tax free-shop op vlieghavens pik je de herkenbare fles uit 1827 er onmiddellijk uit. Toch heeft het Schotse whiskymerk de icoonfles afgestoft en aan een restyling onderworpen. De achthoekige vorm bleef, maar de aankleding is helemaal aan de eisen van deze moderne tijden aangepast. Het feit dat de whisky 12 jaar oud is, staat nu als eye-catcher centraal op de kenmerkende achthoekige fles; in het verleden was die toch niet onbelangrijke leeftijd weggemoffeld. De naam Gold Seal wordt op de nieuwe fles klein via het halslabeltje gecommuniceerd. Maar om nou verder te oreren over het in full colour afgebeelde wapen en de gouden afwerking...; hoe smaakt die 12 Years Old Gold Seal nou eigenlijk? Ook niet onbelangrijk. Nou, die smaakt zoals we gewend waren dat die smaakte. Complex, bloemrijk, naar honing, vanille en rijp eiken.

Informatie: Allied Domecq Spirits & WInes, tel. 076-5025111. (JPJ)

boeken

DOOR **GUUS LUIJTERS**

De maand van de herdrukken

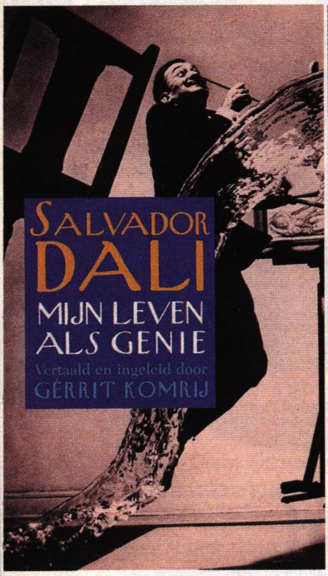

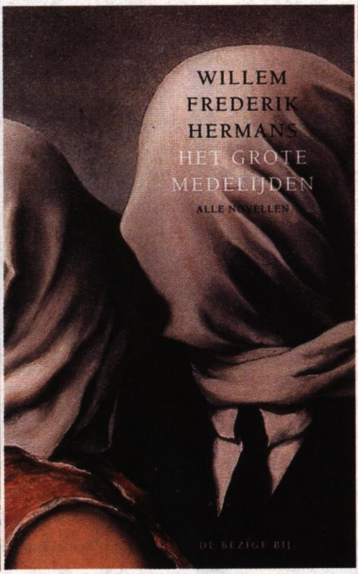

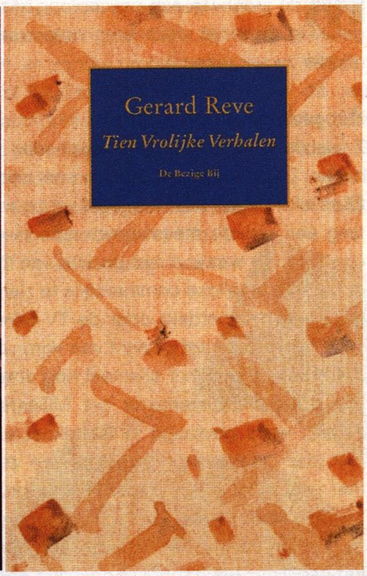

Omdat we in augustus allemaal op vakantie zijn, is augustus de Maand van de Herdrukken. Ook dit jaar wordt er op dit terrein weer stevig uitgepakt. Laat ik me beperken tot 3 boeken, waarvoor ik, ondanks het feit dat ik ze in de kast heb staan, toch meteen naar de winkel zou rennen. In de eerste plaats is daar Mijn leven als genie van **Salvador Dalí** in de vertaling van Gerrit Komrij *(Bert Bakker, € 29,95)*. Dit boek, dat onheugelijk lang geleden is verschenen als Privé-domein, verdient zijn herdruk volkomen. Het is nog altijd opzienbarend, volslagen krankzinnig, volstrekt over de top en hoogst amusant. Dalí is natuurlijk in de eerste plaats een schilder, maar eerlijk gezegd heb ik, die nooit zo van al die platgeslagen horloges op zijn doeken gecharmeerd is geweest, hem als schrijver hoger zitten. Eén citaat: 'De allerbelangrijkste gebeurtenissen die een schilder van onze tijd kunnen overkomen, zijn ten getale van twee: 1e Spanjaard te zijn; 2e Gala Salvador Dalí te heten. Deze 2 dingen zijn nou net mij overkomen. Zoals mijn voornaam Salvador al zegt, ben ik voorbestemd tot niets minder dan tot het redden van de moderne schilderkunst uit de luiheid en de chaos.' Zo zit dat. Van **Gerard Reve** verschijnt een nieuwe editie van Tien Vrolijke Verhalen uit 1961 *(De Bezige Bij, € 15)*. Deze bundel, waarin klassieke verhalen staan als Haringgraten en Lezing op het land, wordt voorafgegaan door een hilarisch interview dat Reve zichzelf afnam. Alleen al voor dat interview is het boek de aanschaf meer dan waard. Alles staat erin, zal ik maar zeggen. Van **W.F. Hermans** verschijnt een bundeling van zijn novellen, Het grote medelijden *(De Bezige Bij, € 29,50)*. De novellen uit Moedwil en misverstand staan erin, Het behouden huis natuurlijk, maar ook Philip's sonatine, Homme's hoest, Geyerstein's dynamiek, De zegelring en In de mist van het schimmenrijk. Ruim 500 pagina's W.F.H. Wie dat niet koopt, is gek.

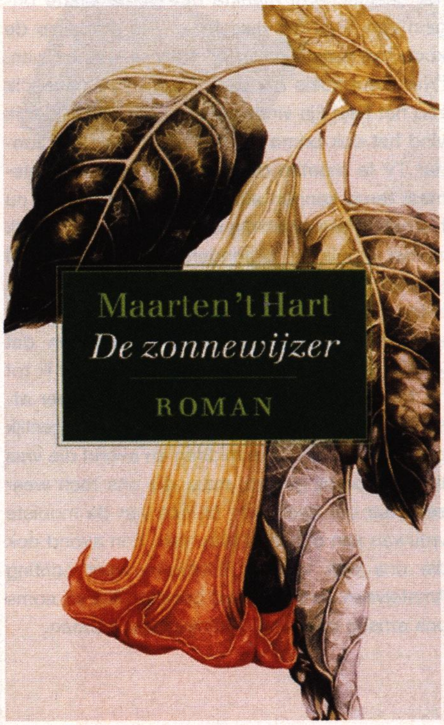

MAARTEN 'T HART: Hoezo, augustus de Maand van de Herdrukken? Van Maarten 't Hart verschijnt gewoon een nieuwe roman: De zonnewijzer *(De Arbeiderspers, € 17,95)*. De zonnewijzer is weer een roman met het plot van een thriller, zoals eerder De kroongetuige en Het woeden der gehele wereld. De zonnewijzer heeft dezelfde hoofdpersoon als De kroongetuige. Leonie Kuyper is inmiddels gescheiden. Als haar beste vriendin overlijdt aan een zonnesteek erft zij haar appartement en haar poezen. Omwille van de poezen gaat Leonie de plaats innemen van haar vriendin en op de duur gaat ze zich zelfs helemaal met haar identificeren. En dan komt ze er achter dat de zonnesteek niet zomaar een zonnesteek was. Goed geschreven spanning.

EROTIEK: Als je een echte machoroman wilt lezen, lees dan Dirty Havanna van de Cubaanse schrijver Pedro Juan Gutiérrez. Veel drank, veel geouwehoer en veel sensuele vrouwen, dit alles tegen het decor van een langzaam instortend Havana. *(Vassallucci, € 22,95)*.

De pornowereld belicht door de ogen van een vrouw staat beschreven in Hard, de debuutroman van Raf-faëla Anderson, eerder hoofdrolspeelster in Baise-Moi. Veel sexueel geweld, veel smerige praatjes en veel geile mannen en dit alles tegen de achtergrond van Parijs, dat er ineens een stuk minder mooit uitziet dan het in werkelijkheid is *(Vassallucci, € 14,95)*

Waar de Wallen zijn, weet ik dus wel. Ik heb er gewoond en sinds mijn twintigste bezoek ik er bepaalde cafés. Ik heb de tijd nog meegemaakt dat daar inbrekers zaten van het type dat 's nachts met een muts op het hoofd en een jute zak op de rug op 'glimmers' uitgingen, dat de vaste jongens als ze binnenkwamen hun pistool achter de bar legden en we als het geld op was bij de meisjes langsgingen om nieuw te halen. Die buurt bestaat niet meer. Hollandse meiden zitten ook niet meer achter het raam, die werken in de sexclub. Hun plaats is ingenomen door meiden uit het Oostblok en de Kaapverdische eilanden. Volgens Bruce Harris, de schrijver van het boekje Closed Curtain-lives of the Wallen, zitten er ook veel dames die afkomstig zijn uit onze voormalige koloniën. Misschien, maar ik heb ze nooit gezien, wel veel transen. Closed Curtain is een boekje van het vriendelijke soort, bedoeld voor de vriendelijke toerist die je vooral niet aan het schrikken moet maken. De hoer die geïnterviewd wordt, hoereert dan ook uit roeping en niet omdat ze door een slavenhaler is doorverkocht of om haar eigen habit en die van haar bikker te betalen. Veel aandacht voor de Rode Draad, de vakbond voor hoeren, de coffeeshops en de gay-delegatie. De tekeningen zijn Michell Bird (White Boucke € 17,50)

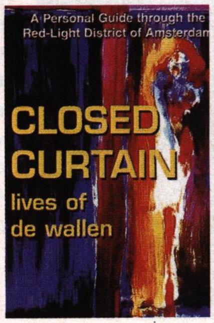

Sex in Amsterdam

Geboren en getogen in Amsterdam, maar nooit geweten dat er een Sex Museum is. Na bestudering van The Temple of Venus-The Sex Museum, Amsterdam van Hans-Jürgen Döpp moet ik aannemen dat het inderdaad bestaat, maar waar het zich bevindt, weet ik nog steeds niet. Als het boek een afspiegeling is van de bezittingen van het Museum is er niet zozeer sparke van een museum als van een verzameling, te weten een verzameling dildo's. Ze hebben ze in alle soorten als ook in alle maten. Naast al deze phallicae is er nog een aantal Japanse prenten en een bronsje zoals een Leda met zwaan die is vervaardigd naar een schilderij van Ingrès. Ook zijn er nog een paar foto's en een tekening van Félicien Rops. In The Temple of Venus zijn naast de afbeeldingen van al deze schatten erotische tekstfragmenten geplaatst, een lepeltje Sade, een brokje Maupassant, een regeltje Musset. *(Parkstone Press, imp. Nilsson & Lamm, € 47,25).*

restaurant van de maand

DOOR **JAN PETER JANSEN**

Overijsselse sensatie

Al langer wilden we De Roggebot in Kampen aandoen, de vorig jaar met een Michelin-ster onderscheiden zaak van chef-kok Andrès Delpeut en zijn vriendin Ingrid Bareman. Omdat het Alliance-restaurant op een unieke locatie aan het weidse Vossemeer staat, omdat de 29-jarige eigenaar Delpeut volgens eetgetuigen die er waren geweest zo ongelooflijk wereIds kookt, omdat gastvrouw Bareman (26) niet alleen één van de besten in haar métier is, maar ook tot verrassende wijnsuggesties komt, omdat we in de toekomst nog veel van dit talentvolle stel gaan horen en, hopelijk, proeven. Echt regionaal zegt de in IJsselstein getogen cuisinier niet te koken, zoals zijn vakgenoot Jonnie Boer. "Of het zouden de regionale ingrediënten moeten zijn die ik inkoop, zoals snoekbaars en boter," zegt Delpeut, die ervaring opdeed in Zürich, De Mariënhof en in 3-sterrenzaak Parkheuvel. Totdat hij met Ingrid 3,5 jaar terug De Roggebot opende en die in 1,5 jaar naar een Michelin-ster kookte. Dat Delpeut een gedreven, tegen het klassieke aan klevende kok is, blijkt uit de fraaie menukaart die vergeven is van de smakelijke toppertjes. Makreelfilet, rogvleugel, kreeft, Anjou-duif, tournedos van lam, zachtgegaarde tarbot, zeebaars, eendenleverkrullen... benieuwd hoe de chef daarmee stoeit. Dus bestellen we niets van de kaart, maar laten de chef-kok vrij in het samenstellen van onze 6-gangenlunch. Om een beste indruk van 's mans delicate oeuvre te krijgen, laten de playboy & z'n playgirl zich maar graag verrassen. Gastvrouw Ingrid zouden we meteen willen uitroepen tot meest aimabele & lieve van Nederland; wat een moordwijf is dat! En potverdorie wat een superwijnen ontkurkt ze voor ons. Na een glas Moët, dat pico samengaat met de amuse van vers roggebrood & haring en de gazpacho, schenkt ze ons een Cassis in. Deze witte Provencewijn glijdt hand in hand met de zachtgegaarde tarbot langs onze papillen. Die tarbot heeft Delpeut in een 12 jaar oude aseco balsamico gelegd, wat met de baby-artisjokken & de fijnzachte endenleverkrullen voor een indrukwekkend concert in de mond zorgt. Godver, wát een indrukken! Via zowel neus, mond als ogen! Die Delpeut kan een mens wel gek maken, zoveel is na 3 gerechtjes al duidelijk. En dan dat uitzicht over het Vossemeer... Kom hier maar eens om in de Randstad. De Chileense Terras Atlas-wijn die schatje Ingrid ons nu brengt, is van een iets pittiger karakter, een Chardonnay met veel houttonen. Desalniettemin heeft ze die in samenspraak met de chef nauwgezet geselecteerd om de op de huid gebakken zeebaars te vergezellen. De verse asperges en open ravioli van krab heeft Andrès heel kunstig onder de baars gestapeld en afgemaakt met een rijke Gribichesaus. Omdat de minnares even geen zin in kaviaar heeft, zuigt de playboy beide hoornen lepels kuit leeg; helemaal top. Net als de delicatessen die luisteren naar de naam 'tournedos van lam met zomertruffel en met rozemarijn doorstoken aardappel/spek- galette'. De Bellet van Château de Crémant is een dikke wijn uit Nice, een perfecte rode zomerwijn, die we weleens koud zouden willen proberen. Maar misschien stellen we nu iets vreemds voor. Delpeut heeft nog een klapstuk van zijn imponeersessie, dat hij eerst vooraf laat gaan door een dessert-amuse. Hoe verzin je het, een dessert-amuse! Dat zijn we nog nergens anders tegengekomen, of 't moet El Bulli zijn geweest, maar daar raakten we na 23 gangen het overzicht kwijt over amuse-, voor- & tussen- en nagerechtjes. Helemaal goed, die perzikenkompot met een gratiné van perziken. Het sluitstuk bestempelen we hierbij alvast tot Lekkerste Dessert van Zomer 2002. Het citroentaartje heeft de cuisinier afgebrand met eiwitschuim (jammie!) en hij heeft het afgemaakt met honingsaus, bosaardbeitjes en zelfgemaakt sereh-ijs. Je proeft het eraan af dat Delpeut ervaring heeft opgedaan op de patisserie bij Cees Helder, hoewel de Kampense maestro gelukkig wel een heel eigen stijl heeft.

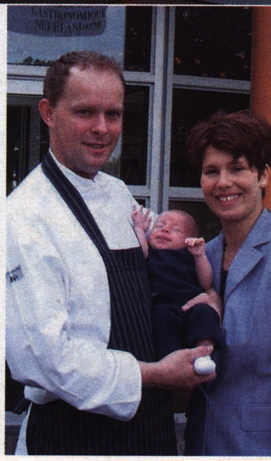

De Roggebot,
Flevoweg 85, Kampen,
tel. 038-3332244

site by site

DOOR **MICK BOSKAMP**

Smaken verschillen

Vrouwen, en dat geldt gek genoeg ook voor mannen, komen in allerlei verschillende soorten en maten. Geen exemplaar is hetzelfde en dat is maar goed ook, want anders zou het een nog grotere warboel op deze wereld worden. Op het Web kun je het zo gek niet bedenken, of ze hebben in dat kader wel een site bedacht. Smaken verschillen en als je van kleine vrouwen houdt, overigens met alles erop en eraan, dan ga je naar **allpetite.com**, 'a site dedicated to sexy, petite women.' In het Engels woordenboek wordt petite vertaald als tenger, fijn, sierlijk & keurig. Dat laatste woordje kunnen we godzijdank doorstrepen als zijnde niet van toepassing, want de hordes naakte meisjes die via eindeloos doorklikken tevoorschijn komen, willen zo te zien maar één ding en dat is via het beeldscherm op je schoot komen kruipen. Daar moet je dan ook wel voor betalen, want allpetite.com is niet gratis. Gelukkig gaat het hier, geheel in de stijl van de site, om kleine bedragen.

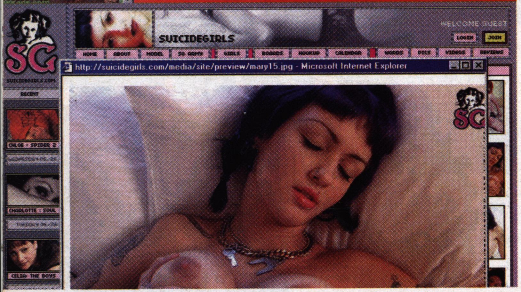

Het tegenovergestelde van klein is groot en als je op lange vrouwen valt (iets wat je overigens niet letterlijk moet doen), dan ga je naar **bigrags.com**, een site die er wat vormgeving betreft niet uitziet, maar die verder aan al je grote wensen voldoet. Om het lengteverschil aan te geven, zie je hier veel foto's van vrouwen die naast mannen staan, waarvan je nog net de bovenkant van hun hoofden ziet. Het betreft hier dus ontiegelijk lange vrouwen, die hier big rags, tall amazones en real giantesses worden genoemd. Amerikanen hebben nu eenmaal een bijzondere manier om het beestje bij de naam te noemen.

We zouden het ook nog over zwarte en witte vrouwen kunnen hebben, maar dat ligt teveel voor de hand. Je hoeft maar naar de zoekmachine **google.com** te gaan, je voorkeur voor licht of donker in te tikken en je kunt dagen achter je PC of Mac doorbrengen. Veel interessanter is de site **suicidegirl.com**. Denk niet dat het hier meisjes betreft die de hand aan zichzelf hebben geslagen. In dit geval wordt met suicide girls het type vrouw bedoeld bij wie een leven vol sex, drugs & rock 'n' roll zijn sporen heeft achtergelaten, zeg het type Courtney Love. Zelden zagen we zoveel tattoos en piercings bij elkaar als op deze site. En eerlijk is eerlijk: sommige van de modellen zijn zeker om over naar huis te mailen. Getekende vrouwen. Als dat letterlijk je ding is, dan moet je voor de gein even naar **anime-tour.com** gaan. Op deze site staat de sex-strip centraal, waarbij de tekeningen buitengewoon verzorgd zijn en de sex van de buis spat. En dan nu weer aan het werk.

Jammer dat je het niet kunt proeven, maar het web bedient veel verschillende smaken

film

DOOR **GUUS LUIJTERS**

50 jaar na Hitler

Jack Ryan, de door bestsellerschrijver Tom Clancy geschapen CIA-agent, is inmiddels aan zijn vierde film toe en aan zijn derde vertolker. Harrison Ford (deze maand in het Grote Interview) was Ryan in Clear and Present Danger en Patriot Games, in The Hunt for Red October speelde Alec Baldwin de rol en in **The Sum of All Fears** is de beurt aan Ben Affleck. The Sum of All Fears is een handig in elkaar gestoken thriller. In 1973 is een Israëlisch vliegtuig neergestort in de Syrische woestijn. Het vliegtuig had een atoombom aan boord die 30 jaar later wordt opgegraven. De bom wordt verkocht aan de leider van een neonazistische organisatie. Hun uitgangspunt is dat Hitler stom was door oorlog te voeren tegen de VS en Rusland. Hij had de 2 landen tegen elkaar moeten laten vechten. Dit probeert hij te bereiken door een atoombom op Baltimore te laten vallen en het te laten lijken dat de Russen verantwoordelijk zijn. Uiteraard is Ryan de man die in de gaten heeft wat er aan de hand is. Maar hoe moet hij de president en zijn adviseurs ervan overtuigen? Het verbazingwekkende hoogtepunt van de film is de verwoesting van Baltimore, waarna de president en zijn mannen in Air Force One aan het heibelen slaan. The Sum of All Fears is een spannend verhaal, waarin door Affeck en zijn mentor Morgan Freeman voortreffelijk wordt geacteerd. De enige die in de weg zit, is Bridget Moynahan die ingehuurd is om voor het happy end te zorgen

Fiat Stilo Abarth
Bloedstollend.

De Stilo Abarth is speciaal gebouwd voor wie écht van autorijden houdt. Z'n looks zijn misschien een beetje verraderlijk. Stijlvol, eigenzinnig, ingetogen. Pas als je achter het stuur zit, de motor start en het gaspedaal induwt, pas dan komt z'n ware aard naar boven. Rijden wordt genieten met de • 2.4 5-cilinder motor (170 pk) in het vooronder. • Selespeed-versnellingsbak met bediening aan het stuur maakt accelereren tot een ware sensatie. Alles gaat zo soepel, zo gemakkelijk, u voelt zich onmiddellijk één met deze schoonheid. Binnenin wordt u verwend met alle mogelijke luxe en comfort. • Geïntegreerd communicatie- en navigatiesysteem inclusief GSM-telefoon • Cruise control • MP3 speler • parkeersensor; innovatie tot in het kleinste detail. De Fiat Stilo Abarth is, het mag gerust gezegd worden, ronduit verslavend. U bent gewaarschuwd. Dit wonder is leverbaar vanaf **€ 24.225,-**

2+ Twee jaar supergarantie zonder kilometerbeperking

Prijs inclusief BTW/BPM, exclusief kosten rijklaar maken. Wijzigingen voorbehouden. U least een Fiat Stilo Abarth vanaf € 555,- per maand, bij 48 maanden en 20.000 km per jaar. Gemiddeld brandstofverbruik 9,7 l/ 100 km volgens EU 1999/100-norm (1 op 10,3). CO_2-emissie: 231 g/km.
Bel voor de dichtstbijzijnde Fiat-dealer: 0800 - 099 88 80.

www.fiat.nl

FIAT

Powers is terug!

Goldmember

AUSTIN POWERS: deze keer in **Goldmember. Dr Evil en Mini-me** zijn ontsnapt uit de gevangenis en koesteren uiteraard snode plannen. Zo kidappen ze Austins vader. Dat kan de onweerstaanbare geheimagent niet op zich laten zitten. Samen met Foxxy Cleopatra maakt hij de schurken onschadelijk. Het is weer te flauw voor woorden wat Mike Myers ons allemaal voorzet. Maar er zijn nu eenmaal mensen zoals ik die gevoelig zijn voor dit soort melligheid. Wat zeg ik: die er zelfs om moeten lachen. Ik schaam me diep, maar het is niet anders.

SF: Clockstoppers van Jonathan Frakes gaat over een jongen, Jesse Bradford, die een horloge vindt waarmee hij zijn moleculaire structuur kan versnellen. Zodoende kan hij tussen regendruppels doorlopen en nog zo het een en ander. Allemaal flauwekul dus. Helaas niet bijster geïnspireerde flauwekul.

TEEN MOVIE: Na Not Another Teen Movie alweer een parodie op het genre: **National Lampoon's Van Wilder.** Van Wilder (Ryan reynolds) is al 7 jaar de populairste student van de campus enzovoort. Mooie meiden, groffe taal, veel sex, alle clichés en veel flauwe grappen. Zie mijn commentaar bij Austin Powers.

SEX: Lucia y el sexo gaat een over vrouw die al 6 jaar een verhouding heeft met een schrijver als er dingen fout gaan in hun relatie. Als de schrijver verdwijnt, denkt zij dat hij dood is. Prompt krijgt ze last van flashbacks, waar ik niet veel chocola van kon maken, behalve dat er veel sex in voorkwam. Op een gegeven moment komt er zelfs een heuse herenpik in beeld en vanaf dat moment had ik het idee dat de hele film gemaakt was om dat shot te laten zien. Terwijl ik toch, zoals de meeste mensen trouwens, echt wel weet hoe een herenpik eruit ziet.

Femme Fatale

FEMME FATALE: Zo luidt de titel van de nieuwe Brian De Palma. De femme fatale in kwestie is Rebecca Romijn-Stamos, een stoterige Sharon Stone look-alike, die er geen problemen mee heeft zich uitvoerig te laten bewonderen. Haar tegenspeler is Antonio Banderas. Samen zitten ze in een gecompliceerd verhaal dat in het eerste gedeelte van de film maar niet echt op gang wil komen. Regelmatig zijn de gebeurtenissen zelfs op het lachwekkende af. Maar dan heeft De Palma de vaart erin en wordt het spannend. Geen meesterwerk, maar ook geen film om over te slaan.

PICCOLI IN AMSTERDAM!
In het Amsterdamse filmmuseum vindt tot 4 september een retrospectief plaats van films met Michel Piccoli. Al zijn grote films worden vertoond. Nog te zien (o.a.) Une Chambre en ville, Atlantic City, Les Choses de la Vie, Le Doulos, Journal d'une femme de chambre, Milou en Mai, Les Noces rouges.

HORROR: BRRR!
Eén van de mooie tradities in Filmland is de jaarlijkse **All Night Horror Show**. Het programma, het tiende alweer, telt deze keer 8 films: *Blade 2, Mimic 2, 13 Ghosts, Jeepers Creepers, Dog Soldiers, Queen of the Damned, American Psycho II en Slash*. Vier films met een cijfer in de titel. Is dat horror of niet? De All Night Horror Show trekt tot volgend jaar april door het land. Deze maand is Eindhoven aan de beurt.

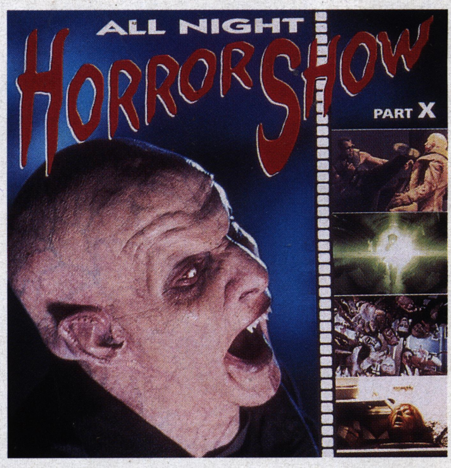

filmtips september

***Austin Powers in Goldmember* ¥¥ Dezelfde flauwe grappen als altijd.**
***The Birthday Girl* ¥¥ Nicole Kidman als Russische e-mailbruid.**
***Blade II* ¥¥¥ Adembenemende terugkeer van Wesley Snipes. Deze keer in gevecht met de Reapers!**
***Clockstoppers* ¥ Mislukte SF.**
***The Count of Monte-Cristo* ¥¥¥ Degelijke verfilming van het onsterflijke verhaal van de wraak.**
***Kissing Jessica Stein* ¥¥¥¥1/2 Perfecte comedy over 2 aspirant-lesbiennens.**
***Eight Legged Freaks* ¥¥ Enge spinnen waarom je kunt lachen.**
***Femme Fatale* ¥¥¥ Behoorlijk spannende suspense van Brian De Palma.**
***Lucia y el sexo* ¥¥¥ Artistieke kunstfilm over sex en zo.**
***Murder by Numbers* ¥¥¥ Goede thriller met Sandra Bullock.**
***National Lampoon's Van Wilder* ¥¥ Smakeloze parodie op de teen movie.**
***Not Another Teen Movie* ¥¥¥ Smakeloze parodie op het genre.**
***Slackers* ¥¥ Aardige teen movie.**
***The Sum of All Fears* ¥¥¥ Spectaculaire thriller met Ben Affleck als CIA-agent Ryan.**
***40 days and 40 nights* ¥¥ Man doet veertig dagen niet aan sex. Je moet er niet aan denken.**

Geen 50 maar 60 vloeitjes! Meer vloeitjes. Meer gemak.

RIZLA+
QUALITY PAPERS

BURN IT

video & dvd

DOOR **MICK BOSKAMP**

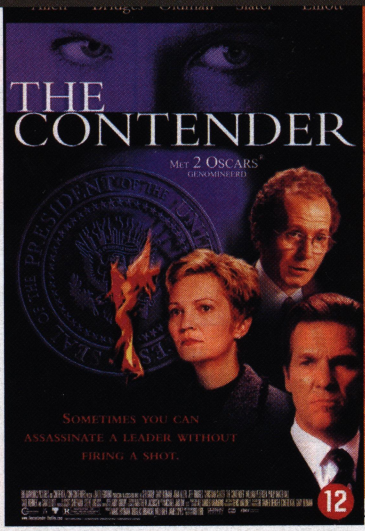

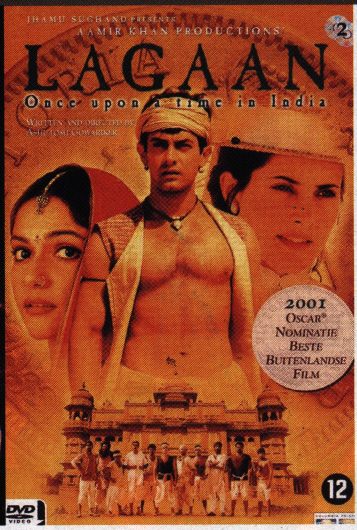

De grote schoonmaak

De meeste mensen houden een grote schoonmaak in het voorjaar, maar wij doen het in september. Vooral onze kast met video's en dvd's moet eraan geloven. Je komt er dan heel snel achter welke titels je de afgelopen maanden allemaal hebt gemist. Zo zagen we de dvd van de Franse film **Thomas In Love** (A-Film), die al een tijdje uit is en die we compleet over het hoofd hadden gezien. Dom, want deze favoriet van de internationale pers op het filmfestival van Venetië 2000 is een klein meesterwerkje. De Thomas uit de titel krijgen we de hele film, die zich in de toekomst afspeelt, niet te zien. Door zijn ogen maken we mee wat er op het scherm van zijn computer gebeurt. Hij leidt aan een ernstige vorm van pleinvrees en durft al jaren zijn huis niet uit. Het enige contact dat hij met de buitenwereld en met mensen heeft, is via de webcam van zijn PC. Hij heeft cybersex met een virtueel vriendinnetje en dat bevalt hem eigenlijk best goed, maar zijn psychiater denkt daar anders over. Tegen de wil van Thomas in schrijft de shrink hem in voor een Internet datingclub, met alle rare gevolgen vandien. **Thomas In Love** is een zwarte komedie waarin duidelijk wordt dat de toekomst geen vooruitgang is. Bovendien ziet de film er werkelijk verbluffend uit. Een andere titel die we aan ons voorbij hebben laten gaan en die dat zeker niet verdiende, is **The Contender** (DFW), waarin de geweldige actrice Joan Allen een senator speelt die door de president (fabelachtige rol van Jeff Bridges) wordt gekozen om de overleden vice-president op te volgen. Enkele politici uit het tegenkamp, onder aanvoering van een hufterige senator (Gary Oldman, overtuigend als altijd), beginnen vervolgens een tegenoffensief waarin niets en niemand wordt gespaard. Spannend en over de hele breedte geloofwaardig en sterk geacteerd. Een mooie misser van onze kant is ook **Lagaan (Once Upon A Time In India)** (Columbia Tristar), een film die we terzijde hadden geschoven omdat we niet echt fan zijn van melodramatische producties uit het Indiase Bollywood. Maar dit is een ander verhaal. De inwoners van een arm Indiaas dorpje in 1893 hopen dat ze geen belasting hoeven te betalen aan de Engelse overheersers. Een Britse officier daagt het dorp vervolgens uit voor een cricketwedstrijd, een spel waar de inwoners totaal geen kaas van hebben gegeten. Als de dorpelingen winnen, hoeven ze voor de komende drie jaar geen belasting te betalen, maar verliezen ze, dan moeten ze in één keer alles ophoesten. Deze 'story of a battle without bloodshed' heeft ook een liefdesverhaal, maar dat zit niet in de weg. Prachtige beelden en boeiend tot het slot.

En toen zagen we de dvd van het jaar, een juweeltje dat, zo zul je altijd zien, tevoorschijn kwam net op het moment dat we de grote schoonmaak wilden afronden. Uiteraard hadden we van **Sexy Beast** (Universal) gehoord, maar op de één of andere manier kwam het er niet van. De film begint al meteen goed. Een gangster in ruste (Ray Winstone) woont met zijn sexy vrouw in Spanje en heeft er de tijd van zijn leven. Als er echter een rotsblok van een heuvel af komt rollen en de gangster die bij zijn zwembad staat op een haar na mist, weet je dat er iets gaat gebeuren dat het rustige leventje in Spanje op zijn kop zal zetten. Die dreiging komt in de persoon van Don Logan (Ben Kingsley), een doortrapte crimineel die Ray wil overhalen om nog één laatste, grote overval te doen en geen 'nee' accepteert. Kingsley is verbluffend als de schofterige en halsstarrige Logan. Voor de rol kreeg hij terecht een Oscar-nominatie voor beste mannelijke bijrol (hij had 'm eigenlijk moeten winnen), maar de echte winnaar is de film zelf, die qua toon lijkt op het werk van Guy Ritchie (van Snatch), maar dan minder gezocht, meer ingetogen. Let ook op de andere rollen, zoals die van de ultieme gangsterbaas, meesterlijk vertolkt door Ian McShane. *Omdat we deze film veel eerder hadden moeten bespreken, geven we als pleister op de wonde twee dvd's weg van 'Sexy Beast'. Gewoon een mailtje sturen naar m.boskamp@sanoma-uitgevers.nl, met vermelding van je adres. Wie het eerst komt, het eerst maalt.*

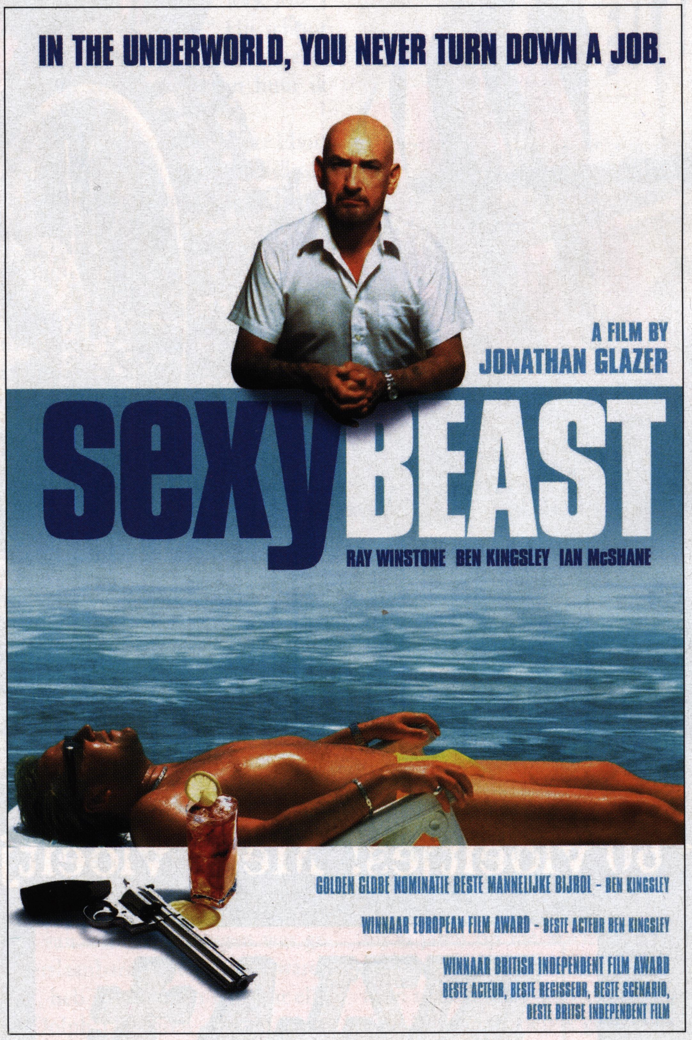

Zelfmaaksex

Lijnrecht tegenover de stilistische sexfilms van Andrew Blake en Cameron Grant staan de zogenaamde Gonzo-producties. Het recept is simpel: eerst koop je een DV-camera en een dozijn cassettes, vervolgens huur je een villa in een zonnig land, ter plekke ga je op zoek naar vrouwen die in zijn voor een geintje, je laat wat maten overvliegen die het geen probleem vinden om zichzelf later in de videotheek terug te vinden, je zorgt voor drank, drugs en wat niet meer en de zon doet de rest. Het leuke van die Gonzo-films is dat de sex minder geforceerd overkomt dan in een pornofilm met budget. Er wordt flink op los geneukt en iedereen is zo geil als roomboter. De leukste Gonzo-films van de laatste tijd zijn:

• **Sex Offenders** Vol. 7' (Paradise): Steve Drake kan er geen genoeg van krijgen. Dit is alweer zijn zevende film, die uit losse scènes bestaat, waarin vrouwen beesten blijken te zijn.

• **Too Much Too Handle** (Forum Entertainment): Philmore Butts is de broer van de beroemde Gonzo-filmer Seymour Butts en hij is iets platter in zijn manier van aanpak, waarin voorspel en naspel niet voorkomen. Gezellig is het wel.

• **Budapest Nights** (Wicked): In Boedapest doen ze het blijkbaar ook. De meisjes spreken geen woord Engels, maar dat is in dit geval geen probleem.

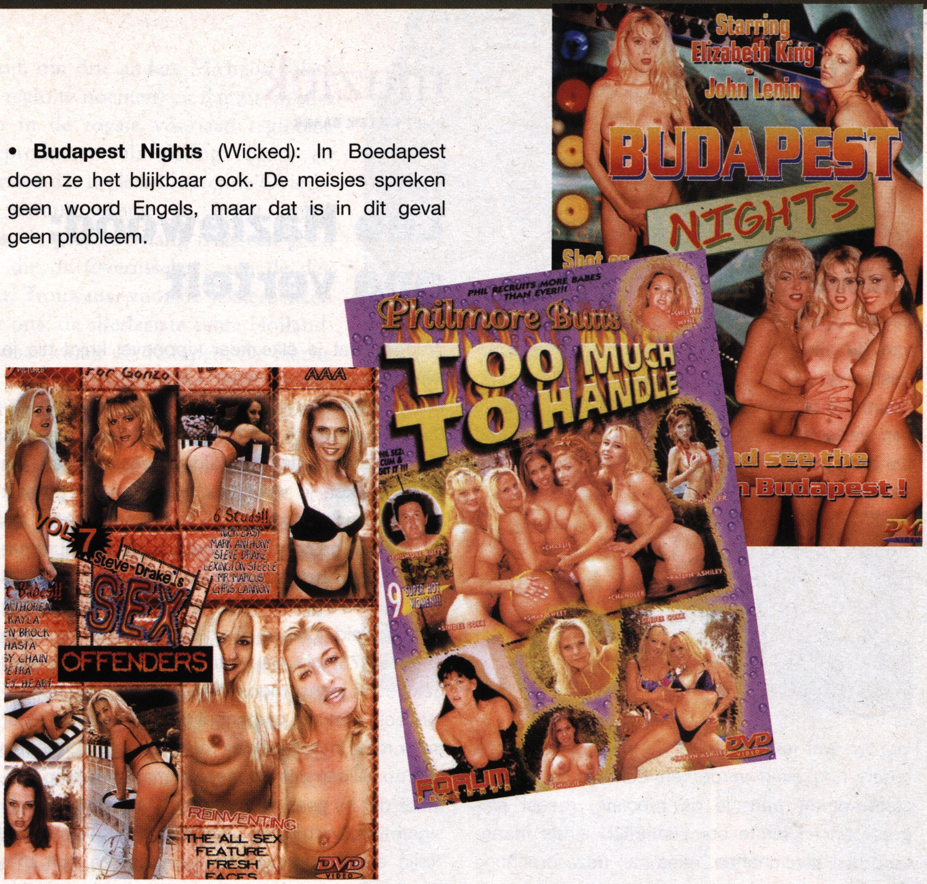

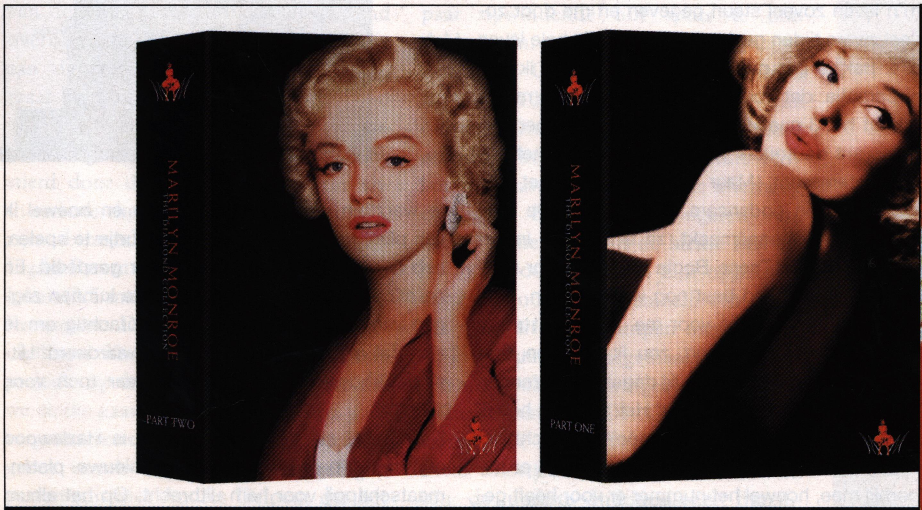

Marilyn Monroe compleet

Vijf augustus jl. was het precies 40 jaar geleden dat Marilyn Monroe overleed. Ter gelegenheid van dit 'jubileum' heeft Fox Home Entertainment twee schitterende dvd-boxen uitgebracht met elk 6 topfilms uit het oeuvre van de legendarische ster. Box 1 van 'The Marilyn Monroe Diamond Collection' bevat bovendien als extra de documentaire 'Marilyn Monroe: The Final Days'. Er wordt vaak gezegd dat Monroe geen groot actrice was, maar als je naar films als 'Some Like It Hot', 'Bus Stop' en 'Niagara' (Box 1) en 'The Seven Year Itch', 'The Misfits' en 'Monkey Business' (Box 2) kijkt, dan zie je in elk geval wat een tijdloze chemistry Monroe had. In elke scène waarin ze verschijnt, spat ze van de beeldbuis af. De meeste dvd's bevatten als extra's een prachtig fotoalbum en de kwaliteit van de films (gerestaureerd en geremasterd) is werkelijk verbluffend.

Playboy mag 2 boxen weggeven!

(1x Box 1 en 1x Box 2). Stuur ook in dit geval een mailtje naar: *m.boskamp@sanoma-uitgevers.nl*, met vermelding van je adres. Geef ook aan waar je voorkeur naar uitgaat, naar Box 1 of Box 2.

CD TIPS

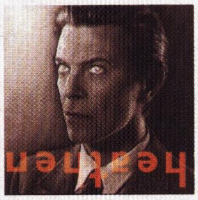

David Bowie
Heathen
pop ¥¥¥¥¥

Je zou bijna vergeten dat Bowie nog steeds één van de allergrootste en meest invloedrijke artiesten van de afgelopen 30 jaar is. Nog steeds houdt the thin white duke een vinger aan de pols van wat er speelt en is hij een very early adapter. Op deze plaat grijpt Bowie terug naar zijn Berlijnse en Station to Station-tijd. Veel poppy ballads.

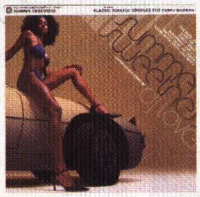

DJ Lovely
Summer sweetness
soul ¥¥¥¥¥¥

Luister: wat je doet, is dit: je leest de volgende regels nog even verder en dan ren je naar je platenwinkel waar je de mooiste, meest elegante en lekkerste compilatie-CD sinds maanden gaat aanschaffen. Alles aan deze prachtige CD klopt: de hoes, de mixen en de nummers. Een plaat die meer soul heeft en die je nog meer zomergevoel geeft dan deze zul je dit jaar niet meer vinden. Wedden?

The Timewriter
Diary of a lonely sailor
dance ¥¥¥¥

Er zijn van die platen die zo lekker zijn en die zo aan je verwachtingspatroon voldoen dat ze bijna te mooi zijn om waar te zijn. Dit is er zo een. The Timewriter is de Duitse muzikant/DJ Frank Cochois die patent heeft op deep house met zoveel gevoel dat zijn muziek tegen de soul aanleunt. Gevoelig, warm, melodieus en onwaarschijnlijk dansbaar zijn de trefwoorden van deze CD.

P18
Electropica
latin ¥¥¥¥

P18 spreek je op z'n Frans uit. Want P18 is de Fransman Thomas Darnal die ongeveer in dezelfde hoek opereert als Manu Chao en je op deze CD een lekkere brei van Latin, Cubaanse muziek en Franse folk voorschotelt. Een plaat die je dat zomerse gevoel geeft zoals de muziek van Manu Chao. Het verschil met de grote Chao is dat P18 iets meer elektronica in z'n muziek verpakt.

muziek

DOOR **WILLEM BAARS**

Lee Hazlewood: opa vertelt

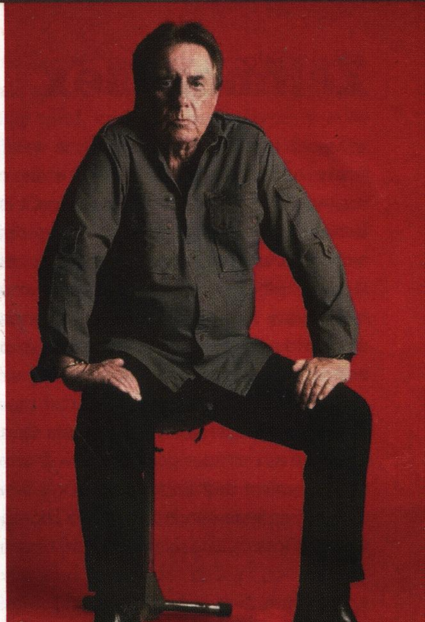

Lee nu...

...en Lee vroeger.

Wedden dat je elke keer kippenvel krijgt als je zijn grootste succes hoort? We hebben het over **Lee Hazlewood** die met Nancy Sinatra dat lekkere These Boots are Made for Walking maakte. Dat basloopje dat je altijd meeneuriet, en die zwoele tekst, je weet wel. Het nummer dateert van 1966 en nog steeds klinkt het even lekker als 10, 20 jaar geleden. Hazlewood, die het nummer schreef, zal het compliment inmiddels 300.000 keer hebben gehoord, maar nog steeds voelt hij zich gevleid. Ook in Amsterdam waar de oude knakker (73) zijn nieuwste CD promoot. Hij gaat gekleed in jeans, mooie Nike-sneakers en een leren jack. Met zijn pilotenbril op z'n neus ziet hij er meer rock 'n' roll uit dan menige rock 'n' roll-ster van nu. Alleen zijn doorleefde macramé-kop verraadt dat hij geen 40 meer is. "Dat komt door de sigaretten,"vertelt de sympathieke Amerikaan. "Mijn enige ondeugd. Ik weet dat ze ooit m'n dood zullen betekenen, maar ze hebben me in m'n leven zoveel steun gegeven en me door zoveel zware tijden gesleept. Ik rook mijn hele leven al 2 pakjes per dag. Sinds een jaar heb ik een apparaatje dat roken minder schadelijk maakt omdat het 3 gaatjes in het filter prikt. Superhandig, want de smaak van de sigaret blijft hetzelfde." Interessant. Maar waar moet je met Lee Hazlewood in godsnaam over praten? De man heeft zoveel meegemaakt, zit al zo lang in het vak. Maar over These Boots are Made for Walking wil Hazlewood best nog wat vertellen. "Dat is een moneymachine voor me. Als ik dat nummer niet had geschreven, zou ik nu geen cent hebben. Nog steeds krijg ik dagelijks duizenden guldens binnen aan royalties. Het nummer heb ik in 1 dag gemaakt en ik had nooit verwacht dat het een succes zou worden. Maar ik ben er superblij mee, hoewel het nummer er voor heeft gezorgd dat ik lui ben geworden en na mijn successen met Nancy Sinatra nooit zoveel behoefte meer heb gevoeld om nieuwe nummers te schrijven." Het verklaart meteen waarom Lee niet de grote ster is. Qua stemgeluid, talent, repertoire en sound doet hij niets onder voor Johnny Cash, maar toch is Cash vele malen bekender. "Tja, het zij zo. Ik ben gelukkig met wat ik heb en ik vind het leuk om zo af en toe een plaat uit te brengen. Maar ik moet zeggen dat het me wel ontroert als mijn werk wordt gewaardeerd. Aanderhalf jaar geleden was er in Londen een optreden voor me gepland. Het was in een klein zaaltje en het zou mijn eerste optreden sinds zo'n 25 jaar zijn. Er zouden alleen wat vrienden komen, maar toen ik opkwam, zag ik dat de hele zaal stampvol zat met fans en vrienden. Buiten stonden rijen fans te wachten om binnen te komen en hoewel ik van plan was om maar een half uurtje te spelen, heb ik uiteindelijk meer dan 2 uur gespeeld. En na afloop heb ik een uur lang niets kunnen zeggen van de ontroering. Het was prachtig om te zien dat mijn werk toch wordt gewaardeerd. Uiteindelijk doe je het daar blijnkbaar toch voor, zelfs ik."

Net zo blij als met dat optreden is Hazlewood met het tribute-album dat zijn nieuwe platenmaatschappij voor hem uitbracht. Op het album **Total Lee** vind je de 15 mooiste nummers in uitvoeringen van o.a. St Etienne, Tindersticks, Calexico en Lambchop. Nummers die de karakteristieke punten van zijn liedjes en zijn thematiek – verdriet, hoop, drugs, sex, geluk, liefde – en het melancholieke van zijn songs nog eens extra benadrukken. "Dat is een prachtig album geworden. Maar ik ben net zo blij met mijn eigen nieuwe CD For Every Solution There is a Problem die ik heb uitgebracht. Het zijn de beste nummers die ik nog had liggen van de afgelopen 15 jaar. Niet omdat het zo'n geweldig album is, maar meer omdat ik nu weet dat ik de komende paar jaar weer even geen plaat hoef te maken en lekker kan genieten van mijn oude dag, haha."

In september doet Lee Hazlewood enkele optredens in Nederland.

X Press II

De jongens van X Press II zien er stuk voor uit als backpackers. Te grote T-shirtjes, wijde broeken, ongeschoren koppen. Ashley Beedle, Rocky en Diesel lijken in niets op de popsterren die ze zijn. Niet alleen in de dancewereld wordt X Press II nog steeds gezien als één van de grote smaakmakers en de meest invloedrijke bands, momenteel is de groep dankzij Lazy, die lekkere single van ze met David Byrne, ook in brede kring groot geworden. "Dat is iets waar we heel trots op zijn," zegt Ashley Beedle, de motor achter X Press II. "We zijn nu al tien jaar bezig en hoewel we ook nog side-projects doen, is X Press II echt ons ding. Het is waanzinnig om te zien dat we nu ook bij een groot publiek succes hebben. En een compliment, want wij vonden onze nummers altijd al erg poppy: we maken powerdance, maar onze nummers zijn tegelijk ook liedjes met een begin, een tussenstuk een een einde." X Press II is live sensationeel goed. Beedle, Rocky en Diesel zijn de enige dj's ter wereld die met 6 draaitafels werken en live veel improviseren. Onze dj-sets zijn uitputtingsslagen. Bijna altijd worden we als hoofdact geboekt en dus is het meestal pas een uur of drie 's nachts voordat we mogen beginnen. Dat is slopend. Dat is ook het enige nadeel van onze status. Onze sociale levens zijn volledig naar de kloten gegaan. Overdag zijn we vrij, en dan werken onze vrienden. En 's avonds - als onze vrienden vrij zijn - doen we onze disco-nabs en zijn we dus ook niet bereikbaar." Altijd grappig om het onderscheid tussen grote dj's en het publiek te zien. De jongens van X Press II zijn ook voorbeelden van brave borsten: ze roken niet, ze drinken niet en ze gebruiken geen drugs. Dat kun je van hun fans niet zeggen. "Onze gigs zijn zo heftig en opzwepend dat je helemaal geen drugs nodig hebt om de vibe te pakken te krijgen. De optredens voor publiek dat teveel drugs heeft gebruikt, zijn ook de minst memorabele sets voor ons. Je voelt de agressie en de sfeer is meteen grimmiger. Jammer, want onze muziek moet juist verbroederend werken."

ik & mijn...

DOOR **RICARDO PANNEKOEK** • FOTOGRAFIE **RUURD DANKLOFF**

TVR Chimaera 4.0i (1996)

Kees Veldhuijzen van Zanten (56), directeur Minolta Camera's

"Toen ik jong was, zocht ik naar het vrije gevoel en toen ben ik motor gaan rijden. Dat vond ik geweldig. Na een valpartij heb ik mijn motor verkocht; ik vond het te gevaarlijk. Deze TVR was van een vriend van mij. Ik had er al meerdere malen naast staan kwijlen en toen hij naar het buitenland vertrok en hij de auto wilde verkopen, zat ik al op de eerste rang. Het is dan wel geen oude klassieke auto, hij heeft wel klassieke lijnen. Het geeft de impressie van een klassieke auto en dat vind ik te gek. Het is een ronkend monster, het geluid dat uit de uitlaat komt, is super Daarnaast heeft hij enorm veel kracht en is hij dus verschrikkelijk snel. Als ik op de snelweg rijd, maak ik ook de meest mooie dingen mee. Op de achterkant staat alleen welk type het is, maar niet het merk. Vaak word ik ingehaald en dan gaan mensen bijna achterstevoren in de auto zitten om te kunnen lezen welk merk het is. Ik heb het ook een keer meegemaakt dat iemand naast me kwam rijden, zijn raam open draaide en vervolgens zijn telefoon uit het raam hield om de persoon aan de andere kant van de lijn te laten horen wat voor een geluid mijn auto maakt, dat is echt te gek."

"Zakelijk rijd ik niet met de TVR, dat is helemaal niet praktisch. Er kan wel een kap op de auto, maar ik vind dat het puur een cabrio is en zo wil ik hem dan ook het liefst rijden. Verder ben ik er heel zuinig op, dus ik gebruik hem puur om lekker te toeren als het mooi weer is. Af en toe ga ik naar het buitenland om daar op de snelweg het gaspedaal een keer onderin te trappen. Ik word dan gewoon in de rugleuning gedrukt, zoveel kracht heeft hij, het is echt een monster. Veel onderhoud heb ik er niet aan met mijn rijgedrag. Het is wel een typisch Engelse auto, met van die kleine zeurprobleempjes. Ik laat hem alleen elk jaar keuren en dat is dan ook het enige."

Playmate Christi

FOTOGRAFIE **ARNY FREYTAG** • TEKST **WILLEM BAARS**

Moederskindje

"Ik lijk als twee druppels water op mijn moeder," zegt onze Playmate Christi Shake. "Niet alleen qua uiterlijk, maar ook in mijn doen en laten. Ik ben ook echt een moederskindje." Lieve woorden van de 22-jarige Amerikaanse. Toch houden wij ons hier nu liever even bezig met uitsluitend dochter Shake.

Christi is onlangs vanuit de oostkust in de VS (Baltimore) verhuisd naar Los Angeles. Een enorme overgang. “In L.A. lijken de mensen veel individualistischer te zijn,” zegt Christi. “In Baltimore zijn de mensen ook wat echter, iets minder oppervlakkig. Maar dat neem ik op de koop toe, want om mijn dromen te kunnen waarmaken, moet ik toch echt hier zijn.”

Christi is een ambitieus meisje. Nadat ze al vaak in commercials en op billboards (van o.a. Hawaiian Tropic en kledingketen Merry Go Round) te zien was, wil ze het nu echt helemaal gaan maken als model. “En ik wil mijn eigen kledinglijn goed in de markt gaan zetten. Op mijn Internet-site – www.christishake.com – kun je zien wat ik zo ongeveer ontwerp.”

Voor mannen heeft Christi nauwelijks plek in haar leven. Ze heeft het te druk. "Maar ik val absoluut niet op uiterlijk. Voor mij zijn de ogen het belangrijkst. Aan de ogen van iemand kun je ook zien hoe hij of zij in elkaar zit. Of hij eerlijk is of juist niet. Ik ken prachtige mannen met hele gemene ogen. Daar zou ik dus niets mee willen hebben..."

DATASHEET
Naam: Christi Shake
Bovenwijdte: 88
Taille: 62
Heupen: 88
Lengte: 1 meter 75
Gewicht: 56 kilo
Geboortedatum:
22 augustus 1980
Geboorteplaats:
Baltimore (Maryland)
Ambities: Een succesvol model worden, mijn studie afmaken en mijn kledinglijn verder uitbouwen.
Opwindend: Champagne, bubbelbaden, lieve woorden die in mijn oor worden gefluisterd, intelligente en lieve mannen.
Afstotend: Arrogante, zelfingenomen en egocentrische mensen.
Etnische achtergrond: Tsjechisch, Duits, Pools, Zweeds en een klein beetje Nederlands.
Wat ik mis aan thuis: Mijn familie, mijn vrienden en de seizoensafwisseling.
Wat me gek maakt: Zachte lippen en strelingen in mijn nek.
Waar ik ooit nog naar toe wil: Australië, Italië, St. Maarten.
Meest romantische fantasie: In de bergen met mijn superman gaan paardrijden en vervolgens in een tentje overnachten omdat het mij in contact brengt met de natuur en mijn spirituele kant activeert.

'Ik ben niet hip'

Harrison Ford

Een openhartig gesprek met één van de grootste Hollywood-acteurs over de kick van vliegen met je eigen vliegtuig, hoe hij over z'n angsten heen kwam en waarom hij nog steeds niet volwassen is op z'n zestigste.

DOOR **MICHAEL FLEMING** • VERTALING **PAUL KOOPAL** • FOTOGRAFIE **ROLAND TANNLER/EYEVINE/TRANSWORLD**

Harisson Ford is net terug uit New Jersey, waar hij starten en landen oefende in zijn De Havilland Beaver. Terug in zijn appartement in New York City krijgt Harrison honger. Hoewel hij 25 miljoen dollar krijgt voor een rol in een film, gaat de voormalige toptimmerman zelf een ontbijt maken: eieren, kaas, bacon en muffins. Collega's Mel Gibson, Tom Cruise of Tom Hanks zouden met hem in discussie kunnen gaan over wie van hen op dit moment de grootste is, maar het is twijfelachtig of die anderen ook de kwaliteiten hebben om een vliegtuig te vliegen, een huis te bouwen of een maaltijd te bereiden.

Het is 25 jaar geleden dat Han Solo het ruimteschip van Darth Vader de kosmos in stuurde, de eerste van een reeks megasuccesfilms waarmee Ford het imago kreeg van hitmaker. Tussen nog twee rollen als Han Solo schitterde Ford als de met zweep uitgeruste archeoloog Indiana Jones in Raiders of the Lost Ark, een film waarop twee vervolgen kwamen (met een derde in het vooruitzicht). Ook speelde Ford voor de CIA-analist Jack Ryan in Patriot >

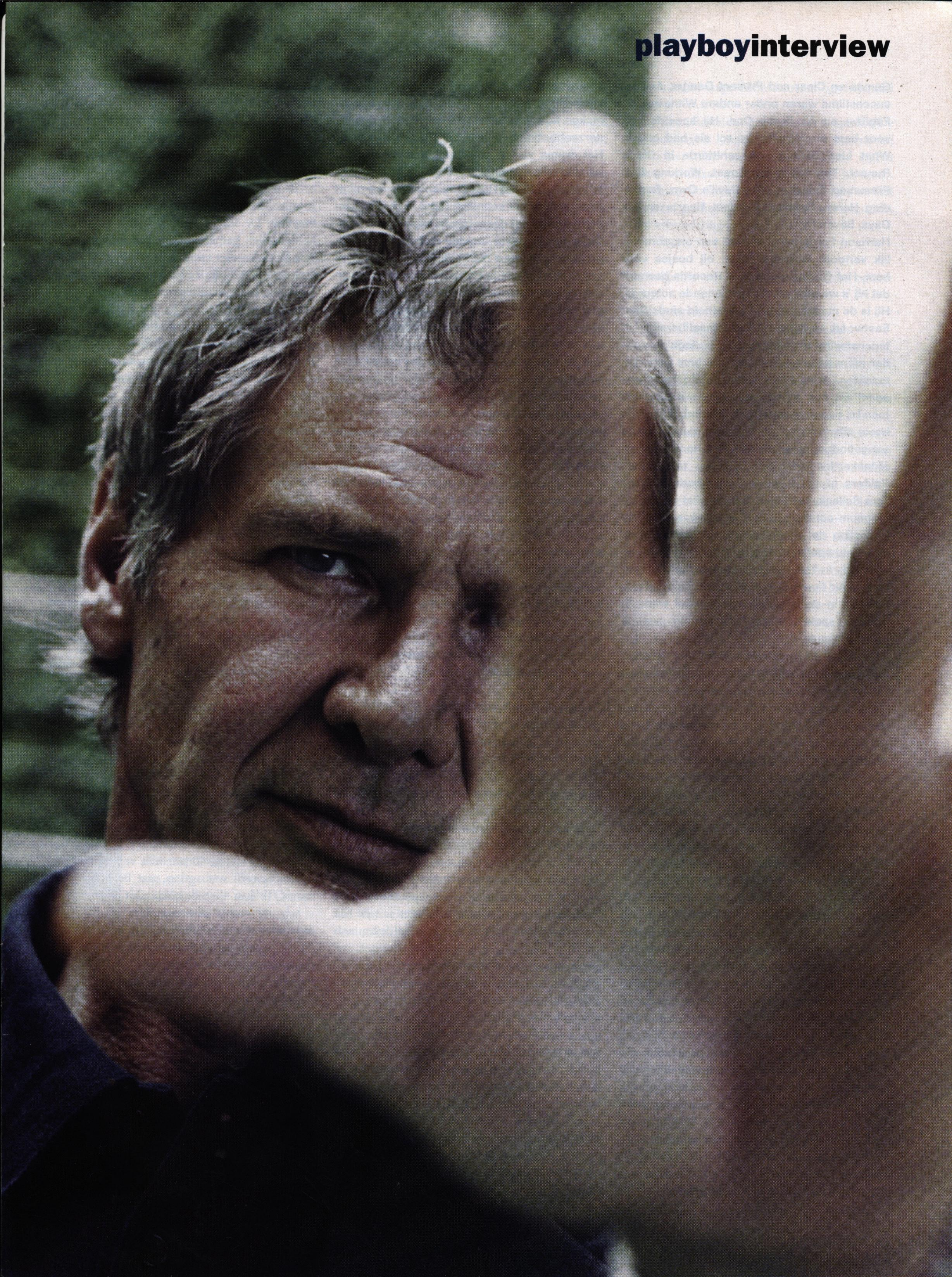

Games en Clear and Present Danger. Andere succesfilms waren onder andere Witness, The Fugitive en Air Force One. Hij speelde een voor hem ongebruikelijke rol als bad guy in What Lies Beneath en schitterde in Blade Runner, The Mosquito Coast, Working Girl, Presumed Innocent, The Devil's Own, Regarding Henry, Sabrina, Random Hearts en Six Days, Seven Nights.

Harrison Fords carrière kent een ongebruikelijk verloop. Vrouwen vallen bij bosjes voor hem. Het Guinness Book of Records beweert dat hij 's werelds meest verdienende acteur is. Hij is de meest natuurlijke filmheld sinds Clint Eastwood, en hij heeft dit allemaal bereikt – in tegenstelling tot veel van zijn collega's - zonder mensen om hem heen die hem een ster maakten. Ford heeft geen public relations-agent en nog steeds dezelfde manager als toen hij begon met acteren. Sommige van zijn beste films waren eerst aan andere acteurs aangeboden, maar hij vond het nooit erg hun afdankertjes tot een succes te maken. Raiders of the Lost Ark was bedoeld voor Tom Selleck, tot bleek dat die niet onder z'n Magnum-contract uitkon. Het was lang de bedoeling dat Alec Baldwin de rol van Jack Ryan zou spelen in The Hunt for Red October, net zoals in The Fugitive, tot Ford in de buurt kwam. Air Force One was bedacht met Kevin Costner in de hoofdrol en niemand wilde in Witness spelen, maar Ford zag er wel de potentie van in.

Hij groeide op in een buitenwijk van Chicago als zoon van een advertentieverkoper en deed weinig vermeldenswaardigs tot hij in 1964 besloot naar Hollywood te verhuizen en acteur te worden. Hij kreeg al snel een contract van zeven jaar bij Columbia. Maar de $ 150,- die hij per week verdiende, was nauwelijks genoeg om z'n gezin te onderhouden (Fords eerste vrouw was zijn *high school sweetheart* Mary Marquardt, met wie hij twee zoons heeft, Benjamin, nu chefkok en eigenaar van een restaurant, en Willard, die onderwijzer is). Z'n rollen bestonden uit bijvoorbeeld liftbediende met een regel tekst per aflevering.

Gefrustreerd en platzak leerde Ford het vak van timmerman uit een bibliotheekboek. Hij werd de favoriete klusjesman van de *Hollywood society*. Dit bleek zijn grote doorbraak te zijn, want het bood hem de mogelijkheid rustig te wachten tot er interessante rollen voorbij kwamen, zoals in American Graffiti en The Conversation. Maar ook kwam hij *at the right place at the right time*, zoals bijvoorbeeld aan de voordeur van de studio die George Lucas gebruikte om te casten voor Star Wars. Ford lag net op z'n knieën om die deur van sierlijke krullen te voorzien, toen Lucas vroeg of hij even wilde invallen voor een acteur die alleen maar tekst hoefde voor te lezen. Ford stond op, deed z'n overall uit, liep naar binnen en de rest is geschiedenis.

Playboy praat met Ford op het moment dat hij zijn nieuwe film – en één van z'n meest riskante ondernemingen tot nu toe – aan het afmaken is. Hij speelt de rol van Russische onderzeebootkapitein in K-19: The Widowmaker. Het drama vertelt het waargebeurde verhaal uit 1961 van de onderzeeër die de Amerikanen zou laten zien dat Rusland een nucleaire raket kon lanceren. Technisch gaat het allemaal echter fout, met desastreuze gevolgen.

Onze verslaggever meldde zich bij Fords appartement in New York, maar was sterk op zijn hoede: "Ford is nogal op zijn privacy, en momenteel helemaal omdat zijn huwelijk met Melissa Mathison, tevens de moeder van zijn twee jongste kinderen, op de klippen is gelopen. Hij woont in New York om in de buurt van de kinderen te zijn, maar dat maakt hem tot een gemakkelijk doelwit van de roddelpers, zeker nu hij geregeld wordt gezien met vrouwen als Calista Flockhart. Ford zei tevoren alle vragen te willen beantwoorden, behalve die over zijn huidige liefdesleven want dat vindt hij te pijnlijk voor zijn familie. Het appartement was vol met boeken over kunst en vliegtuigen. Op tafel lagen stapels bouwtekeningen. Het zijn de plannen voor zijn nieuwe appartement - dit is tijdelijk – dat geheel gestript gaat worden en volledig naar de wensen van Ford ingedeeld en ingericht. Hij heeft de reputatie nauw betrokken te zijn bij de films waarin hij speelt en dat heeft hij ook met zijn hobbies timmeren, motorrijden en vliegen. Hij begint enthousiast over z'n 'verbouwing' en de uitdaging van zijn nieuwe leven: een vrijgezel zijn die net 60 is geworden."

Playboy: Het valt mij op dat je je bemoeit met elk detail van de inrichting van je nieuwe appartement. Je staat er ook om bekend dat je je bezig houdt met de finishing touch van de films waarin je speelt. Wat is het verschil tussen een fantastische timmerman en het maken van een hele goede film?

Ford: Er is een overeenkomst tussen een bouwtekening en een scenario. Je moet je namelijk het geheel kunnen voorstellen op basis van een één- of tweedimensionale presentatie. Je moet je een idee vormen hoe iets zal voelen en eruit zal zien.

Playboy: De meeste acteurs die niet aan de bak komen, worden ober. Waarom werd jij timmerman?

Ford: Ik had in een paar televisieseries gespeeld, maar dat trok me niet meer. In de Hollywood Hills had ik een huis gekocht dat grondig gerenoveerd moest worden. M'n geld was op, dus moest ik die renovatie zelf doen. Noodgedwongen investeerde ik in gereedschap. Ook las ik boeken over timmeren en houtconstructies. Er kwam een keer een vriend van me langs die geluidstechnicus was bij de Braziliaanse muzikant Sergio Mendes. Hij vertelde dat Mendes zijn garage wilde verbouwen tot studio. Dat heb ik gedaan. Gelukkig heeft Mendes me nooit gevraagd of ik ook maar enige ervaring had met verbouwen. Het ging prima en Mendes was zo tevreden dat hij mij zelfs aanbeval bij zijn vrienden.

Playboy: Heb je ooit gedacht dat je de rest van je leven timmerman zou blijven?

Ford: Mijn ambitie om te acteren heb ik nooit opgegeven. Ik was timmerman omdat er brood op de plank moest komen, want ik wilde niet de soort rollen spelen die me werden aangeboden.

Playboy: De laatste twintig jaar heb je allerlei heldenrollen gespeeld. In je nieuwe film K-19: The Widowmaker speel je een Russische onderzeebootkapitein die de Verenigde Staten aan het schrikken moet maken door een nucleaire raket te lanceren. Ben je niet bang dat je fans je niet meer leuk zullen vinden in die rol van *bad guy*, compleet met Russisch accent?

Ford: Nee, daar maak ik me geen zorgen om, het is juist wat ik leuk vind aan deze film. En ik ben ervan overtuigd dat dat accent juist nodig is. Er zitten Engelse en Russische acteurs in deze film, de andere hoofdrolspeler is een Ier en er speelt nog een Amerikaan mee. Mijn accent is bedoeld om je te laten zien dat dit een Russische film is. Al aan het begin wordt het duidelijk dat dit niet een zogenaamde Harrison Ford-film is.

Playboy: Zeiden de financiers niet: nu het niet de gebruikelijke Harrison Ford-film is, 'natuurlijk kun je dat accent doen, maar dan gaat er $ 5 miljoen van je salaris van $ 25 miljoen af'?

Ford: Dan zouden ze er snel achter gekomen zijn dat ze zowel een verkeerd telefoonnummer hadden gedraaid als een verkeerd bedrag genoemd.

Playboy: Het verhaal van de film speelt zich af tijdens de Koude Oorlog, in een tijd dat veel van de huidige bioscoopbezoekers nog geboren moesten worden. Hoe ga je daarmee om?

Ford: Het jongere publiek zal zich niet veel weten van de Koude Oorlog of begrijpen dat het ging om wederzijdse vernietiging. Ik herinner me de 'duck-and-dive drill' op school, waarbij je onder de lessenaar moest duiken. Maar goed, ik denk dat de context van het verhaal voor verrassingen zorgt en sterke karakters. Het is een verhaal dat de laatste 40 jaar niet verteld is. En ik doe weer eens wat anders, wat belangrijk voor me is. Ik kan niet dezelfde shit blijven doen - *take the money and run.* Het wordt steeds moeilijker iets te vinden met stijl en een missie, en dit is een mooie balans tussen het publiek, de acteurs en de rol.

Playboy: Overlevenden van de K-19 en de weduwe van het personage dat jij speelt, klaagden erover dat ze zijn neergezet als een stelletje ongedisciplineerde alcoholisten zonder enige opleiding.

Ford: Dat is allemaal uit het oorspronkelijke script gehaald. Op die manier had ik nooit de film gedaan. De afspraak was dat koste wat kost het Russische standpunt vastgehouden zou worden.

Playboy: Was je niet bang dat de ware feiten voor de film veranderd zouden worden?

Ford: We werden niet minder accuraat, maar

juist helderder over wat nodig was om het complete verhaal te vertellen.

Playboy: Hebben de klagende mensen de film gezien?

Ford: Nee. Ze hadden het idee dat wij verplicht waren hun verhaal te vertellen. Die regel bestaat niet in het leven, de kunsten of in juridische zin. Rusland kent geen intellectuele eigendom. Wij hebben mensen betaald om hun verhaal te vertellen, maar we zijn niet gedwongen de verhalen te vertellen vanuit hun standpunt. Toen we met overlevenden spraken, bleken geen twee hetzelfde verhaal te hebben. Niemand wist wat er op een andere plaats in de onderzeeër aan de hand was, en als je die verhalen aan elkaar probeerde te knopen, maakten ze geen *fucking sense.*

Playboy: Waarom duurt het zolang voordat Steven Spielberg, George Lucas en jij beginnen aan de vierde Indiana Jones?

Ford: We zijn allemaal druk geweest. Daarnaast moesten we het eens worden over het concept. Het moet de beste Jones worden die we ooit zullen maken, anders gaan we af als een gieter.

Playboy: Hoe wordt Indiana Jones ouder?

Ford: Heel goed, zoals je kunt zien. In een gevecht versla ik Sean Connery nog steeds met één hand op m'n rug. In de film zullen we bij de geest van het origineel blijven, maar ik hoop ook dat we er wat goeie grappen over kunnen maken. Indiana Jones blijft natuurlijk de hoofdpersoon, en natuurlijk mep ik eens iemand in elkaar of word ik in elkaar geslagen. Dat is een soort van uniek. Een deel van de aantrekkingskracht van Indiana Jones is dat hij altijd pijn heeft. Hij is altijd gewond. Zoals Indiana in de eerste film zei: 'Het zijn niet de jaren, het is de kilometerstand.'

Playboy: Je bent beroemd sinds Star Wars en schermt je privéleven sterk af. Is er iets wat je leuk vindt aan beroemd zijn?

Ford: Laat me eerst vertellen wat ik haat: het verliezen van anonimiteit. Dat is een zware last. Ik had er nooit op gerekend. Er is niets goeds aan beroemd zijn. Je denkt altijd: mijn tijd komt, als ik succes heb. Je rekent er niet op dat je al je privacy verliest. Dat kun je niet incalculeren.

Playboy: Kwam het onverwacht – dat je plotseling niet meer kon shoppen in een winkelcentrum?

Ford: Het was nog erger. Ik reed met Melissa door Marokko en we kwamen bij de rand van Fez. In een bioscoop draaiden twee van mijn films. Ik realiseerde me dat ik niet eens onopgemerkt door de buitenwijken van Fez, Marokko, kon bewegen. Het is verschrikkelijk om niet meer anoniem te kunnen zijn.

Playboy: Het lijkt wel of je er nog niet aan gewend bent.

Ford: Nee.

Playboy: Vooral recent moet het erg pijnlijk zijn geweest, toen je huwelijk stuk liep en de pers elke stap van je volgde. Begrijp je die aandacht of word je er kwaad over?

Ford: Ik begrijp het helemaal. Soms word ik kwaad, zeker als er onzin verteld wordt. Maar ik wil de pijn niet versterken van wie erbij betrokken zijn, zelfs niet om de onzin te verklaren. Ik speel het spel gewoon niet mee.

Playboy: Is er iets goed aan beroemd zijn?

Ford: Je kunt de tafel krijgen die jij wilt in een restaurant. De dokter helpt je sneller. Maar wat is het waard? Niets. Het grote voordeel is vrijheid. De vrijheid om keuzes te kunnen maken, de projecten te doen met de regisseurs met wie jij wilt werken, om enige controle te hebben over de verhalen en de manier waarop een film is uitgebracht en verkocht. En de vrijheid om te onderzoeken, risico's te nemen en mensen zover te krijgen iets te doen waar ze eigenlijk niet zoveel inzien, maar wat ze doen omdat jij het echt wilt.

Playboy: Je bent één van de weinige sterren die een project van de grond kunnen krijgen, door simpelweg 'ja' te zeggen. De ervaring heeft geleerd dat mensen jou willen zien.

'Het gaat om het product dat je verkoopt. En ik verkoop - naar ik hoop - een soort van waarheid, iets wat we herkennen als emotionele realiteit.'

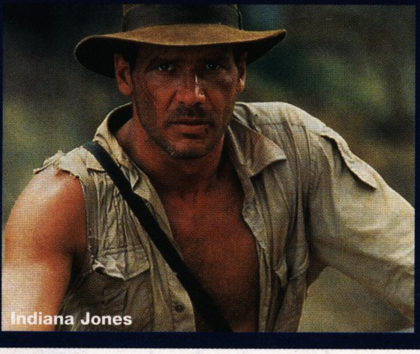

Indiana Jones

Ford: Het geeft een film wat meer zekerheid als je een ster inhuurt. Maar als het geen goede film is, doet het er niet toe. Dan is het de volgende keer slecht voor de acteur.

Playboy: Vroeger maakte jij een film, gaf vervolgens een persconferentie en vertrok naar huis in Wyoming. Je verhuizing naar New York en je aanwezigheid in het sociale circuit hebben daar een einde aan gemaakt.

Ford: Ik heb altijd gevonden dat publiciteit *part of the job* was. Ik deed nooit iets persoonlijks. Ik verkocht films, en publiciteit rond de film is gebruik maken van gratis reclame.

Playboy: Hoe komt het dat je al zolang uithoudt in de filmbusiness, terwijl andere sterren komen en gaan?

Ford: Ik was nooit de hipste acteur. Dat betekent dat ik ook nooit de positie had dat ik dreigde vervangen te worden door de volgende hippe acteur. Ik ben meer als een paar oude schoenen.

Playboy: Dus jij raakt nooit uit de mode?

Ford: Ja. Precies.

Playboy: Je bent dit jaar 60 geworden en het is je gelukt *cool* te blijven. Er zijn anderen, zoals Sean Connery, Clint Eastwood...

Ford: Die zijn geen zestig, die zijn zeventig. En ze zijn *cool.*

Playboy: Hoe komt het dat jij het voor elkaar hebt gekregen belangrijk te blijven?

Ford: Het gaat om het product dat je verkoopt. En ik verkoop – naar ik hoop – een soort van waarheid, iets wat we herkennen als emotionele realiteit.

Playboy: Schrik je niet van het idee dat je een 60-jarige, belangrijke man bent?

Ford: Nee.

Playboy: Omdat je nog steeds dezelfde films kan maken die je wilt maken?

Ford: Niet dezelfde films, ik maak nooit dezelfde films. Ze zijn allemaal verschillend. Lang geleden heb ik voor mezelf besloten verschillende karakters in verschillende films te spelen. Voor het eerst speelde ik een bad guy in What Lies Beneath.

Playboy: Je moet een heleboel rollen van bad guys hebben afgewezen voor je die nam.

Ford: Eigenlijk heb ik niet veel aanbiedingen gehad. Niemand wilde me voor bad guy. Toen Martin Scorsese Cape Fear ging maken, liet hij Robert DeNiro naar me bellen. Robert zei: 'Ik speel de bad guy, waarom speel jij die andere rol niet?' Ik zei: 'Het zou grappig zijn als we het zouden omdraaien. Dat verwacht niemand.'

Playboy: Je hebt twee grote passies: motoren en vliegtuigen. Waarom wil je je eigen vliegtuig vliegen?

Ford: Het is een combinatie van vrijheid en verantwoordelijkheid. En het is anoniem. Ik ben dan niet Harrison Ford, ik ben een vliegtuig. Ik vlieg minimaal vier keer per jaar het hele land door; van Wyoming hier naartoe en terug. Mijn eerste vlucht was zeven jaar geleden en momenteel vlieg ik 225 tot 250 uur per jaar, wat niet veel minder is dan een beroepspiloot. En ik vind het leuk om te oefenen. Ik heb verschillende vliegtuigen, die vragen om verschillende kwaliteiten, verschillende vormen van finesse.

Playboy: Wat is je lievelingsvliegtuig?

Ford: Dat is hetzelfde als mij vragen wat mijn lievelingskind is. Ik heb vier kinderen. Heb ik een favoriet? Nee, ze zijn allemaal verschillend.

Playboy: Wanneer raakte je in vliegen geïnteresseerd?

Ford: In 1962, ik zat op college, nam ik vlieglessen. Maar ik moest ermee stoppen, want de $ 13 of $ 15 die ik voor de huur van het vliegtuig en aan de instructeur moest betalen, werden me teveel. Ik dacht er niet meer aan, tot ik jaren later geregeld in Gulfstreams zat. Vaak keek ik mee met piloten in de cockpit. Toen vroeg ik een van mijn piloten om zijn instruc- >

teurdiploma te halen en mij vliegen te leren. Ik herinner me mijn eerste solovlucht, mijn instructeur stapte uit het vliegtuig en ging naast de landingsbaan staan. Ik vloog een rondje en kwam terug voor de landing. Het ging goed, tot ik deed wat je met een Cessna 206 kunt doen. Ik liet het voorwiel stuiteren. En jongen, ik ging de landingsbaan af, het gras door, tot ik de controle weer vond. Dat was dom van me.

Playboy: Heb je vaker bijna-ongelukken gehad?

Ford: Ik heb een paar ongelukken gehad, maar daar ben ik nooit verantwoordelijk voor gesteld door de politie of de verzekeringsmaatschappij. Het waren meer mislukte avonturen met het weer of de techniek in de hoofdrol. Eén keer ben ik de baan afgewaaid bij het landen. Het was een drama en resulteerde in $ 9000 schade aan een Beechcraft Commander. Dat is niet veel geld, maar het was een paar minuten erg spannend. Met mijn eerste helikopter had ik een keer een probleem met de benzinetoevoer. Resultaat was flinke schade aan de propeller, maar de twee inzittenden hadden niets. Dus alles liep goed af. *You know: shit happens.*

Playboy: Is er een vliegtuig dat je graag wilt besturen?

Ford: Ik heb de mogelijkheid gehad van alles te vliegen, van een F-16 tot een Russische tweedekker. Dat ik dit soort dingen kan doen, is een van de voordelen van beroemd zijn.

Playboy: Wat deed je met de F-16?

Ford: Ik heb er 20 minuten mee gevlogen. Ik ging ermee tot 9 G in een korte bocht.

Playboy: Kreeg je er een kick van, of werd je bang?

Ford: Ik was nooit bang, het was een geweldige ervaring. Een grootse, intense ervaring.

Playboy: Vertel eens over je motoren. Wat is de beste?

Ford: Ik heb er negen, en ze zijn allemaal verschillend. Ik heb weinig racemotoren, want mijn nek en rug kunnen niet tegen voorover hangen. Ik heb sporttoermotoren, waarop je lekker rechtop kunt zitten.

Playboy: Die nek en rug, komt dat door de rollen die je hebt gespeeld?

Ford: Ja. De operaties die ik heb gehad, zijn het resultaat van de films. Het is niet zo dat het onverstandig was dat ik bepaalde stunts heb gedaan. Het zijn blessures die ontstaan zijn door hardlopen, springen en weer neerkomen. Maar daarom rijd ik op sporttoermotoren. Ik heb een Honda VFR750 die uitgebreid gemodificeerd is. Ik heb de carburateur eraf gehad en er benzine-injectie op gemaakt. Ook is 'ie lichter geworden doordat ik er wielen van carbonfiber onder heb gezet. Het is nu een monster en een genot om op te rijden.

Playboy: Hoe hard rij je ermee?

Ford: Ik mag niet zó hard van mezelf, maar meestal rij ik wel te hard. Maar nooit…

Playboy: Roekeloos?

Ford: Daarom ben ik pas motor gaan rijden toen ik 45 werd. Daarvoor vertrouwde ik mezelf niet. En ik ben pas gaan vliegen na m'n vijftigste. Daarvoor vertrouwde ik mezelf niet. Nu vertrouw ik mezelf eindelijk.

Playboy: Waarom toen niet?

Ford: Ik kon me niet focussen op de kwaliteiten die je nodig hebt.

Playboy: Hoe komt het dat je volwassen bent geworden? Je vaderschap?

Ford: Het heeft wel geholpen, maar de eerste keer was niet genoeg.

Playboy: Wanneer voelde je je voor het eerst volwassen?

Ford: Wat voor een dag is het vandaag? Er zijn momenten dat ik me nog steeds niet volwassen voel en dat kan me ook niet schelen. Ik ben volwassen in wat ik doe en ik werk in een volwassen wereld, maar ik denk dat het belangrijk is om niet helemaal volwassen te worden.

Playboy: Laten we zeggen dat je op je ranch in Wyoming bent. Wat is jouw idee van een gelukkige dag: wordt het vissen, TV kijken of lezen?

Ford: Alledrie.

Playboy: En sport kijken?

Ford: Naar de meeste sporten kijk ik niet. Ik ben nooit zo'n sportfanaat geweest. Ik kijk graag tennis, liefst vrouwentennis. Het spel gaat wat langzamer en de benen zijn mooier.

Playboy: Tennis je veel?

Ford: In Wyoming heb ik een tennisbaan en daar oefen ik een uur per dag met een leraar. Ik zie het als training.

Playboy: Wat presteer je op de golfbaan?

Ford: Die bewaar ik voor m'n oude dag. Misschien houd ik tegen die tijd van geruite broeken.

Playboy: Andere sterren als Mel Gibson en Tom Cruise gebruiken hun macht om filmproductiemaatschappijen op te zetten. Jij hebt de reputatie om je flink te bemoeien met je films, maar niet als producer. Op de aftiteling van K-19 sta je nu vermeld als *executive producer.*

Ford: Ik doe meer in het productieproces van een film dan ik naar buiten toe vertel, maar deze keer heb ik de credit genomen. We hadden teveel *goddamn* producers. Ik wilde ze duidelijk maken dat ik tussen ze stond, tussen de creatieven, en dat er veel werk te doen was. Want er móest nog van alles gebeuren. En ik was de enige die goedkeuring kon geven aan het script en ik nam de verantwoordelijkheid zodat ik kreeg wat ik hebben wilde.

Playboy: Dus jij was weer de man met de hamer?

Ford: Normaal gesproken geef je goedkeuring aan het script voordat je gaat filmen. Ze zeggen: 'het is klaar' en jij keurt het goed. Dat doe ik nooit. Zo werkt het bij mij niet. Ik houd van de uitspraak: 'er is geen grens aan kwaliteit'. We gaan net zolang door tot het *fucking right* is. Ik ben niet arrogant, ik ben geïnteresseerd in wat anderen te vertellen hebben, maar als het niet goed genoeg is, dan zeg ik dat ook. Dan betalen we de schrijver beter. We proberen het nog een keer en anders nemen we een andere schrijver. Want het verhaal is belangrijk.

Playboy: Denk je dat de meeste mensen het met je eens zijn of zullen ze zeggen: deze man is gek?

Ford: Ze zijn bang dat er chaos zal ontstaan. Maar dat gebeurt niet.

Playboy: Wat is jouw manier van leiding geven?

Ford: Ik ben aardig - het ene moment een beetje slijmen, het volgende dreigen. Wat ik maar nodig heb, maar altijd met de film in het achterhoofd. Je moet je altijd blijven realiseren dat het karakter het verhaal dient en het verhaal zorgt voor de ontwikkeling van het karakter.

Playboy: Het klinkt als een verstandige, zelfbeschermende tactiek. Als het misgaat, krijg jij de schuld.

Ford: Dat is de onverwachte uitdaging voor de leidende mens. Ik krijg de kritiek, dan neem ik ook samen met de regisseur de verantwoording. In mijn theorie zorg je ervoor dat je eerst van alle onnodige dialogen afkomt en van het begin en einde van scènes die niet noodzakelijk zijn voor het verhaal. Dat is mijn baan. Daar word ik voor betaald.

Playboy: Witness, waar je je enige Oscarnominatie voor kreeg, heeft bijna geen dialoog in de belangrijkste scènes. Had het originele script niet veel meer dialogen?

Ford: Ach, de jongens die het schreven, kregen een Academy Award en klaagden dat de regisseur en de filmster de film verneukt hadden. Hun script had een ander einde, maar dat maakte geen *fucking sense* net zoals een heleboel andere dingen.

Playboy: Een groot aantal acteurs wilde die rol niet. Jij zei ja. Wat zag jij wel en anderen niet?

Ford: Ik zag mogelijkheden voor mezelf als acteur en mogelijkheden voor een goede regisseur. Ik zag een klassieke film. Een karakter getransporteerd naar een plaats waar geen van zijn krachten zou werken. Peter Weir is een heel bijzondere regisseur, het was zijn eerste Amerikaanse film en hij heeft het heel goed gedaan.

Playboy: Voor Air Force One heb je een speechschrijver gehuurd die speeches voor de Amerikaanse president had geschreven. Hij moest het scenario bewerken. Is dat niet een extreem soort perfectionisme?

Ford: Die film begint met een speech van de president en die is daarmee belangrijk voor het succes van de hele film. Tja, d'r moest wat aan gebeuren.

Playboy: Op jouw suggestie kwam er een fameuze scène in Raiders of the Lost Ark. Een zwaardvechter demonstreert z'n kunsten, jij haalt je schouders op, trekt je pistool en schiet hem neer. Was die improvisatie echt ingegeven door een aanval van diarree?

Ford: Absoluut.

Playboy: Gaat Steven Spielberg gemakkelijk met zulke suggesties om?

Ford: Nou, die nam hij over. Hij wilde daar net zoals ik zo snel mogelijk weg en we waren al drie dagen bezig met die ene scène.

Playboy: Je werkte voor het eerst samen met George Lucas in American Graffiti, wat een film bleek te zijn die veel jong talent voortbracht zo-

als Richard Dreyfuss en Ron Howard. Waren het leuke opnamen?

Ford: God nee. Er was zo weinig geld om die film te maken en iedereen was gestresst. Ik werd bijna ontslagen omdat ik een extra donut nam. De film werd 's nachts opgenomen en ik kreeg ook op m'n donder als ik 's avonds nog op was, terwijl ik 's nachts geen opnamen had.

Playboy: Samen met Brad Pitt zat je in The Devil's Own, waarin je een agent speelde die erachter komt dat hij een IRA-terrorist verbergt. Brad en jij hadden ruzie over het scenario. Waarom?

Ford: Ik wilde dat het karakter dat ik speelde een probleem had van dezelfde grootte als het karakter van Brad. Ik vond dat het script veel sympathie had voor de IRA en ook Brad was daar erg weg van. En alles wat maar enigszins van dit idee afweek, was een pittige discussie. Maar ik begrijp het wel.

Playboy: Is dit waarom in de meeste van jouw films één grote ster speelt en geen twee?

Ford: Ach, Brad was echt aan het knokken voor zijn script, maar dat verhaal zou het nooit worden. Toen kwam ik in zicht en plotseling was daar de potentie om het voor elkaar te krijgen - niet omdat Brad niet groot genoeg is. Als we het eens konden worden over een regisseur, zouden we de film gaan maken. We kwamen met Alan Pakula, die vervolgens zijn eigen scenario schreef dat noch Brad noch ik goed vonden. Maar we zijn gewoon aan de slag gegaan en eigenlijk ben ik achteraf gewoon tevreden. Ik vind de film erg goed.

Playboy: Dit conflict is in de pers nogal breed uitgemeten. Brad haalde de film neer in Newsweek.

Ford: Ik neem hem niets kwalijk. Hij had destijds een ander soort film in z'n hoofd. Aan sommige van mijn films denk ik met hoofdpijn terug omdat ze zo moeizaam tot stand kwamen. Ik heb veel respect voor Brad als acteur en als mens. Hij is een lieve, vriendelijke man die ik erg graag mag. Maar het was moeilijker voor hem dan voor mij, want ik moest vechten voor wat ik wilde en hij hield vast wat hij had, terwijl het hem uit de vingers glipte. Ik denk dat Brad een les geleerd heeft: je kunt die *motherfuckers* van de media nooit vertellen wat je echt denkt. Ze zullen je vermoorden. Wat ze ook gedaan hebben.

Playboy: Toen Playboy een profiel bracht van regisseur Ridley Scott, zei hij dat je niet zo geïnteresseerd was in zijn film Blade Runner, die een klassieker is geworden. Jouw spel was inspirerend, maar…

Ford: …je vond de voice-over waardeloos.

Playboy: Heb je bewust zo beroerd voorgelezen, in de hoop dat ze van die voice-over zouden afzien?

Ford: Volgens mijn contract moest ik die voice-over doen. Nadat ik 'ja' had gezegd op de film, zei ik tegen Ridley dat er teveel informatie in de voice-over zat. Volgens mij konden we de teksten beter in scènes stoppen en het publiek de informatie geven zonder die echt te vertellen. Hij vond het een goed idee. Dat hebben we gedaan, waarop de studio zei dat niemand deze *fucking movie* ging begrijpen. Inmiddels was Ridley van de film afgehaald en was het budget overschreden. Dus werd ik aan mijn contract gehouden en moest ik die voice-over 5 of 6 keer doen. Toen ik voor de laatste keer de studio binnenkwam, zat daar zo'n oude Hollywood-schrijver op een antieke typmachine te roffelen, walmende pijp in z'n mond. Ik had hem nooit eerder gezien, dus ik wilde me voorstellen. Maar hij zwaaide afwijzend. Tot op de dag van vandaag weet ik niet wie hij is. Hij gaf me de pagina's die hij geschreven had. Ik zei: 'Kijk, ik heb die tekst al 5 keer eerder voorgelezen. Ik ga niet me je in discussie. Ik lees 'm nog 10 keer, daarna kun je ermee doen wat je wilt.' Dat heb ik ook gedaan. Heb ik express slecht voorgelezen? Nee, ik heb het beste gedaan wat ik kon. Ik heb nooit gedacht dat ze 'm zouden gebruiken.

'Columbia Pictures stuurde me naar de kapper met een foto van Elvis Presley, zo moest de kapper me knippen'

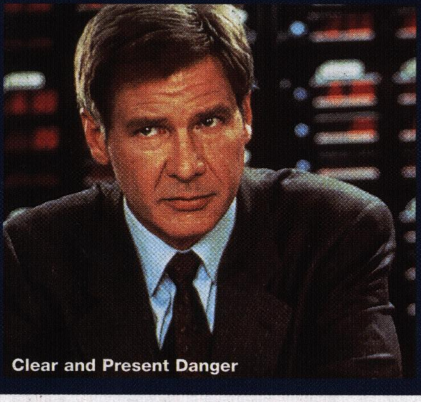

Clear and Present Danger

Playboy: Ridley Scott heeft spijt gehad van die film, hoofdzakelijk omdat hij er niet steviger voor ging staan. Terugkijkend beschouwt hij zich als een jonge Engelsman die geneigd was het mensen naar de zin te maken, terwijl hij had moeten zeggen dat ze allemaal konden opfucken.

Ford: Inclusief mij, waarschijnlijk. Ridley en ik hebben vrede gesloten. De opnames van de film waren oké. We hadden wel wat discussie, maar ik zou graag weer met hem willen werken.

Playboy: Traffic was een film die je hielp te ontwikkelen, maar waar je niet in mee speelde. Heb je er geen spijt van dat je niet de drugsbaron speelde, ultiem neergezet door Michael Douglas?

Ford: De belangrijkste reden dat ik die rol niet heb gespeeld, was omdat de hoofdpersoon in de eerste scène erachter komt dat zijn 16-jarige dochter een aan crack verslaafde hoer is. Hoe kijk je dan uit je ogen? Ik had dan hetzelfde moeten uitstralen als ik net daarvoor had gedaan in Random Hearts, waarin mijn vrouw aan het begin overlijdt. Dat kon ik niet en ook wilde ik het publiek dat niet aandoen. Maar ik heb wel tegen regisseur Steven Soderbergh gezegd: 'Luister, als ik het ga doen, dan heb ik de volgende opmerkingen'.

Playboy: Dat moeten dan nuttige opmerkingen zijn geweest, want Michael Douglas liet de rol aan zich voorbijgaan, las het verhaal opnieuw nadat jouw suggesties verwerkt waren en besloot toen de film toch te doen. Wat waren jouw opmerkingen?

Ford: Ik geloof dat het ging om de toegankelijkheid van het karakter, om de helderheid van zijn doel, duidelijk maken hoe deze man in dat dilemma terechtkwam. Het ging om helderheid. Ik kan me alle punten niet eens herinneren.

Playboy: Jarenlang heb ik je vertrouwd op één persoon - je manager - als je een deal moest maken. Maar sinds kort ben je verbonden aan een agentschap. Waarom?

Ford: Ik heb me gerealiseerd dat het beste van de business binnen de agentschappen blijft. Want agenten vertegenwoordigen de schrijvers. En ik wil toegang tot hun materiaal voordat het naar de studio's gaat. Weet je, ik ben niet meer de jongste of de knapste. Dus om mij te verzekeren van interessant materiaal heb ik besloten mezelf meer te betrekken in het proces van film maken.

Playboy: Toen je jonger was, had je de reputatie geregeld kwaad te worden. Russell Crowe verlaagde z'n kansen op een Oscar voor A Beautiful Mind toen hij een producer bedreigde in Engeland. Mel Gibson was in z'n jonge jaren ook een opgewonden standje. Waar komt de kwaadheid toch vandaan?

Ford: Je moet staan voor je zaak. Als je dat moet doen door je persoonlijke kwaliteiten te gebruiken, kan woede daar een van zijn. Vandaag de dag heb ik minder reden om kwaad te zijn dan vroeger; ik ben meer tevreden met de situatie dan toen ik jonger was. Jij bedoelt de tijd dat ik een contract had bij Columbia Pictures. Die stuurden me naar de kapper met een foto van Elvis Presley, zo moest de kapper me knippen. En dan moest ik ook nog mijn naam veranderen. Daar werd ik behoorlijk kwaad over.

Playboy: Omdat het zo vernederend was?

Ford: Ja, het was vernederend, maar behalve dat was het ook gewoon verkeerd. Het is niet de manier om succesvol te zijn.

Playboy: Als je terugkijkt, ben je dan blij te zien dat succes voor jou langzaamaan gekomen is?

Ford: Absoluut. Ik was beter in staat ermee om te gaan. Toen ik begon, wist ik niet hoe ik moest acteren. Ik kreeg $ 150,- per week en was elke cent daarvan waard, maar ik wist geen fuck van acteren, films maken of het leven. In al die jaren heb ik iets geleerd. En dat is nog niet over. Ik ben nog steeds aan het leren.

damit Rob noch etwas zu tun hatte, bevor er an ihre geheimsten Schätze hera

Op het Net duizelt het je van de sexsites waar dames in alle mogelijke geile poses je gewillig aanstaren. En dat terwijl het met het aanbod geërecteerde mannen die het leuk doen voor heterosexuele vrouwen maar droef gesteld is, klaagde onze medewerkster Kalinka Hählen. Hoe kan dat? Is pornografie anders voor vrouwen dan voor mannen? Een niet-representatief onderzoek.

vrouwen & porno

DOOR **KALINKA HÄHLEN** • ILLUSTRATIE **IRIS KIEWIET**

Licht uit, gordijnen dicht, kaarsen aan. Video in de recorder. Een hulpbehoevende tante in minimale kledij, maximale make-up en torenhoge plateauzolen opent de deur en niet veel later haar benen voor de verwarmingsmonteur die zo goed is haar stulpje weer van warmte te voorzien. Tien minuten in de film en er wordt al lustig op los gekeesd.

Porno. Het land van het grote sexvermaak. Dat een goed deel van ons bestaan om sex draait, is een gegeven. Of je 'het' nou doet of niet, het is bekend dat mensen minimaal een paar keer per dag aan sex denken. Die oerdrift is de pijler voor een industrie van enorme omvang, een industrie met vele verschijningsvormen en uitwassen. Sexspeeltjes zijn er in soorten en maten, dames van lichte zeden idem en porno is er in print, op video en dvd en sinds een aantal jaar ook digitaal. Hoewel meer vrouwen steeds makkelijker omgaan met porno - in tegenstelling tot, zeg, een decennium geleden - lijkt deze wereld nog voornamelijk voorbehouden aan mannen.

Pornovideo's zijn over het algemeen zo gefilmd dat ze ruim zicht bieden op de voor heteromannen interessante delen. Op het Net duizelt het van de sexsites waar dames in alle mogelijke geile poses je gewillig aanstaren, terwijl het met het aanbod geërecteerde mannen die het leuk doen voor heterosexuele vrouwen maar droef gesteld is. De sites die soelaas voor vrouwen beweren te bieden, zijn vaak informatief met hier en daar een softerotisch plaatje waar je ook niet echt warm voor draait.

Vrouwen en porno, hoe zit dat dan? Bij navraag in de nabije vrienden- en kennissenkring blijkt alras dat men er unaniem niet heel veel mee op heeft, net zomin als dat men ronduit tegen is. 'Het zal allemaal wel' en een schouderophalend 'mwoa' zijn de meest gehoorde reacties. Hoewel een onderzoek dat enige jaren uitgevoerd werd op de Universiteit van Amsterdam uitwees dat vrouwen wel degelijk 'lichamelijk' opgewonden raken van het zien van een pornovideo blijven legioenen vrouwen beweren er niet veel aan te vinden. Een pornovideo zal weinig vrouwen lichamelijk onberoerd laten, maar daarbij blijft de werkelijke geestelijke beleving achterwege. Porno zit namelijk tussen de oren. Onbewust raakt ieder mens opgewonden van sexuele prikkels, omdat het appelleert aan een dierlijk instinct. Of je je inleeft in datgene wat zich voor je ogen afspeelt, maakt of je ook daadwerkelijke opwinding en geilheid voelt. Het is een beetje als met voetbal: een wedstrijd tussen Litouwen en Uzbekistan zal de gemiddelde Hollander een stuk minder hard doen schreeuwen bij een goal voor het eerste team, dan bij bijvoorbeeld een wedstrijd Nederland-Duitsland. Gewoon, omdat je je minder inleeft in het lot van het Litouwse team dan van je 'eigen' team, waar je wel het verloop van de wedstrijd met spanning en ingehouden adem volgt, die tot juichende ontlading komt als Oranje een punt scoort.

Inlevingsvermogen is essentieel, voor zowel voetbal als porno. Dat de postbode altijd twee keer belt, is een niet heel geloofwaardig filmisch gegeven waarbij het inleven soepeltjes en als vanzelf gaat, zeker niet als die postbode lijkt op de mijne.

Het schort de vrouw dan ook niet aan inlevingsvermogen. Wat de porno-industrie laakt, is een setting en de creatie van een illusie die veel vrouwen aanspreekt. Vrouwen zijn mensen van detail en entourage. Een goed interieur, mooie lingerie en een beetje verhaal leuken de gemiddelde video al op tot een iets kijkenswaardiger product, maar ook de handelingen zijn van belang. Het alom geprezen cumshot mag voor de man dan een hoogtepunt in de film zijn, de gemiddelde vrouw heeft minder zin in een sproeiregen van Rocco Sifredi en kornuiten. Een veelgehoord argument voor het feit dat een >

vrouwen & porno

lamit

vrouw niet veel aan porno vindt, is dat ze minder visueel is ingesteld dan een man. Ik denk dat het tegenovergestelde waar is. Juist doordat vrouwen zeer visueel zijn ingesteld – denk aan het kopen van een auto: wie let er op kleur, vorm, notenhouten dashboards en leuke stoelbekleding? - kan een pornovideo hen niet echt opwinden. Een vrouw is te snel afgeleid door storende factoren: een ranzige omgeving, misse schoenen, siliconenborsten en lelijke mannen en vrouwen. Die visuele details maken dat het inlevingsvermogen een stuk minder wordt. Dat kaarslicht, romantische scènes en zacht omfloerste shots nodig zijn om een vrouw in de stemming te krijgen zoals boze tongen beweren, lijkt ook niet waar te zijn. De speciale pornofims voor vrouwen die in omloop zijn, worden een stuk minder goed verhuurd en verkocht dan aanvankelijk gedacht werd. Bart de Jong van erotiekwinkel Christine Le Duc beaamt dat. Bart: "De zogenaamde vrouwvriendelijke films van bijvoorbeeld Candida Royale worden nauwelijks verkocht, mede omdat er ook niet echt reclame voor wordt gemaakt. Het gros van onze klanten die pornovideo's kopen, bestaat uit mannen. Die kiezen eerder voor de reguliere films.

Wat je wel ziet, is dat echt goede films van bijvoorbeeld Private, Platinum of van regisseur Andrew Blake veel gekocht worden door stellen. Bovendien vind ik 'vrouwvriendelijk' een jaren-negentig-modewoord. Iedere vrouw bepaalt zelf wat ze een vrouwvriendelijke film vindt. Dat ligt voor iedere vrouw anders. Ik geloof niet dat vrouwen meer verhaal of goede acteerprestaties in films belangrijk vinden. Een echt goede actrice zal niet in een pornofilm gaan spelen, dus voor kwalitatief goed acteerwerk hoef je geen pornovideo te huren."

Wanneer het visuele aspect ontbreekt, zoals bij erotische en pornografische lectuur of literatuur, wordt duidelijk dat vrouwen daar en masse meer voor gaan, omdat ze het visuele gedeelte zelf kunnen invullen. De zogenaamde prikkelliteratuur van Anaïs Nin bijvoorbeeld vindt nog immer zeer gretig aftrek. Het plaatje en de setting kan zelf ingevuld worden, et voilà: het komt helemaal goed met de opwinding.

De tweede reden waarom het tussen porno en vrouwen niet supergoed klikt, is het gebrek aan identificatie. Best geile wijven hoor, die op beeldbuis, computerscherm en in 'live' shows aan je voorbij trekken, but it's not us. Welke vrouw heeft borsten die pront rechtop blijven staan als ze gaat liggen, lippen alsof een korf bijen en brute, weergaloze aanval op je mond heeft gepleegd en een laag plamuur waar je U tegen zegt? En hoeveel dames kirren prompt van genot als veroveraar X slechts naar ze kijkt? Weinig, kan ik u wel vertellen. De wereld die ons voorgeschoteld wordt in het pornouniversum is een te ver van je bed show, een plastieke en plastische nepwereld die alleen bestaat binnen de vier muren van de filmstudio of club.

Chantall van den Heuvel (26) schrijft onder pseudoniem een aantal erotische columns op Internet en werkt als eindredacteur voor erotisch magazine Foxy. Hoewel de sexindustrie een deel van haar brood is, is ook zij niet onverdeeld fan van porno. "Ik vind een pornofilm absoluut wel geil om naar te kijken, ik word er wel opgewonden van. Maar na een minuut of tien weet ik het meestal wel, dan ga ik liever zelf aan de slag. Doordat ik voor mijn werk veel met sex en porno bezig ben, word ik ongevraagd met zoveel ranzigheid geconfronteerd dat de lust je soms wel vergaat. Typ een URL op het Internet in en via allerlei links zit je binnen de kortste keren naar dingen te kijken die je helemaal niet wilt zien. Bovendien gaat het bij iedere chatsite binnen vijf minuten over sex, of die chatroom nou verbonden is aan een sexsite of niet. Ik krijg natuurlijk veel mailtjes van mannen die mijn columns lezen. Daar zitten hele leuke, maar ook hele nare, geperverteerde mailtjes bij. Als ik daar niet van gediend ben, laat ik dat ook weten."

Chantall is er niet van overtuigd dat er een enorme markt voor de zogenaamde vrouwenporno is. "Het gros van de vrouwen maakt niet snel een wandeling naar de videotheek om een pornovideo te huren. Het is meestal de man die met een film thuiskomt, en die kiest eerder voor een videootje dat hem zal aanspreken. De reguliere pornovideo dus. Ik denk dat mannen heel graag betalen voor de illusie dat ze als middelmatige man nog best veel behoorlijk aantrekkelijke en geile dames kunnen neuken, want dat is de illusie die hen in die films wordt voorgeschoteld. Draai het om en je begrijpt dat een vrouw een stuk minder graag die illusie koopt."

De gang naar de videotheek is voor veel vrouwen een obstakel. Ondanks de dubbele penetratiedinsdag en vibratorvrijdag van zender SBS - sex waarop wij per televisie in onze eigen Hollandse huiskamers deelgenoot gemaakt worden - is de 'geile vrouw' nog steeds een beeld dat niet past in het diepgewortelde christelijke gedachtengoed. Vrouwen zijn moeders en echtgenotes, hoeren zijn geil en zodoende geen - huwbare - vrouwen. Een pornovideo huren en van de man achter de counter horen 'prettige avond en veel plezier met je films' mag dan voor mannen overkomen als beleefde dienstverlening, voor mij ligt daarin de verborgen boodschap 'zo, geile opdonder' besloten, informatie die absoluut niet in het hoofd van meneer videoverhuur opgeslagen hoeft te worden. Mocht ik dat zijn - een geile opdonder - dan is dat iets tussen mij en mijn sexpartner en niet iets waar de hele wereld weet van hoeft te hebben. Min of meer publieke geilheid is voor een vrouw not done. De pornokino die ik voor dit stuk huur, moffel ik dan ook beschaamd in een anoniem plastic tasje weg, waarna ik met blozend hoofd de aftocht blaas.

Patrick Hartog van erotiekwinkel Christine Le Duc weet dat de verhuurdrempel voor vrouwen hoog ligt. Patrick: "Veel vrouwen vinden het toch vervelend om een video te huren. Porno is iets voor henzelf waar de videotheek niets mee te maken heeft. Ik ken een videotheek in een plattelandsdorp die geen porno verhuurt, omdat mensen niet van elkaar willen weten wat ze huren. Niemand wil weten wat de buurman van drie huizen verderop huurt. Met kopen ligt dat anders. Onze winkel is open. Wij proberen door onze uitstraling het taboe rond sex te doorbreken. Mannen en vrouwen komen bij ons gerust samen pornovideo's kopen, zonder dat iemand daar raar over doet. De drempel voor koopvideo's ligt veel lager." Tegelijkertijd ziet Patrick een toename in de videoverkoop aan vrouwen. "Ik denk dat er een emancipatie op dat gebied gaande is. Tien jaar geleden waren het meestal mannen die een vibrator voor hun vrouw kochten. Nu zie je dat vrouwen zelf met hun vriendinnen komen en elkaar ook tips geven over wat een goede vibrator is. Datzelfde is nu aan de hand met pornofilms. Vrouwen zijn bezig met een inhaalrace. Ze willen hetzelfde doen als mannen. Er zijn steeds meer vrouwen die de stoute schoenen aantrekken

en zelf een film komen kopen. Ze kiezen iets wat hen aanspreekt en gaan daarbij af op de plaatjes en niet zozeer op een goed verhaal. Vrouwen worden daarin steeds vrijer. In bepaalde steden is het aandeel vrouwelijke klanten dan ook behoorlijk gestegen. In de Achterhoek bijvoorbeeld hebben we veel vrouwelijke klanten. Die vinden het allemaal wat lolliger en gaan er makkelijker mee om. Ik denk dat dat een emancipatie is die absoluut doorzet."

Het niet willen laten zien van sexuele gevoelens maakt dat het een kleine tour de force is om een drietal vriendinnen op te trommelen om samen met mij de video te bekijken. Geen van allen is echt genegen getuige te worden van eventuele onvoorziene opgewondenheid van een ander. Met enige overredingskracht weet ik hen echter te overtuigen dat dit gebeuren een absolute must do is terwille van mijn journalisteelheer is nu aan zet en knoopt zonder al te veel omhaal zijn pantalon los, laat de broek op de knieën zakken - "kan dat niet uit?" - en stoot er nog een schepje bovenop. Fluks wisselt het drietal van stand; baasje onderop terwijl de vrouw hem achterstevoren berijdt. De bediende maakt zich nuttig door champagne over de buik en clitoris van de vrouw te gieten en wat vingerwerk te verrichten. De flessen wijn die de voorzienigheid mij beval in te slaan, maken de tongen nu goed los. "Kijk, dat is nog eens een gedienstige butler," besluiten we. Van opwinding is echter geen sprake. Nieuwsgierig bekijken we het pijpwerk - lekker educatief - zonder dat het ons nieuwe inzichten verschaft. Lachend en allengs baldadiger ploegen we ons door de video. "Kijk die paarse zonnebril! Zou ze scheel zijn?" zijn vraagstukken die ons bezighouden als een vrouw getrakteerd wordt op een fontein sperma tegen haar huig slaan we gezamenlijk gillend en nagenoeg kokhalzend dubbel op de bank. Een dubbele penetratie kan rekenen op een unaniem 'Au!' Onwennig zijn we niet meer, veel lachen en elkaar over-

Vrouwen zijn moeders en echtgenotes, hoeren en porno-actrices zijn geil en daardoor geen (huwbare) vrouwen

tieke onderzoek, vooral ook omdat mannen wel die gezamenlijke sexbeleving hebben. Met een paar kerels een pornovideootje kijken is redelijk normaal, terwijl onze collectieve sexbeleving niet verder reikt dan ons voor de buis verkneukelen bij Sex and the City en het uitwisselen van wat informatie als er een nieuwe vlam veroverd is. Wat mannen kunnen, kunnen wij ook, wordt het motto en de video Absolute Private van gerenommeerd videolabel Private wordt in de recorder geduwd. Absolute Private betreft een verzameling 'the best of...'-momenten: meteen doorstoten naar het neusje van de zalm-pornomomenten leek mij een goede keus. Geen urenlang sferisch gewauwel, maar meteen over tot zaken. Gevieren zitten we wat onwennig, met de armpjes over elkaar, op de bank te giechelen. De setting: een man, een vrouw en een mannelijke bediende in een rustiek kasteelachtig interieur. De man - duidelijk de grote kasteelheer - en de vrouw - een wat stijf slachtoffertje met veel plamuur op haar Oostblokhoofd - zitten tegenover elkaar aan een lange houten tafel, waarna de bediende op instigatie van de kasteelbaas de vrouw aardbeien, banaan en zijn geslacht gedoopt in slagroom voert. Na dit enorm inspirerende opwarmertje - 'zonde van de slagroom' en 'ik krijg een Nine and a half Weeks-déja vu' - buigen we ons allemaal naar voren als de vrouw op de tafel genomen wordt door de bediende onder het toeziend oog van de baas. "Gatver, ongeschoren," is het eerste wat we in koor uitroepen bij het zien van wat in de volksmond doorgaat voor een hairy beaver. De penetratie verloopt soepeltjes, maar "het lijkt wel een bang hertje," weet vriendin op de hoek van de bank. Lachend beamen we dat, terwijl de bediende lustig op het hertje inpompt. De volgende scène is voorspelbaar: de kas-

troeven met grappige opmerkingen doen we wel. Terwijl de ene helft ontspannen in de kussens hangt, ontleedt een vriendin met kuis gekruiste benen en armen de gebeurtenissen met medische precizie. Haar opmerkingen over technische onmogelijkheden en niet eerder geziene lapjes vlees tussen de vrouwenbenen maken het allemaal nog hilarischer. De aanvankelijke terughoudendheid is omgeslagen in een uitgelaten stemming, maar het beoogde effect - opwinding - blijft uit.

Nadien praten we over wat porno voor ons dan wel is. Stiekem gluren achter toetsenbord en monitor naar gratis bloot op het net? Nee. Een bezoekje Bananenbar? Ja, maar met een soortgelijke interesse waarmee je ook een operatie van de meniscus bekijkt. Er is een tijd en een plaats voor alles: niemand is te beroerd om met vriendlief porno te kijken, maar in de regel is een gang naar de videotheek daarvoor teveel gevraagd. De hele industrie die op lust en sex is gebouwd, bekoort voornamelijk mannen. Houden vrouwen dan niet van pornografie? Misschien als we de definitie van porno uitbreiden. Als porno ook goede sex is, als porno net zo goed een onverwachte geile scène is in een 'gewone' film - de verkrachtingsscène in The Accused bijvoorbeeld - of een stiekem uitzicht op je aantrekkelijke, masturberende bovenbuurman.

Maar er is hoop voor de toekomst en pornolievend manvolk. Ondanks dat weinig vrouwen enorm gecharmeerd zijn van porno, staat niemand er onwelwillend tegenover. Emancipatie in pornoland is daarbij een belangrijke drijfveer. Een man verandert in de loop van zijn leven lichamelijk niet veel. Hij groeit wat, krijgt haar en dijt wat uit. Een man heeft zijn apparaat zijn leven lang meerdere malen per dag in handen, voor toiletbezoek, het vergewissen van zijn aanwezigheid en later masturbatie. Onder de douche op de sportclub ziet hij penissen in alle soorten en maten openlijk aan zich voorbijtrekken en aan de hand van dergelijk vergelijkingsmateriaal vormt hij zich een beeld over zichzelf en zijn derde been. Een vrouw daarentegen begint haar leven zonder borsten en bezit een geslachtdeel dat alleen middels een spiegel aan een diepteonderzoek onderworpen kan worden. Het duurt wel even voor een meisje gewend is aan haar nieuw verworven borsten en haar vagina. Geheel zelfstandig moet zij zich een beeld vormen van haar vrouwelijkheid. Een vrouw die heel vrij met haar sexualiteit omgaat, is nog steeds minder geaccepteerd en wordt al snel betiteld als een hoer. Promiscue mannen zijn voornamelijk stoer, viriel en volgens de natuurwetten uitermate geschikt voor reproductie. De rol van de vrouw binnen de porno-industrie tart alle diepgewortelde gedachtes over wat wel en niet hoort. Het is dan ook even wennen om je sexegenootjes in vol ornaat te aanschouwen en naar hun voorbeeld toe te geven aan je eigen lusten. Maar naarmate het collectieve idee van de maatschappij verandert ten aanzien van de rol van de vrouw, zal het met de emancipatie op den duur ook wel goedkomen.

Bier eten

Vele liters wijn gaan er in de keukens van restaurants doorheen. Ter bereiding van gerechten en sauzen, dat wel. Chef-de-cuisine Henk Schreuder van De Beukenhof in Oegstgeest kookte voor ons een 7-gangendiner met bier bij elkaar. 'Bier is zo rijk van smaak, dat gaat pico samen met topgastronomie.'

DOOR **JAN PETER JANSEN** • FOTOGRAFIE **MICHEL LINSSEN**

Henk Schreuder had er eigenlijk geen fiducie in. Hoewel de jonge executive chef van het exclusieve restaurant-hotel De Beukenhof in Oegstgeest het etiket van 'creatieve vakidioot' aan z'n achterwerk heeft kleven, wist 'ie aanvankelijk niet zo goed raad met ons verzoek. 'Kook een menukaart voor ons bij elkaar, maar gooi er wel bier in. Véél bier', aldus luidde de missie waarmee we de talentvolle chef-kok belastten. Koken met bier, dat leek iets van vervlogen tijden, iets van Waalse plattelandsbistro's en culinair-culturele promotiediners van de Belgische Vereniging van Bierproducenten. Want laten we een tegen de klassieke kookprincipes aanschurkende cuisinier alsjeblieft wel een beetje serieus blijven nemen. "Zoals de meeste koks die op niveau koken, werk ik veel met wijn," had Schreuder (34) ons telefonisch meegedeeld. "Waarbij die wijnen dienen als achtergrondsmaken in de sauzen. Maar bier? Wat moet ik ermee bereiden?" Wij zijn geen kok, maar we vertelden Schreuder over het sterrenrestaurant waar we ooit een verdomd lekkere kuikenfilet hadden gegeten die gestoofd was met het amberkleurige Palm pale ale-bier. De bitterzoete smaak van de succesvolle Palm die de kuikenfilet vergezelde, had ons verrast en het gerecht detoneerde absoluut niet tussen de klassieke kreeft- & tarbot-bereidingen. Het feit dat het restaurant in het meest zuidelijke dorpje van België, nabij Virton, stond, verklaart echter wel veel. Bij het gros van de prominente Nederlandse koks hebben we sinds jaar en dag geen met bier bereid gerecht op de kaart gespot. Of het moet misschien de originele Michelin-kok Hans van Wolde zijn die in zijn Maastrichtse restaurant Beluga mogelijkerwijze flesjes Limburgs of Belgisch bier in zijn pannen zou kunnen omkie-

peren. De Britse bier-publicist Roger Protz ziet het met lede ogen aan: "Eeuwen zijn bier en voedsel elkaars natuurlijke metgezellen geweest. Het is tragisch dat wijn en het daarbij behorende snobisme het bier van de tafels en uit de keukens heeft verdreven, want bier kan zowel het rijke als het fijne van gerechten even goed tevoorschijn brengen als het sap van druiven." Schrijver, foodie en womanizer Ernest Hemingway, die als vast ochtendritueel dan misschien het stof van 2 flessen Krug-champagne blies alvorens hij de kostbare inhoud als ontbijt consumeerde, vond ook een biertje niet te versmaden. De fijnproever zwoor echter wel bij een exotisch gerstenatje, het Keniase Tusker Premium Lager. Overigens: na een avondvullende sessie gastronomisch entertainment met daarbij behorende mondvullende en kietelende dikke wijnen van Mouton, Lafite of Montrachet kan er ook niets aangenamer zijn dan een goed getapt glas bier. We hadden de chef-kok van De Beukenhof er ook nog even aan herinnerd dat bier één van de meest zuivere alcoholische drankjes is, opgetrokken uit 100% natuurlijke ingrediënten als water, mout en hop. "Laat me nadenken," had cuisinier Henk Schreuder gezegd, "dan zie ik je volgende week in De Beukenhof."

Koud binnen in de zinderend hete keuken van het historische complex dat De Beukenhof heet, vliegt er een kroonkurk langs onze oren. Zou kunnen zijn dat Bob, één van de kookartiesten uit Henks brigade, de schutter van de kroonkurk was, hoewel dat ook een vooroordeel van ons kan zijn doordat Bob de zoon is van de legendarische ex-Oranje-international Wim Rijsbergen (1974!). Prominent in het midden van de gigantische, zeer modern geoutilleerde en gezellige keuken stuiten we op een batterij flessen met het mooiste onder de kroonkurken: geuze van De Koninck, Ierse stout van Guinness, Leffe, kriek van Belle-Vue, Hoegaardens befaamde witbier, een fles Palm, Corona en het nieuwe, hippe Amstel Bright uit Curaçao. "Weet je," zegt Henk Schreuder, terwijl hij de laatste hand legt aan een favoriet van ons, oesters. "Hoe langer ik nadacht over koken met bier, hoe leuker het werd. Het was een uitdaging, een prikkeling, juist omdat wij als kok niet dagelijks met bier omgaan. Oké, ik drink zelf graag een biertje. Ik kan een eerlijke, pure De Koninck erg waarderen. En Amstel Bright drink ik ook graag. Maar als je een klassieke culinaire opleiding en ervaring hebt zoals ik, dan kom je de combinatie gastronomie-bier simpelweg minder tegen. Ja, stoofpotjes worden vaak met bruin bier bereid, maar dat vond ik voor vanavond te voor de hand liggend"
Schreuder overhandigt ons de menukaart van vanavond:

MENU DE BIÈRE DE BEUKENHOF

Verse oesters met Amstel Bright limoendressing
***
Mosterdcrème met Hoegaarden witbier
***
Gesauteerde ganzenlever met een in honing en De Koninck-bier geglaceerd appeltje
***
Fricassé van kreeft met Murphy's Irish Red Beer
***
Tequila-spoom met Mexicaanse Corona
***
Gebraden ossenhaas met ravioli gevuld met chorizo & Duvel-saus
***
Gemarineerde kersen met Belle-Vue Kriek Lambiek-ijs en lievevrouwenbedstro

Schreuder, die z'n ervaring opdeed bij o.a. het Amsterdamse Dikker & Thijs en de Engelberthahoeve in Leiden en sinds 12 jaar in De Beukenhof z'n creativiteit op tafel legt, is een klassiek cuisinier die graag met zuivere, eerlijke ingrediënten werkt. Op een aantal punten kan hij als vernieuwend geboekstaafd worden; met vis maakt Henk gewaagde combi's, zoals een in citroen en tijm gelegde tarbot die met sjalotten in de oven gegaard wordt. Sylvia Tóth, Lee Towers, Harry Mens, ministers, ambassadeurs, vooraanstaande zakenmensen en leden van het Koninklijk Huis schuiven geregeld aan in het sfeervolle restaurant van De Beukenhof in Oegstgeest om van Schreuders kunsten te genieten. Prins Bernhard placht zich naar De Beukenhof te laten chaufferen om er een glaasje Pommery champagne te ledigen en een vorkje te prikken, in de dagen dat de pretprins nog iets kwieker was. De celebs zitten niet zelden aan de lange, antieke Chef's Table in Henk Schreuders domein. "Wat dat betreft zijn we als kok dichterbij de gast komen te staan. Zij zien het eten in de keuken als een extra stuk vermaak, wij kunnen onmiddellijk de sensaties en reacties aan de tafel aflezen."

Een vergelijk van Henk Schreuder met een Formule 1-coureur dringt zich op. Niet alleen door de uiterlijke gelijkenis met Michael Schumacher, maar meer nog omdat Henk net als veel chef-koks een ongelooflijk bezeten blik in z'n ogen heeft en z'n fornuis bedient alsof er een tiptronic versnellingsbak in zit. En net als die coureurs in hun hete cockpit raakt ook Henk in zijn eigen biotoop, de bloedhete keuken, niet snel aan de kook. Razendsnel onderwerpt Schreuder de eerste gang aan een laatste check, alvorens hij de schaal met zaligheden aan ons presenteert. Eigenaar Erwin Rozendal van Restaurant Hotel De Beukenhof was op de hoogte van onze verslaving, maar hier & nu lijkt de chef-de-cuisine ons een O.D. (overdosis) het lichaam in te willen jagen. "Gekweekte Crueuzes uit Zeeland," licht de chef toe. De gigantische, platte oesters liggen kakelvers in hun bedje te flirten met ons dat het een lieve lust is en even dwalen onze gedachten af naar de geslachtsveranderingen die een oester gedurende zijn (korte) leven kan ondergaan. Zwijgend bidden we God dat deze mega-oester nu een wijfie is. We zuigen en slikken en likken mond en gehemelte nog een paar maal na om Henk Schreuders stempel goed door te proeven. Geen Aha-Erlebnis maar een GVD-Erlebnis, deze oester. Schreuder: "Ik heb het beestje in een limoendressing gelegd. Die deed me onmiddellijk aan de Amstel Bright denken."

Amstel Bright is één van de hipste biertjes van deze zomer, populair geworden op de Antillen, waar Amstel de lichte, zomerse en bijna citrusachtige dorstlesser brouwt uit ontzout zeewater. "Een toppertje," zegt Schreuder zonder valse bescheidenheid, "al zeg ik het zelf. Ik heb de met Bright bereidde oester dan ook vanaf nu op de kaart van De Beukenhof gezet." Een gerechtje overigens dat makkelijk thuis te maken is:

BEREIDINGSWIJZE

RAUWE OESTERS MET AMSTEL BRIGHT-LIMOENDRESSING

Snipper 3 sjalotjes, snij 3 bosuitjes in ringetjes en hak een half bosje koriander fijn. Doe de sjalotjes in een pannetje en knijp daar een halve teen knoflook doorheen. Fruit dit geheel in een klein beetje olie en voeg de bosuitjes en koriander toe. Even verhitten en 2,5 dl azijn en 2 dl olie toevoegen. Breng het op smaak met Amstel Bright, limoen, peper en zout en giet het over de oesters heen.

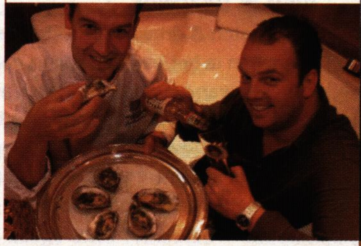

MOSTERDCRÈME MET HOEGAARDEN WITBIER

Bij de creatie van de biergerechten is Henk Schreuder telkens uitgegaan van het bier en niet het gerecht. Zegt de chef-kok: "De bieren die ik heb gekozen, hebben allemaal zo'n eigen karakter, zo'n mooie volle, pure smaak, dat dat het spannendste was." Bij de 'bière blanche' van Hoegaarden koos Henk een mosterdcrème. Dit tarwebier is familie van de alebiersoorten en kenmerkt zich door een zeer milde bitterheid. "Een rijke, prettig kruidige neus," beschrijft Schreuder de geur van Hoegaarden, waarin onder andere korianderzaadjes zijn verwerkt. "Zuur en verfrissend in de mond, gevolgd door een schone, bitterzoete afdronk. En de schuimkraag is natuurlijk wit en dicht, zoals perfect bij een mosterdcrème past."

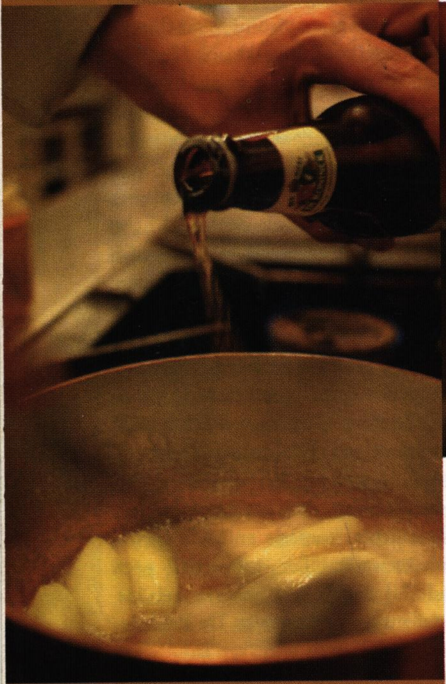

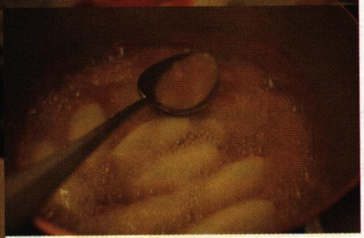

GESAUTEERDE GANZENLEVER MET EEN IN HONING & DE KONINCK-BIER GEGLACEERD APPELTJE

Ganzen- en eendenlever zijn klassiekers op menige kaart in de toprestaurants, maar niet altijd geheel onomstreden. De ene gast zweert bij de pure smaak van deze orgaan-delicatesse, de andere eet het uit een soort ingeslopen snobisme en weer een ander lust het simpelweg niet. Past bij zo'n klassiek gerecht een bier? Met andere woorden: hoe krijg je 1 plus 1 is 3? Schreuder glaceerde een appeltje met zoete honing en de zogenaamde bovengistende pale ale, een 'running beer' die in vroeger tijden tot een hoog alcohol- en hopgehalte werd gebrouwen zodat hij lange bootreizen kon overleven. De uit 1833 stammende brouwerij De Koninck (niet te verwarren met de kriekbier-brouwerij met dezelfde naam uit Belgisch Brabant) is bitter in de mond, dorstlessend en met een fruitig/hoppige afdronk. Het fruit brengt de De Koninck naar de honing en het appeltje toe.

Henk Schreuder (34) van De Beukenhof - hier rechts met zijn fricassé van kreeft - is een ongelooflijk creatieve cuisinier die met verve & liefde de flessen bier in z'n verrukkelijke gerechten giet.

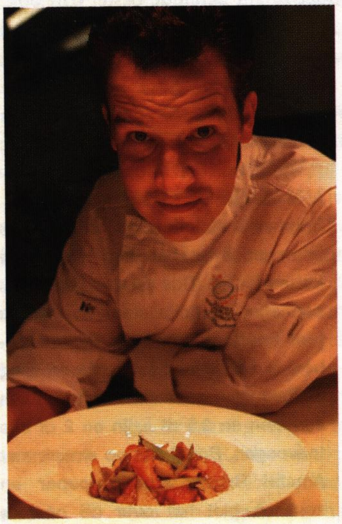

FRICASSÉ VAN KREEFT MET MURPHY'S IRISH RED BEER

In een pub in Ierland bestel je niet zomaar een biertje, maar een 'stout' – de nationale en zoals bekend zéér populaire drank die erin gaat als Gods woord in de katholieke pater. Deze donkere jongens kun je overigens ook prima mixen met andere alcoholica: de Black Velvet is stout-bier met champagne en nog mooier van naam is de Velvet Pussy: Guinness met port. Onze cuisinier van De Beukenhof koos voor Murphy's Red Beer uit Cork, een droog, bitter biertje, bij de afgebluste ragoût van kreeft. "Deze stout-bier beviel me in het begin niet helemaal 100 procent bij de kreeft," zegt hij. "Hij trok er niet helemaal door," vertelt Schreuder. "Maar nu heeft dit gerechtje een mooie, volle smaak."

BEREIDINGSWIJZE

FRICASSÉ VAN KREEFT & MURPHY'S IRISH RED

Roerbak wat **verse groenten** naar keuze. Voeg daarna de schoongemaakte **kreeft** toe. Afblussen met **2 dl Murphy's Irish Red Beer** en **2 dl gevogelte-fond**. Doe dit door een zeef en laat het voor 1/3 reduceren. Dresseer de groenten en kreeft in een diep bord. Monteer de saus met **20 gr koude roomboter** met behulp van een staafmixer. Voeg zout naar keuze toe en eventueel nog wat Murphy's Irish Red. Verdeel de schuimige saus over het gerecht.

BIER IS GEZOND!

Bier is eten & drinken tegelijk. Dankzij de rijkdom aan mineralen en vitaminen is het een aanvulling op het eten. Bier vergemakkelijkt de vertering van zetmeel en suikers en ook zwaardere gerechten kun je makkelijker aan als je het glas erbij heft. Volgens onderzoeken stimuleert bier lever- en darmfuncties en heeft het een goede invloed op huidaandoeningen. En het fabeltje van bier als dikmaker? Fruitsap bevat 45 à 60 calorieën per 100 gram, wijn 50 à 55 en bier maar 43!

TEQUILA-SPOOM MET CORONA

Tijd voor een tussengerechtje om de mond te neutraliseren en de zinnen te blussen. Hoewel: bij de eerste 'bite' van de ultrafrisse tequila-spoom met Corona zouden we stante pede naar het gigantische roodfluwelen bed in de Hooizolder Suite willen opstijgen. Deze 2 verdiepingen omvattende supersuite is één van de 9 unieke suites die Erwin Rozendal dit voorjaar in de uit 1355 stammende Beukenhof liet bouwen. Hier bevindt zich niet alleen een 8-persoons tafel, open haard, flatscreen breedbeeld-wandtelevisie en genoemd pretbed, maar ook een designwastafel van Versace, dvd-spelers everywhere, sauna en jacuzzi. Niet verder vertellen, maar de Hooizolder Suite is de mooiste hotelkamer die er in Nederland en België is gebouwd! Schreuder heeft de spoom à la El Bulli een vernuftig luchtige textuur gegeven en doet – onder andere dankzij de tequila en de daarbij naadloos aansluitende Mexicaanse Corona - wat 'ie doen moet: verfrissen en de zinnen klaarmaken voor het pièce de resistance. Nee, niet de hoofd-act in het bed, maar de hoofd-act uit Henk Schreuders oeuvre aan tafel.

GEBRADEN OSSENHAAS MET RAVIOLI GEVULD MET CHORIZO & DUVEL-SAUS

Duvel is de beroemdste en meest gedronken pale ale uit België. Dit zware blondje is van hoge gisting met een alcoholpercentage van 8,5%. Duvel ondergaat een tweede gisting en een lange rijping in de fles, waardoor het zijn kenmerkende smaak krijgt. Het fijne aroma, de subtiele bitterkracht en het hoge alcoholpercentage maken van deze pale ale de uitgelezen achtergrondzanger bij de gebraden ossenhaas en ravioli. Bij dit hoofdgerecht ontkurk je ook even geen rode wijn, maar plaats je zo'n fraai tulpvormig glas voor je waardoor het dichte, bruisende schuim goed in beeld is.

GEMARINEERDE KERSEN MET BELLE-VUE KRIEK LAMBIEK-IJS EN LIEVEVROUWENBEDSTRO

Achter de 300 jaar oude beuk en het buitenterras in de Hof van Eden die bij het hotel-restaurant hoort, heeft executive chef Schreuder zijn eigen kruidentuin. Daaruit plukte hij vanmiddag een paar takjes Lievevrouwenbedstro. Lievevrouwenbedstro? Schreuder: "Dat wordt niet vaak gebruikt in de keuken. Het smaakt naar drop, een beetje anijsachtig en trekt goed op kersen en de Kriek Lambiek." Nou is een woord als 'kersen' veel te karig en ordinair als je naar Henks creatie kijkt die hij met wat simpele vruchtjes en een biertje in elkaar heeft gestoken. De aimabele chef-kok blijkt een verraderlijke smaak-, geur- & vormkunstenaar die elke eetverslaafde alleen maar dieper in de problemen jaagt. Potverdorie, wat kan deze man toveren. Alle gerechtjes in Elle Eten en Tip Culinair van de afgelopen jaren schuift Schreuder met één dessert en in één gedecideerde armbeweging onder tafel. Kriek is het Nederlandse woord voor kers en het Belgische equivalent voor de extreem harde kers uit de buurt van Schaarbeek. En voor een uiterst smaakvol, zoeter fruitbiertje natuurlijk. Kersen in bier zorgen voor een extra gisting in het brouwsel en verhogen het alcoholpercentage. Een Kriek Lambiek heeft aardse, wijnachtige karaktertrekken, waarbij zelfs de kersen niet geplet maar lichtelijk gekneusd worden – net zoals in de Bordeaux met druiven gebeurt. De delicate geur, de bitterzoet-fruitige smaak in de mond en de tintelende, frisse afdronk halen we sans problème uit Henk Schreuders gemarineerde kersen, zonder dat we het glas aan onze mond hebben gezet. En dat is de verdienste van de chef-kok.
En maître, mogen we nu een glas koud tapbier?

Bij de eerste 'bite' van de ultrafrisse tequila-spoom met Corona (boven) zouden we stante pede naar het gigantische fluwelen bed in de Hooizolder Suite willen opstijgen. Om daarna terug te komen voor het pièce de resistance, de ossenhaas met Duvel-saus

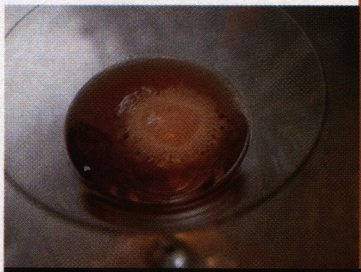

Informatie: Restaurant Hotel De Beukenhof, Terweeweg 2-4, Oegstgeest, tel. 071-5173188, www.debeukenhof.nl (bekijk op de site even de 3D-filmpjes van de 9 supersuites, waaronder de Hooizolder Suite!)

the boys of summer

Niet alleen in de VS, maar ook in Nederland is honkbal op het hoogste niveau topsport. In Amerika ging baseball een jaar of 16 geleden regelmatig gepaard met hefftige drugs- & drankschandalen. In de herinneringen van Willem Baars, ex-tophonkballer, gold dat in lichte mate ook voor het honkbal in Nederland. Maar is dat ook zo?

TEKST **WILLEM BAARS** • FOTOGRAFIE **OMNIPRESS**

Zestien seizoenen geleden vond er in de Major League Baseball, de Champions League van het honkbal, iets bizars plaats. Honkballers van de Kansas City Royals die normaal gesproken wedstrijd na wedstrijd foutloze wedstrijden speelden en de hoogst denkbare slaggemiddelden hadden, gingen in dat seizoen plotseling constant in de fout. Vida Blue, Willy Wilson, Willy Aikens en Jerry Martin, die alle vier tot de 300 beste honkballers ter wereld behoorden, misten de simpelste vangballen, sloegen ver over de makkelijkste ballen en gooiden de meest eenvoudige ballen nog meters over de eerste honkman heen. Onbegrijpelijk! Het publiek in Kansas City wist niet wat het zag en floot zijn favoriete spelers massaal uit. Faalangst? Nee! In het seizoen van 1985 draaide het niet om faalangst of toevallige domme foutjes. Halverwege het seizoen werd duidelijk waar het slechte presteren aan te wijten was. Dopingcontroles wezen uit dat de vier Major League-spelers stevig aan de coke waren! Volledig stoned en helemaal van God los speelden ze hun wedstrijden. Het honkbalseizoen '85 staat dan ook - deels - te boek als het seizoen van het grote drugsschandaal. De vier spelers werden levenslang geschorst. Het schandaal zorgde voor een shockeffect binnen de Major League, waar - hoogstwaarschijnlijk - tientallen andere spelers (die toevallig niet werden gesnapt of getest) de dans maar net hadden weten te ontspringen en à la seconde besloten om maar zo snel mogelijk af te kicken. De hoofdcoach van de Montreal Expos, een an- >

der Major League-team, kwam een paar seizoenen later met het nogal schokkende nieuws dat zijn ploeg in 1992 de division title (die toegang kan verschaffen tot de World Series, de officieuze wereldkampioenschappen) was misgelopen omdat zijn sterspeler Tim Raines op cruciale momenten de domste fouten beging en weigerde een sliding te nemen om zo belangrijke punten te kunnen scoren. Raines bleek achteraf zo verslaafd aan coke dat hij tussen de innings door op een andere manier moest 'scoren'. Hij had de coke in een speciaal gefabriceerd zakje in zijn honkbalpak en tijdens wedstrijden droeg hij het altijd bij zich. Sliden deed hij ook maar liever niet, uit angst dat de coke in zijn achterzak daardoor zou beschadigen. Een jaar of 10 geleden bleek ook New York Yankees-outfielder Daryl Strawberry verslaafd te zijn aan cocaïne. Strawberry speelde maar liefst acht keer mee tijdens de jaarlijkse All Stars-wedstrijd, een ontmoeting tussen de 18 allerbeste honkballers van de National en de American League, die samen de Major League vormen. Inmiddels is Strawberry helemaal de weg kwijt en brengt hij het grootste deel van het jaar in de gevangenis door, tenzij hij op borgtocht voor een paar weken vrij is. Pas geleden werd hij in de buurt van Tampa, Florida volledig van de wereld opgepakt nadat hij op straat harddrugs had gedeald.

Het Ajax van het honkbal

Elk honkbalseizoen denk ik bijna wekelijks wel even terug aan mijn eigen honkbaltijd. Inmiddels doe ik dat al een jaar of twintig. Maar nadat ik het interview met Daryl Strawberry had gelezen, moest ik plotseling op een andere manier terugdenken aan mijn glory days. Want was het motto sex, drugs en vooral humor en professionele topsport niet ook van toepassing op mijn honkbaltijd? En hoe zou dat nu zijn met de tophonkballers in Nederland? Het werd - ruim 25 jaar na dato - de hoogste tijd om terug te gaan in de honkbalgeschiedenis. Ik besloot in mijn geheugen te graven en een aantal van mijn teammaten van toen op te zoeken om opheldering te krijgen. In 1974 en 1975 speelde ik zelf bij de Nederlandse honkbalclub die in Europa in die tijd vergelijkbaar was met de New York Yankees: Aktie'68 Kinheim. Een Haarlemse vereniging, die nu nog steeds op het allerhoogste niveau meedraait in de hoofdklasse. Kinheim was één van de eerste honkbalclubs in Europa en stond (en staat) bekend als het Ajax van het honkbal. Een gezelligheidsvereniging met tientallen jeugdteams die jaar in jaar uit Nederlands kampioen werden. Een club ook die altijd balanceerde tussen de hoofdklasse en de eerste klasse in Nederland. In 1973 besloot de club het eens écht serieus aan te pakken door met een grote sponsor in zee te gaan: het in die tijd grote uitzendbureau Aktie'68 van eigenaar Rob Muller. Muller stak honderdduizenden guldens in de club en dat was te merken. Bijvoorbeeld aan de nieuwe outfits van de spelers, die rechtstreeks uit de VS kwamen en die met grote voorsprong de mooiste waren die ooit op Europese velden te zien waren geweest. De pakken uit die tijd heb ik zelf niet meer, maar de herinneringen eraan heb ik altijd bewaard, gekoesterd. Er was meer wat ons onderscheidde van de Haarlem Nicols, Storks en Sparta. Zoals bijvoorbeeld het feit dat Kinheim één van de eerste sportteams in Nederland was dat spelers 'kocht', bijna ondenkbaar in een tijd dat clubliefde voor alles ging en spelers van hun tiende tot aan hun 40e bij één club bleven. Hudson John, één van de gevaarlijkste slagmannen die Nederland ooit heeft gehad, kwam van concurrent Sparta; Greg Taminosian, een ex-Major League-speler, werd uit de VS gehaald en sloeg zo ongeveer elke bal naar God; Sherman Kinney, een Amerikaanse college-topcoach, werd onze trainer/coach; Nol Beenders, de allerbeste werper die Nederland ooit kende, speelde plotseling bij ons en Frank Lewis natuurlijk, de snelste honkloper die ooit in Nederland op een honkbalveld heeft gestaan. We hadden een superteam, het beste van Nederland, het beste van Europa. Precies zoals de ambitieuze Rob Muller voor ogen had. Want we moesten en zouden kampioen worden. Dat ging wel aardig lukken, want elke wedstrijd wonnen we met het grootste gemak en vaak met meer dan tien punten verschil, waardoor de meeste wedstrijden voor de officiële 9 innings al waren bekeken. Uitslagen van 30-0 waren eerder regel dan uitzondering. Zelf was ik (toen net 18) niet echt een topper. Een subtopper, dat wel. 'Een krachtige jongen met uitgesproken aanvallende kwaliteiten' lees ik terug in het jaarboek van weleer met allerlei handige informatie over het seizoen, honkbal en ons team dat onze supporters konden kopen. Enfin, die krachtige jongen speelde ondanks zijn uitgesproken aanvallende kwaliteiten vaker niet mee dan wel. Ik was vaste reserve. Maar het maakte me niet uit: honkbal was mijn lust en mijn leven.

Kwajongens met gevoel voor humor

In de lezenswaardige autobiografie The Mick, the legend and the glory of Mickey Mantle, worden een paar grappige en herkenbare gebeurtenissen beschreven. Mickey Mantle was één van de beste honkballers aller tijden. Zijn naam wordt in één adem genoemd met die van honkballegendes als Babe Ruth, Joe DiMaggio en Yogi Berra. Hij was in de jaren '50 de Johan Cruijff van het honkbal. Honkbal was en is topsport op het allerhoogst denkbare niveau en het is nu bijna ondenkbaar dat spelers, die elke dag onder grote druk moeten presteren, streken uithalen die volledig haaks staan op hun sportprestaties. Het boek staat vol met anekdotes. In één hoofdstuk beschrijft Mantle hoe hij en zijn teammaten zich 's avonds ergens op de 20e verdieping in hun hotelkamers zitten te vervelen. Door de drank worden ze wat balorig en voor ze het weten kruipen ze door het raam naar buiten (20 verdiepingen hoog!). Via een richel die niet breder is dan 30 centimeter proberen ze de kamers van hun teamgenoten te bereiken en ze zo de schrik van hun leven te bezorgen. Door de drank zijn ze elk gevoel voor gevaar en angst kwijtgeraakt en zeker zo'n minuut of 10, 15 halen ze op de richel, op bijna zo'n 100 meter hoogte, levensgevaarlijke toeren uit. Het avontuur loopt godzijdank goed af.

"Ik herken er veel in," zegt Hans van Driel Krol, één van mijn eigen teammaten van toen, als we elkaar na een lange periode weer ontmoeten om over die goede oude tijd te praten. "Het mooie van de verhalen van Mickey Mantle is dat ze duidelijk maken dat zelfs voor sporters die op wereldniveau bezig zijn het maken van grappen, het uithalen van practical jokes en lol hebben heel belangrijk is. En dat is ook logisch, want de boog kan niet altijd gespannen zijn. Dat gold in zekere zin ook voor ons. Op ons niveau waren wij de allerbesten van die tijd, maar ook wij hadden vooral heel veel lol en plezier."

Samen met van Driel Krol zie ik ook twee andere toppers van toen na veel jaren eindelijk weer eens terug: Nol Beenders en Frank Breek. Ook al zijn ze bijna 30 jaar ouder dan toen en zijn ze allemaal in de 50, veranderd zijn ze eigenlijk nog niets. Qua uiterlijk niet, maar vooral qua

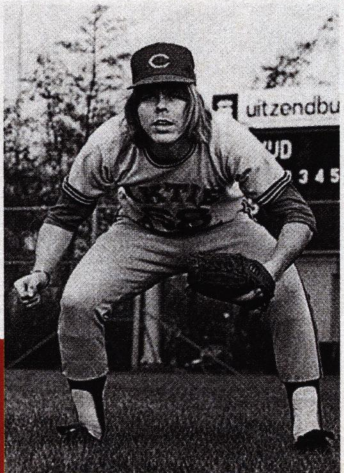

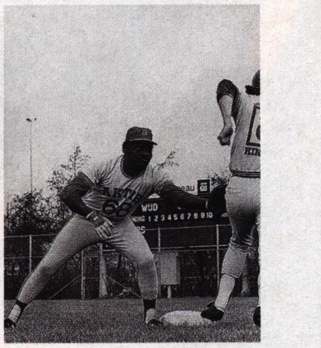

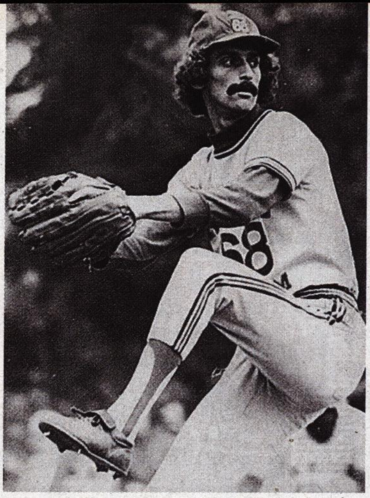

the boys of summer

uitstraling niet. Ze hebben nog steeds dat jongensachtige en in hun hart zijn ze nog steeds kwajongens die hun gevoel voor humor nog niet zijn kwijtgeraakt. "Humor was belangrijk. Daar dreven we op en daardoor presteerden we misschien ook zo goed," zegt Van Driel Krol. "Het hield ons op de been, want ook al heeft honkbal in Nederland de naam een soort van vrijetijdsbesteding te zijn, we waren wel bezig met topsport. We stonden er als we er moesten staan en dan gingen we er ook voor. We wilden maar één ding: winnen. Elke dag trainen, minimaal 2 wedstrijden per weekend, het hakte er aardig in." Die avond rollen de verhalen over tafel. Anekdotes die pas echt leuk worden als je erbij was. Maar in mijn herinnering gebeurden er ook wild things, dingen die het daglicht niet echt konden verdragen en bijna vergelijkbaar waren met wat er 16 seizoenen geleden in de Major League gebeurde. Want ben ik nou gek of zag ik tijdens de belangrijkste wedstrijden van het seizoen 2 van onze spelers tussen de innings door regelmatig naar de sterke drank (gemengd met cola) grijpen? En herinner ik me niet nog als de dag van gisteren hoe Nol Beenders ooit op de werpheuvel onwel werd omdat hij tussen de innings door een sigaretje zat te paffen? En hoe komt het toch dat ik vrijwel zeker weet dat sommige spelers voor cruciale wedstrijden diep in de nacht nog in beschonken toestand in cafés rondhingen om een paar uur later weer 100% geconcentreerd op het veld te staan? En was het niet zo dat een van onze spelers aan de cocaïne verslaafd was, terwijl hij toch op het hoogste niveau in Europa meespeelde? En ook daarom zit ik nu hier. Niet alleen om nostalgic reasons, maar ook om te horen of mijn herinneringen overeen komen met de waarheid.

"In dat jaar waarover jij het hebt, rookte ik niet. Ik was toen allang gestopt," zegt Beenders, die even beledigd lijkt te zijn door mijn opmerking. "Maar dat van die drank tijdens de wedstrijden, dat klopt wel," zegt Nol Beenders even later. "Dat gebeurde inderdaad af en toe, maar dan ook alleen op momenten en tijdens wedstrijden waarbij de belangen niet zo groot waren." Hans van Driel Krol, waarschijnlijk de meeste constante Nederlandse honkballer aller tijden, vervolgt het gesprek: "Laten we er geen doekjes om winden. Iedereen wist dat onze spelers Frank Lewis en Eddie Hallman behoorlijk loos gingen in het dagelijks leven. Ze dronken veel. Dat deden ze soms ook tijdens wedstrijden en dat was natuurlijk uit den boze. Toch was het aan hun prestatie niet te merken. Misschien hadden ze het nodig om iets van de zenuwen kwijt te raken. In die tijd hadden we het daar eigenlijk nooit over. En hoe zit het dan met die nachtelijke avonturen in de Haarlemse binnenstad? Eigenlijk kon dat toch ook niet. Het is vergelijkbaar met wanneer Patrick Kluivert de nacht voor zijn belangrijke wedstrijden nog in de kroeg zou hangen en hem daar flink zou raken. "Dat gebeurde soms wel," zegt Frank Breek. "Mij niet overigens, want ik was daar straight in. Ik leefde voor het honkbal. Er waren spelers die het minder nauw namen met de ongeschreven regels die in het tophonkbal gelden. Het waren spelers die wisten tot hoe ver ze echt konden gaan om er de volgende toch helemaal te zijn als het erop aan kwam." Ik durf de grote vraag nauwelijks meer te stellen. Maar ik doe het toch maar: hoe zat het het met drugs? Was het niet zo dat een van onze topspelers berucht was om zijn cokegebruik? "Ik weet wat je bedoelt," zegt Hans van Driel Krol. "Er was inderdaad een speler die af en toe een lijntje snoof, maar louter voor sporadisch huishoudelijk gebruik. Het gebeurde sowieso nooit voor of tijdens wedstrijden. Dat zouden wij nooit accepteren, want voor ons was honkbal topsport en dat soort zaken zou onmiddellijk aan het licht komen en daarmee zou het hele team in een ander daglicht komen te staan. Het zou toch tot een waanzinnig schandaal hebben geleid? Denk je nou echt dat dat door ons en de teamleiding zou worden getolereerd? Waanzin! En ook de geruchten als zou die speler op veel te jonge leeftijd aan cokegebruik zijn overleden, zijn uit de lucht gegrepen. We hadden wel de naam een team te hebben dat het niet zo nauw nam met wat in het tophonkbal gebruikelijk was, maar dat was schijn. We waren bezeten van honkbal en winnen en dat was waar we voor gingen."

Gebroken knuppels en de geur van gras

Juli 2002. Het is meer dan 20 jaar geleden dat ik hier voor het laatst was. Ik maak weer een ritje door memory lane. Als ik het Badmintonpad in Haarlem op rij, gaat er een schok van herkenning door me heen. Duizenden keren was ik hier. Elke middag en avond, jaar na jaar, bracht ik hier door. En nu, ruim 25 jaar later, is er nog niets veranderd. Het honkbalveld van Kinheim ziet er nog net zo uit, de kleedkamers zijn nog net zo klein en naar de kantine en het scorebord lijkt 25 jaar lang niemand een hand te hebben uitgestoken. Ik voel me the come back-kid. Op het honkbalveld is één van de topteams van Kinheim aan het trainen. Jongens van een jaar of 19 die net zo gedreven bezig zijn met honkbal als ik toen ik hun leeftijd had. Coach Dean Martell is bezig met een training en zijn jongens zijn één en al oor. Twee keer per week trainen en tweemaal per week een wedstrijd. Dat is waar deze jongens voor leven, hoewel er met honkbal in Nederland geen droog brood te verdienen valt. "Honkbal is een fantastische sport," zegt Jaap Klaver (19), catcher en outfielder van Kinheim 2. "Het is een moeilijke sport waarbij je veel moet nadenken. En het is een sport waarin je je agressie lekker kwijt kan." Binnenkort speelt deze jonge jongen - die al vanaf zijn 7e bij Kinheim speelt en al sinds zijn jeugd in vertegenwoordigende negentallen speelde - in het hoogste negental van Kinheim. "Dat is wel mijn ambitie. Maar ik studeer momenteel bedrijfseconomie en om eerlijk te zijn vind ik mijn studie toch belangrijker dan het honkbal en het moet allemaal wel leuk blijven. Ook voor ons is humor heel belangrijk, maar als we een wedstrijd spelen, gaan we er 100% voor. Maar er moet ook ruimte zijn en blijven voor een geintje." Het is of ik mezelf en mijn teamgenoten van toen hoor praten, maar dan 20 jaar geleden. Er is dus nog helemaal niets veranderd.

In de VS wordt momenteel een speelfilm gemaakt over het jaar waarin het drugsschandaal in de Major Leagues plaatsvond. Een film die de magische wereld die in die tientallen mooie Amerikaanse honkbalfilms altijd wordt neergelegd voor het eerst zal doorbreken. Tijdens de reünie met mijn drie teamgenoten werd de mythe in mijn hoofd van toen helemaal doorgeprikt. Gelukkig maar, want wat nu, na deze nostalgic trip, vooral van die tijd overblijft, zijn de eeuwigdurende vriendschappen en de herinneringen aan gebroken knuppels, de geur van gras en schoongeveegd gravel, die waanzinnig mooie pakken, de lol en ongein die we hadden en natuurlijk al die spanning en gewonnen wedstrijden. Want we werden dus wel kampioen van Nederland!

FOTOGRAFIE **MAURICIO NAHAS** • TEKST **GUUS LUIJTERS**

het mooiste

voetbal van de wereld

Zoals we tijdens het WK allemaal hebben kunnen zien, speelt Brazilië nog altijd sambavoetbal, het mooiste voetbal van de wereld. Of vergissen we ons? Maar dat ze de mooiste voetbalbabes van de wereld hebben, daaraan zal niemand die onze serie onder ogen heeft gehad ooit nog twijfelen.

Renaldo, Rivaldo, Ronaldino, het zijn de wereldberoemde namen die garant staan voor schitterende duels en adembenemende acties. Maar onze Dolores, Conchita en Marguerita kunnen er ook wat van! Met name hun bodycheck mag er wezen.

1

Na iedere afmattende voetbalwedstrijd staan er dus minstens elf blote mannen onder de douche in de kleedkamer. Brrr, je moet er niet aan denken. Maar als het om een heel elftal Braziliaansen gaat, ligt dat uiteraard volkomen anders. Wie zou daar niet tussen willen staan?

Chronische hoofdpijn

Wat is de maximumsnelheid bij een vrijpartij?
68.
Bij 69 ga je over de kop.

Helemaal gestrest van het moderne grotestadsleven zegt een man zijn baan op en hij koopt een blokhut in het bos. Zijn naaste buurman woont tien kilometer verderop. Op een avond is hij net klaar met eten als er iemand op de deur klopt.
"Hallo, ik ben je buurman," zegt de man. "Ik geef een feestje zaterdagavond en ik dacht dat je misschien wel zin had om te komen."
"Klinkt geweldig," zegt de man.
"Maar ik moet je wel waarschuwen," zegt de buurman. "Er wordt stevig gezopen."
"Ik ben dol op zuipen," zegt de man.
"Waarschijnlijk wordt er ook wel wat gevochten," voegt de buurman eraan toe.
"Ik ga wel aan de kant staan," zegt de man.
"De laatste keer dat ik een feest gaf, werd er ook geneukt," zegt de buurman.
"Dat is geen probleem," zegt de man. "Ik ben al zes maanden alleen. Maar euh, wat zal ik aandoen?"
"Zie maar," zegt de buurman. "We zijn maar met z'n tweetjes."

Wat de taal in contactadvertenties wérkelijk betekent:
'Avontuurlijk': de vrouw gaat met je vrienden naar bed.
'Atletisch': ze heeft geen tieten.
'Aanstekelijke lach': ze gebruikt veel XTC.
'Emotioneel standvastig': de bewuste vrouw zit van kop tot teen, helemaal, onder de tranquilizers.
'Vriendschap staat voorop': tot inkeer gekomen slet.

Wat is het verschil tussen betaalde sex en gratis sex?
Betaalde sex kost meestal minder.

De ontslagen directeur van een grote fabriek besluit zijn opvolger een handje te helpen.
"Ik heb twee enveloppen in de kluis gelegd," zegt de ontslagen directeur. "Als je in een crisis komt die je niet kunt oplossen, moet je de eerste envelop openmaken. Als er nog meer problemen opduiken, open je envelop nummer twee."
Een paar maanden later breekt er een crisis uit. De nieuwe directeur opent de safe en haalt er envelop nummer één uit. Er zit een briefje in met de tekst: "Geef mij de schuld." En het werkt wonderbaarlijk goed. Maar een paar maanden later is het effect uitgewerkt en keldert het aandeel van de fabriek opnieuw. De directeur haalt de tweede envelop uit de klus. Hij scheurt deze open en leest: "Pak twee enveloppen..."

Waarom glimlacht de bruid als ze naar het altaar loopt?
Ze weet dat ze nooit meer hoeft te pijpen.

Een vrouw die last heeft van chronische hoofdpijn bezoekt een antroposofische arts. Hij adviseert haar: "Als u een hoofdpijn voelt opkomen, kijk dan naar uzelf in de spiegel en zeg: 'Ik heb geen hoofdpijn. Ik heb geen hoofdpijn.' Ik garandeer u dat u meteen genezen bent."
De vrouw verlaat het spreekuur van de dokter. In de lift begint haar hoofd te kloppen. Ze ziet dat de lift spiegelwanden heeft. Ze kijkt naar zichzelf en herhaalt de mantra. Haar hoofdpijn verdwijnt onmiddellijk. Verrukt rent ze terug naar het spreekuur van de dokter. "Het werkt," roept ze. "U bent een genie. Ik moet mijn man naar u toe sturen. We hebben al zes maanden geen sex gehad."
Een paar dagen later bezoekt haar echtgenoot de dokter. Als hij thuiskomt, ligt zijn vrouw al in bed op hem te wachten, maar gaat hij meteen naar de badkamer en sluit de deur. Een paar minuten later komt hij tevoorschijn en bedrijft hij gepassioneerd de liefde met zijn vrouw. Als ze klaar zijn, gaat hij weer naar de badkamer en sluit de deur. Tien minuten later komt hij weer naar buiten en hebben ze opnieuw sex. Als hij zich voor de derde keer opsluit, besluit zijn nieuwsgierige vrouw eens door het sleutelgat te kijken. Ze ziet haar man voor de spiegel staan. Hij kijkt naar zichzelf en herhaalt steeds dezelfde woorden: "Deze vrouw is niet mijn echtgenote. Deze vrouw is niet mijn echtgenote."

Een welgesteld echtpaar gaat naar een party. De vrouw verveelt zich echter al vrij snel en neemt een taxi naar huis. Als ze thuiskomt, treft ze de butler aan die ontspannen met een drankje in zijn hand op de bank naar TV zit te kijken. Ze gaat naast hem zitten en zegt: "Doe nú mijn jurk, mijn BH, mijn schoenen en mijn panty uit."
De butler doet onmiddellijk wat hem gevraagd wordt.
Vervolgens zegt ze: "En als ik je nog één keer met mijn kleren aan betrap, gooi ik je eruit."

NOG EEN GOEIE GEHOORD DE LAATSTE TIJD? STUUR HEM OP NAAR DE BESTE VAN PLAYBOY, POSTBUS 1682, 2130 JB HOOFDDORP OF E-MAIL NAAR playboy@sanoma-uitgevers.nl. VOOR ELKE GEPLAATSTE GRAP BETALEN WE € 10 OVER DE INZENDINGEN KAN NIET WORDEN GECORRESPONDEERD.

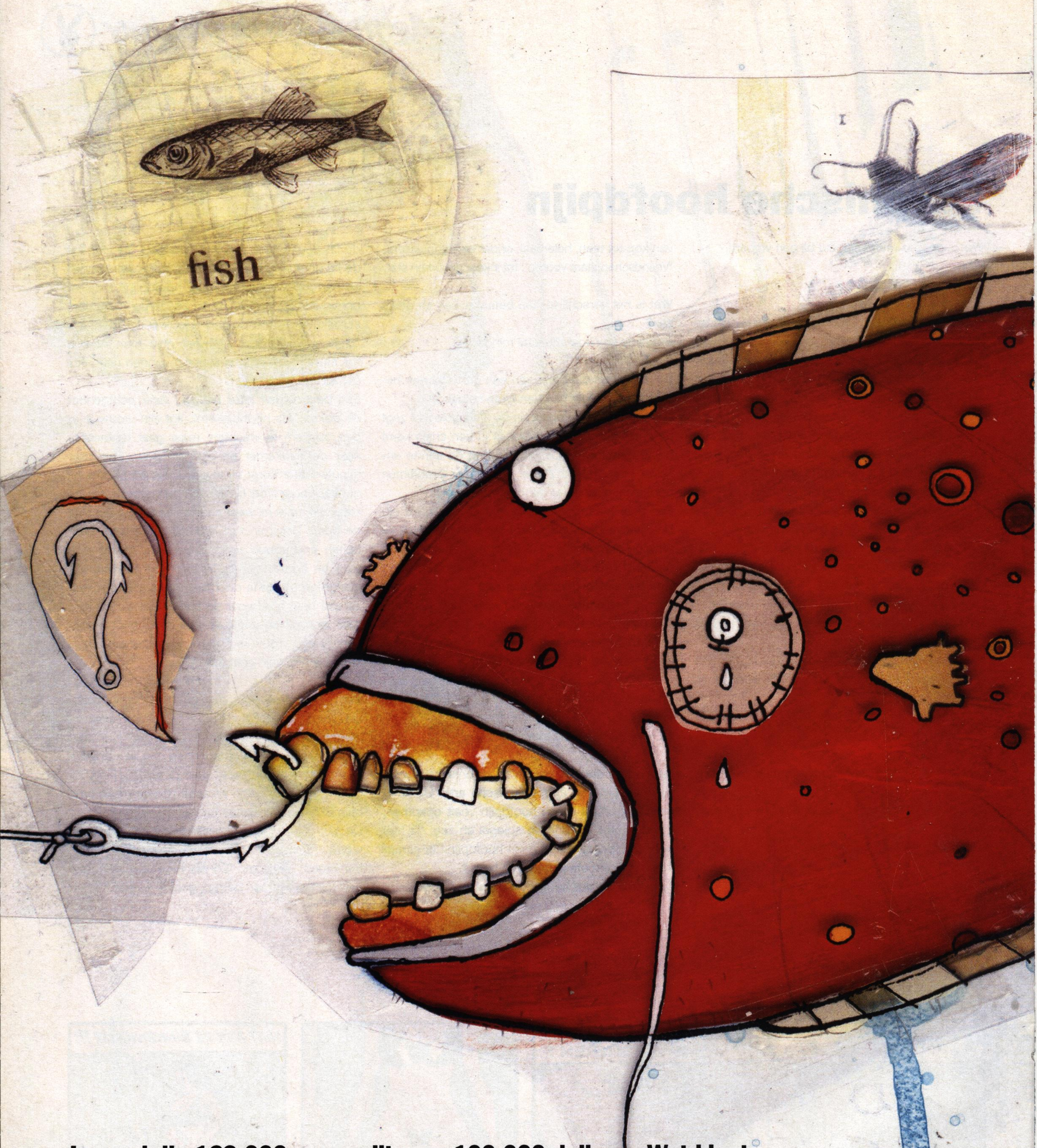

Iemand die 123.000 euro ruilt voor 100.000 dollar... Wat klopt daar niet? Herinner je je het Vliegtuigspel nog? Wie is er rijker van geworden? De Zwendelaars. Zwendel is van alle tijden. Met steeds weer nieuwe rijken en nieuwe slachtoffers.

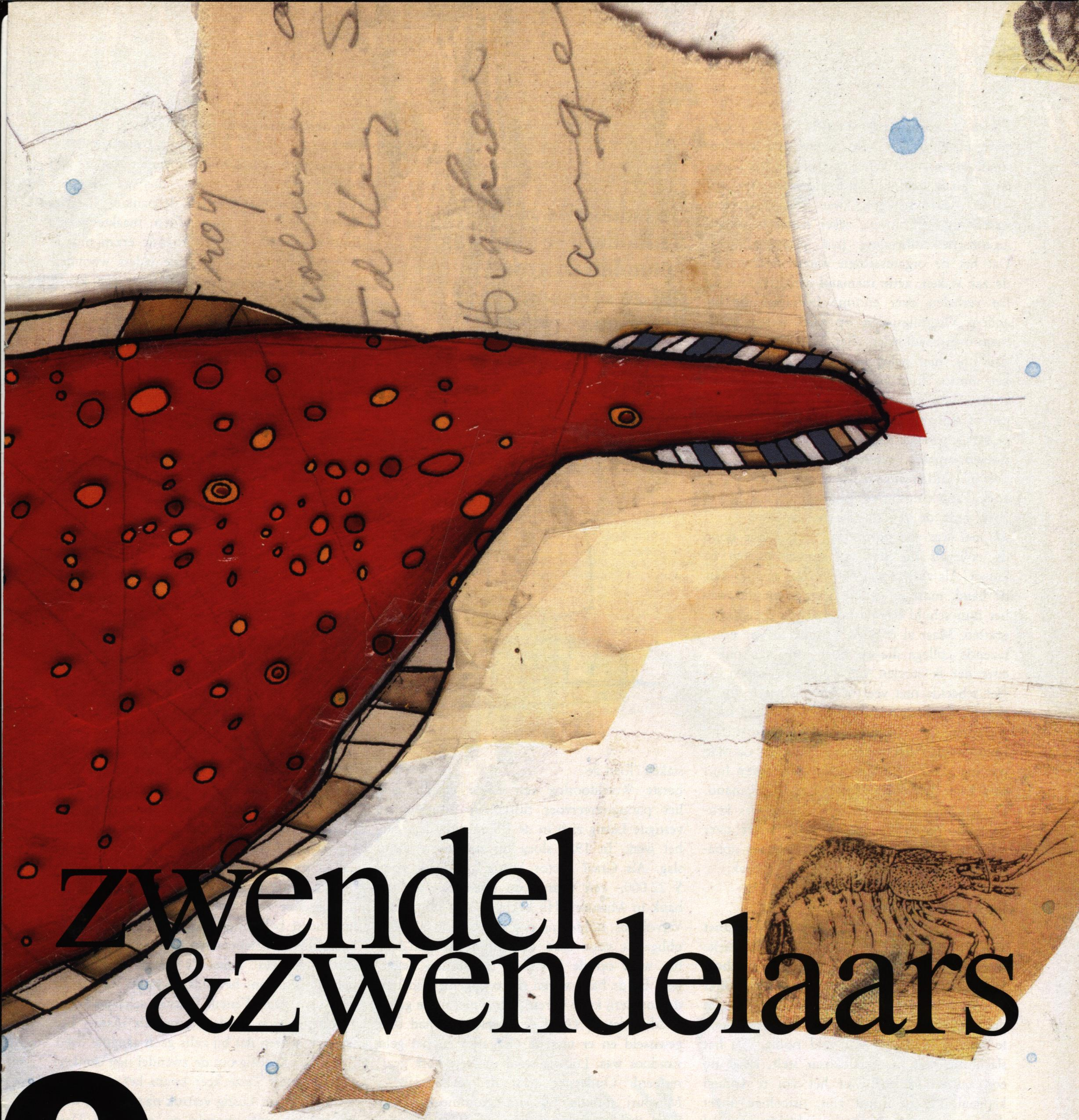

zwendel & zwendelaars

DOOR **GUUS LUIJTERS** • ILLUSTRATIE **JOHAN POTMA**

Eén van de weinige zwendels die ik van dichtbij heb mogen gadeslaan, heette het Grote Vliegtuig Spel. Het was een financiële variant van de kettingbrief, zoals die ons allen heden ten dage via de e-mail nog regelmatig bereikt. Stuur de brief in twintigvoud door en een Groot Geluk zal U delen zijn, maar 'verbreek de keten niet' want dan zwaait er wat!

De mannen achter het Vliegtuigspel hadden een aantal mensen ervan weten te overtuigen voor geld drie vliegtuigstoelen van hen te kopen. Ieder van de slachtoffers moest nu zelf ook drie vliegtuigstoelen verkopen en in no time zouden alle stoelen in het vliegtuig dan vol zijn, waarna er gigantische uitbetalingen gingen plaatsgrijpen. Iedere dag na kantoortijd kwamen de organisatoren naar het gebouw waar ik in die dagen werkte en begonnen daar de kantinestoelen op te stellen of ze in een vliegtuig stonden, vier naast elkaar, aan weerszijden van het gangpad, met in het midden een plek voor de pantry en helemaal achterin een WC. Vervolgens hielden de vluchtleiders een oppeppende toespraak. Er kon niets misgaan, >

zeiden ze, zolang iedereen zich voor de goede zaak inzette en trouw nieuwe medespelers wierf, kon het niet kapot en dan zou het Grote Geld, zoals beloofd, binnenstromen. De oplichters deden het goed, want de medespelers waren vol vertrouwen, zeker nadat de eerste gigantische uitbetaling had plaatsgevonden. Dat het de organisatoren waren die hem in de zak staken, zette niemand aan het denken. De verhalen over enorme bedragen die bij andere Vliegtuigspelen op tafel waren gekomen, overschaduwden alles. Wat daar kon, zou ook hier gebeuren, luidde het motto. Toen begonnen de eerste gaten te vallen. Om de één of andere reden stagneerde de verkoop van stoelen. Als er geen stoelen werden verkocht, werd er ook niet uitbetaald en raakte het geld zoek. Paniek dus. Driftig ging men op zoek naar de reden van de stagnatie. Al snel was die gevonden. Het kwam door de collega's die het verdomden stoelen te kopen. Als ze dat wel deden, was er niks aan de hand, maar ze deden het niet en dus was het hun schuld dat de boel uiteen dreigde te spatten. Maar al te goed herinner ik me een razende collega die op hoge toon van mij eiste dat ik stoelen van hem zou kopen. Het scheelde niet veel of hij was me te lijf gegaan. En toen werd er van hogerhand ingegrepen. De Vliegtuigen en hun organisatoren werden het pand uitgejaagd en op slag was het afgelopen. Alle deelnemers waren hun geld kwijt, maar daarvoor hoorde je niemand. De schaamte zo bedonderd te zijn, was kennelijk zo groot dat ze er maar liever over zwegen. Zelf mocht ik het verhaal graag ophalen. Geen mooier vermaak dan leedvermaak.

De schaamte zo bedonderd te zijn, was kennelijk zo groot dat ze er maar liever over zwegen

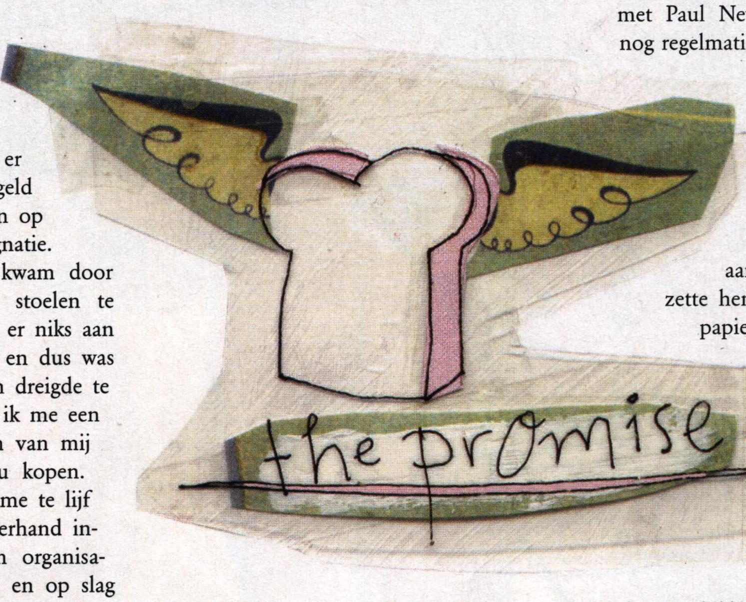

De klassieke vorm

De Grote Vliegtuigstoelen Zwendel voldoet aan vrijwel alle kenmerken van de Klassieke Zwendel. Ergens bevindt zich een heleboel geld. De zwendelaar overtuigt zijn slachtoffer ervan dat hij er zeer binnenkort in zal slagen dat geld vrij te maken. Om dit voor elkaar te krijgen, heeft hij wat geld nodig. Als het slachtoffer dat nu beschikbaar stelt, krijgt hij een aanzienlijk deel van het vrij te komen kapitaal. En zo wordt zijn, risicoloze, inzet dus verveelvoudigd. De gemiddelde zwendel houdt zich aan dit stramien, maar wat per keer wisselt, is de plek waar het geld zich ophoudt. Bij de Grote Vliegtuigstoelen Zwendel was er sprake van een wonderbaarlijke vermenigvuldiging van door anderen gefourneerde gelden, maar het kan ook heel anders.

De man die de Eiffeltoren verkocht

De naam van de zwendelaar was Victor Lustig. Hij werd in 1890 geboren in het toenmalige Tsjechoslowakijë. Hij gokte. Meestal aan boord van de passagierschepen die de Oceaan overstaken. Toen de Eerste Wereldoorlog een einde maakte aan het passagiersvervoer tussen de continenten vestigde Lustig zich in de VS en ging daar aan het werk. In 1922 sloeg hij zijn eerste grote slag. Als Graaf Victor Lustig kocht hij voor $ 22.000,- een waardeloze boerderij van een bank in Missouri. Hij betaalde met obligaties. Vervolgens ruilde hij nog eens $ 10.000,- in obligaties voor cash die hij nodig had om het werk op de boerderij te kunnen beginnen. Bij de bank waren ze zo opgetogen dat ze de boerderij kwijt waren, dat ze niet in de gaten hadden dat de Graaf de enveloppen had omgewisseld en er met de obligaties én het geld vandoor was. Ludwig werd in New York gearresteerd. Onderweg naar de gevangenis in Missouri toonde hij zijn grootmeesterschap door de twee rechercheurs die hem moesten afleveren ervan te overtuigen dat de bank in moeilijkheden zou komen als ze hem veroordeelden en dat ze hem ieder 1000 dollar schuldig waren. Dit omdat ze hem door hem te arresteren overlast hadden bezorgd. Van Missouri begaf de Graaf zich naar Montreal. Daar liet hij een collega de portefeuille van een bankier stelen. De volgende dag was het Lustig die Linus Merton zijn gestolen geld terugbezorgde. Toen hij zo het vertrouwen van de bankier had gewonnen, kwam hij met het verhaal dat hij zijn geld verdiende via zijn neef Emil die als bookmaker bij de paardenkoersen werkte. Emil wist de uitslagen van de races een paar minuten eerder dan ze in Montreal bekend werden, dus ze konden niet verliezen. De graaf en de bankier sloegen stevig aan het winnen. Toen maakte Neef Emil bekend dat hij zijn baantje eraan moest geven omdat zijn vrouw, die elders woonde, ernstig ziek was. Er was nog maar één kans. Merton zette 30.000 dollar in. Die vervolgens spoorloos verdween uiteraard. De zwendel staat aan de basis van The Sting, de film met Paul Newman en Robert Redford, die nog regelmatig op de televisie is te zien en nog altijd vermaakt.

Van Montreal vertrok Lustig naar Parijs, waar hij de slag zou slaan die hem onsterflijk maakte.

Lustig las in een krantenbericht dat de Eiffeltoren zwaar aan een opknapbeurt toe was. Dat zette hem aan het denken. Hij liet briefpapier maken met een briefhoofd dat aantoonde dat hij een belangrijk man was op het Ministerie van Post- en Telegraaf Zaken. Vijf handelaren in oud ijzer kregen op dat papier een brief van hem waarin ze werden uitgenodigd naar zijn hotel te komen om de mogelijkheid van een deal met de overheid te bespreken. De oudijzerhandelaren kregen te horen dat de Eiffeltoren gesloopt ging worden en dat ze een bod konden doen om de klus te verwerven. Alle vijf brachten ze een bod uit, dat er overigens in het geheel niet toe deed, omdat Lustig al lang had besloten wie de gelukkige zou zijn. Dat was André Possoin die het meest belovende van de slachtoffers was. Lustig liet doorschemeren dat een flink bedrag aan smeergeld Poisson's zaken zeker zou helpen. Poisson betaalde, waarop Lustig de wijk nam naar Wenen. Poisson schaamde zich zo dat hij zich op deze onnozele manier had laten oplichten dat hij zelfs geen aangifte deed. Reden voor Lustig om de zwendel nog een keer over te doen. Deze keer kwam het slachtoffer wel in actie en Lustig vertrok naar de VS, waar hij nog één grote zwendel op touw zette. Deze keer was hij de gelukkige eigenaar van een machine waarmee je geld kon dupliceren. Je stak er een biljet van 1000 dollar in en 6 uur later kwamen er twee uit. Zijn slachtoffer betaalde $ 25.000,- voor het apparaat en Lustig had 6 uur om zich uit de voeten te maken.

Hoe dom kunnen mensen zijn, denk je als je dit soort verhalen hoort. Heel dom. Zo herinner ik mij een vriend die in Parijs, we waren op weg naar Zuid-Spanje waar we een lange vakantie gingen doorbrengen, al zijn geld verspeelde omdat hij dacht dat hij kon raden >

Brengt de gezondheid ernstige schade toe, k.b. 4.10.1994, Stb. 720.

Hij woonde in een chic appartement, droeg maatwerk van Saville Row, had een vaste tafel in het Savoy

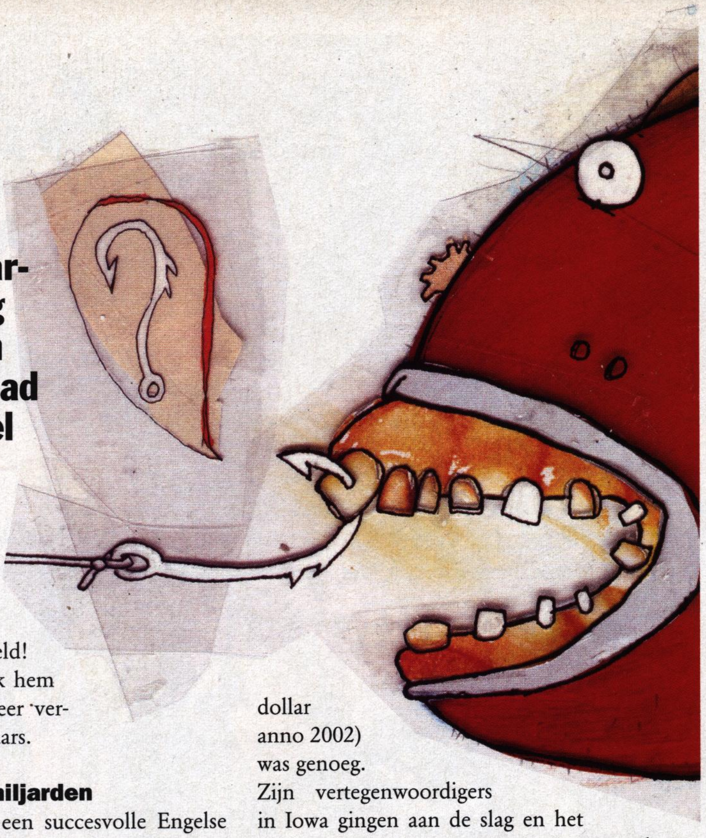

onder welk van de drie bekertje zich de groene erwt schuilhield! Er is geen erwt hield ik hem voor. Maar hij had meer vertrouwen in de zwendelaars.

De Francis Drake-miljarden

Sir Francis Drake was een succesvolle Engelse admiraal. In 1588 was hij erbij toen de Engelse vloot de Spaanse Armada in pan hakte. Eerder was hij de eerste Engelsman die de wereld rond was gevaren. Van die reis keerde hij terug met een enorme buit, afkomstig van de Spaanse galjoenen die hij onderweg had leeggeroofd. Koningin Elizabeth ridderde hem en hij kocht een enorm landgoed. Hij stierf in 1596. Kinderloos. En vrijwel meteen was er een verhaal dat zei dat er een enorme erfenis was. Helaas was Drake's testament zoek, maar zodra dat boven water kwam, kon het geld worden verdeeld. Het 'testament' werd in 1924 gevonden door Oscar Merrill Hartzell. Het was het begin van de grootste zwendel van de twintigste eeuw. Hartzell vond het testament in de toren van een kerk in het Engelse Devon. Het bleek dat admiraal Drake een zoon had gehad en van die zoon kwam je in een rechte lijn terecht bij een zekere kolonel Dexter Drake in Londen. Dat Dexter Drake de rechtmatige erfgenaam was, werd bevestigd door de Crown Comission. Crown Commision noch Dexter Drake bestonden, maar als de erfenis eenmaal beschikbaar was, ging alles naar Hartzell, want die stond op het punt met Dexters nichtje te trouwen. Hartzell liet zijn Amerikaanse zaakgelastigde weten om hoeveel geld het ging: 'Verkoop al het land van Missouri, Kansas en Iowa voor 125 dollar per are, verkoop alle aandelen, haal al het geld van de banken, verkoop de spoorwegen en de steden van de drie staten en alles bij elkaar is het nog veel minder dan het geld van de erfenis van Drake.' Hartzel liet weten dat hij er van uitging dat de erfenis in de zomer van 1924 aan hem zou toevallen. Tot dat moment had hij een bescheiden bedrag nodig om de kosten die de procedures nu eenmaal met zich meebrachten te kunnen betalen. Vijfentwintighonderd dollar per week (zo'n 25.000 dollar anno 2002) was genoeg. Zijn vertegenwoordigers in Iowa gingen aan de slag en het geld begon binnen te stromen. In september 1925 (er waren wat tegenslagjes waardoor de erfenis nog niet beschikbaar was, maar hij zat eraan te komen) haalde Hartzell zo'n 7500 dollar op. Hij leefde er goed van. Hij woonde in een chic appartement, droeg op Saville Row gemaakte maatkleding, had een vaste tafel in het Savoy en hield er talloze vriendinnen op na. Dit alles van het geld van de boeren uit Ioawa die hun spaargeld in een aandeel van de erfenis staken. Het was zo'n investering die niet fout kon. Je moest dus wel meedoen. En wie niet meedeed, werd door zijn vrienden in elkaar geslagen. In 1933 werd Hartzell opgepakt en veroordeeld. Maar zijn volgelingen bleven in hem geloven. De openbaar aanklager vroeg hen of ze hun geld terugwilden. Het antwoord was nee. Hij vroeg of ze nog steeds dachten dat ze binnenkort miljonair zouden zijn. Het antwoord was ja. Zelfs toen Hartzell in de gevangenis zat, ging het geld binnenhalen nog door. Gelovers laten zich moeilijk van hun geloof brengen.

De 419 zwendel

Ja, zul je zeggen, dat was in de jaren '30 van de vorige eeuw. Daar trappen we NU niet meer in. Weleens van de 419 zwendel gehoord? De 419 zwendel, die genoemd is naar het nummer waaronder hij voorkomt in het Nigeriaanse wetboek van strafrecht en die ook bekend staat als de 'Nigerian Advance Fee Fraud', gaat zo: je krijgt een mailtje uit Nigeria waarin je een zakelijk voorstel wordt gedaan. Iets met olie of een erfenis, een koffer met geld die in veiligheid moet worden gebracht of geld dat chemisch gereinigd moet worden. Als je er op ingaat, word je overspoeld met allerlei belangwekkende documenten die het doel hebben je ervan te overtuigen dat alles legaal is en dat er niets kan misgaan. En dan wordt gevraagd of je wat geld wilt voorschieten.

In de Volkskrant stond een paar maanden geleden het verhaal van een Twentse zakenman die benaderd werd door een Mozambikaanse vluchteling uit Zuid-Afrika. Hij was de zoon van de vroegere minister van Binnenlandse Zaken van Mozambique. De minister was vermoord, net als de rest van de familie. Alleen de zoon had het overleefd. De vader had voor zijn dood een koffer met 16 miljoen dollar bij de South African Reserve Bank weten te deponeren. Alles legaal uiteraard, niets aan de hand. De zoon wilde nu met dat geld naar Nederland komen, maar het geld moest eerst geteld worden. Dat kostte 350.000 dollar. De zoon had het niet. Maar misschien dat de zakenman uit Twente, die vroeger toch een goede vriend van zijn vader was geweest, hem uit de brand kon helpen? Omdat de zakenman zijn medemens in nood maar al graag van dienst wilde zijn, betaalde hij uit de goedheid zijns harten de 350.000 dollar in ruil voor de toezegging dat hij 10% van de 16 miljoen dollar zou beuren. Toen de 350.000 dollar eenmaal waren overgemaakt, begonnen er dingen mis te gaan. Het geld kwam niet vrij, er ontbraken handtekeningen, certificaten en nog zo het een en ander. Nog eens 350.000 dollar verder ging de weldoener eens bij de politie informeren. Inderdaad: een Nigeriaanse zwendel. De zakenman in de Volkskrant: 'De Nederlandse recherche zegt dat ik van beginaf aan ben opgelicht. Maar die jongen was écht te goeder trouw. Hij is alleen halverwege opzij geduwd. Ik wilde hem helpen. Voor die paar rottige centen (1,6 miljoen dollar dus) deed ik het niet, die gaan toch naar Unicef. De hoop dat ik die 700.000 dollar terugzie, is ondanks alles vrij hoog. Het kan lang duren, maar uiteindelijk komt het goede boven.'

Je vraagt je af wie onze zakenman denkt te bezwendelen.

De zwendelaar bezwendeld?

Laatst las ik een verhaal over twee Duitsers die volgens de politie voor 100.000 euro waren opgelicht. Ze wilden een zaak opzetten en via Internet hadden ze een geldschieter gezocht. De onbekende zei dat ze naar Rotterdam moesten komen. Daar zouden ze de zaak regelen. De Duitsers gingen. Met een koffer met daarin 100.000 geleende euro's. Die gingen ze met de onbekende man ruilen voor een koffer met daarin 180.000 Zwitserse franken, zo'n 123.000 euro. 'De transactie slaagde,' en ik citeer nu het krantenbericht, 'maar toen de Duitsers de inhoud van de koffer goed bekeken, bleken alleen de bovenste biljetten echt te zijn. De rest was speelgoedgeld.'

Ik weet niet, maar ik vind het op zijn minst opmerkelijk dat iemand 123.000 euro voor 100.000 euro gaat ruilen. De vraag die dan ook rijst, is: wat zat er in de koffer van die Duitsers? Ik heb zo mijn vermoedens.

Brengt de gezondheid ernstige schade toe, k.b. 4.10.1994, Stb. 720.

De Grand Prix van Reims

Donkervoort heeft een nouveauté. Waarmee Joop Donkervoort ons graag kennis laat maken. Dus mag onze man per Donkervoort met nieuwe E-gasinjectie naar champagne-stad Reims. Autoracen & champagne horen bij elkaar, nietwaar? Als dat – hik! – maar goed gaat.

TEKST & FOTOGRAFIE **JAN PETER JANSEN**

Joop Donkervoort (53) heeft het warm. Dus trekt hij nonchalant zijn zijden das los, die de komende twee uur om zijn hals zal blijven hangen alsof hij zojuist met gezwinde spoed van een kilometertje of 210 per uur van Lelystad naar Amsterdam is komen rijden.

Het lijkt maar alsof. Want Joop Donkervoort is met zijn vrouw Marianne gewoon in een comfortabele Audi met een echt dak erop naar de hoofdstad gereden en dus niet in één van zijn vileine creaties op vier wielen. Zijn het dan misschien zweetdruppels van angst die over zijn kalende voorhoofd rollen? Angst die hem wordt ingegeven door het ontwaren van zijn tafelgezelschap. Tafelgezelschap dat strak in pak & das de ene mooie champagne van Moët & Chandon na de andere heft en daarmee klinkt op de dag die volgen zal, alsof de overwinning in de Grand Prix van Reims nu al binnen is? Niemand hoeft vanavond te rijden, sussen we de associatie met drank in het verkeer weg, dus niemand is de Bob (behalve de ook aanwezige directeur van Moët Hennessy, Bob Bron). Of heeft de autoconstructeur er geen fiducie in dat we zijn nagelnieuwe Donkervoort D8 180 met E-gasinjectie en een paar maagdelijke kilometers op de teller zojuist bijna zonder problemen over de grachten naar de private parking hebben gereden? Op 2 verkeersdrempels + 1 bol bruggetje na heeft geen obstakel de onderkant van de ultralage Donkervoort geraakt, dus het carter is nog heel en de D8 staat nog uiterst opgewonden te wachten op het 500 kilometer lange traject van Amsterdam naar Reims dat morgen beslecht zal worden. Het ongemak dat Joop Donkervoort tijdens het diner in het chique private guesthouse Seven One Seven aan de Amsterdamse Prinsengracht 717 uitstraalt, blijkt gelukkig van korte duur. Zodra hij een slok van het allerdelicaatste onder de kurk van Moët's Dry Impérial heeft genomen, vraagt hij wat ik van de nieuwe Donkervoort vind, die uiterlijk weliswaar geen noemenswaardige restylingen heeft ondergaan, maar waarvan de motor door Audi wel voorzien is van een nieuw elektronisch injectiesysteem. Ik durf het bijna niet te zeggen, bang als ik ben de autobouwer voor z'n hoofd te stoten. Het is toch zijn kindje, nietwaar? Ik probeer het zo: "Ik mis het geluid. Hij klinkt minder rauw, minder doorrookt. Hij zou meer mogen rochelen." Joop knikt. "Jij altijd met je motorgeluid. Dan zagen we na de RDW-keuring toch een stukje van de uitlaat?"

Elektronische beschermengeltjes

Niet dat het geluid van de Donkervoort, dat we een paar uur eerder voor het eerst hoorden, minder indrukwekkend klonk. Integendeel. De door Audi aangepaste 1.8 Turbo 5V met 180 geilmakende paardekrachten liet zich niet onbetuigd bij de fabriek in Lelystad. Elke keer weer is een Donkervoort een feast for your ears & eyes, een moment dat te vergelijken valt met de lastig te omschrijven ontkurking van een fraaie fles vintage-champagne. Maar toch. Toch klinken de Zetec Sport-Donkervoort uit het midden van de jaren '90 die ik ooit reed en de D8 Bullet 2001 waarmee ik in april aan de haal ging nóg rauwer, archaïscher bijna. Simpelweg hitsiger. Maar ondanks de E-gasinjectie zullen ABS en airbags geen enkele plek

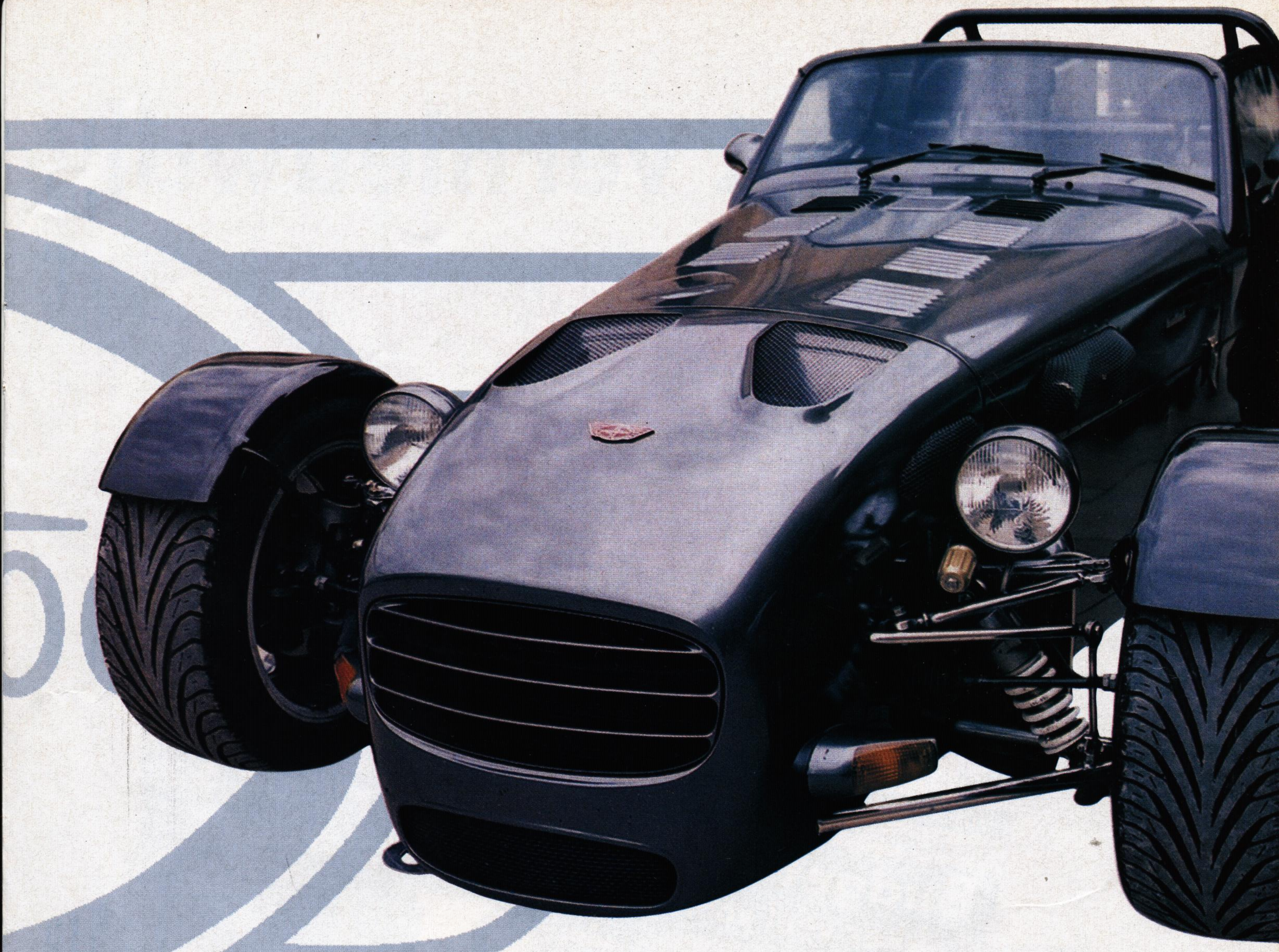

vinden in de Donkervoort. Wat was Joop Donkervoorts filippica vanmiddag ook alweer? "We hebben de laatste jaren een sportieve verluxing in de autobranche gekregen. De verhoging van de pk's ging gepaard met allerhande technische en comfortverhogende airbags, stuurbekrachtiging, elektrisch te bedienen spiegels, ramen en stoelen en andere gadgets. Ik wil juist minimalistisch autorijden, sober maar puur, met een krachtbron die gekoppeld aan een laag gewicht van de auto tot pittige prestaties in staat is." Geen ABS dus, geen asbakje, geen radio, geen ramen die open kunnen. In plaats daarvan is Donkervoort met Audi wel bezig een groter model te ontwikkelen, de D20, die uitgerust moet worden met een V6 2,8-litermotor. Vol ongeduld klopt 't hart…

Ik doe het zonder morren met de één punt acht, die ook in de Audi TT huist maar in de Nederlandse sportscar een totaal andere turbodruk heeft gekregen. En die door een veelheid van voor de hand liggende factoren dus ook sneller accelereert dan een Ferrari en een top bewerkstelligt van 240 km/u. Met slechts 630 kilo's onder je reet en je billen een paar centimeter boven het asfalt is de Donkervoort het meest pure en minimalistische automobilisme dat je je kunt voorstellen. Leuker dan een Ferrari, eerlijker dan een Corvette en gesofistikeerder dan een Lamborghini. Gekoppeld aan een torsiestijfheid (die elk kiezeltje doorgeeft en op den duur zorgt voor een bepaalde aangename torsostijfheid) van een superkart, hoge bochtsnelheden, superlate remmogelijkheden en acceleratiecijfers van minder dan 5 seconden van 1 naar 100 mag de Donkervoort zich tot de rapsten van de racepiste aanmerken. Desondanks wordt de Donkervoort al 23 jaar gemaakt om te onthaasten. Met dat in mijn oren geknoopt, was ik bij de fabriek dan ook in de D8 gestapt. Kalm aan! Dan breekt 'ie niet uit. Doordat de motor voorin de Donkervoort huist en de achterwielen worden aangedreven, kun je in deze wagen trouwens wel doelbewust op zoek gaan naar kritische situaties. En dat is errug leuk, kan ik uit ervaring navertellen. Maar ik ken ook twee Donkervoort-rijders die hun trotse en kostbare bezit ooit tegen een boom dubbel hebben gevouwen (waaronder Joop Donkervoort zelf) en elektronische beschermengeltjes rijden immers ook met mij niet mee in de Donkervoort, dus hou ik me eerst even in. Voor het eerst sinds lange tijd weer in een Donkervoort klimmen is net als met een meisje vrijen na een celibataire pauze: kwestie van goede beheersing van je drang naar spuiten.

Onthaasten bij 190 km/u

Onthaasten dus. 500 kilometers lang. Instappen in een Donkervoort is simpeler dan het op het eerste oog lijkt: eerst je rechterbeen, dan je hoofd en pas dan de rest van je lichaam. Heb je dat eenmaal door, dan zit je ook als een vis in een vaatje. Een geruststellende gedachte, want de beschikbare topsnelheid ten spijt lijken de eerste 175 kilometers naar Antwerpen per Donkervoort meer tijd in beslag te nemen dan in een Opel Agila. Files weerhouden de Donkervoort en z'n bestuurder ervan datgene te doen waarvoor ze gezamenlijk op stap zijn. Heeft zo ook weer z'n voordelen, want bij het gangetje van 70 km/u kan ik de bewonderende reacties van de ingeblikte automobilisten naast, voor & achter ons perfect absorberen. Eenmaal op dreef ontgaan je die helaas. Da's dan ook één van de weinige nadelen van deze ultieme auto. Plus: terwijl ik rij, kan ik nu per- >

Compleet vernieuwd!

Computer Idee

doet niet moeilijk over computers

Kijk voor een voordelig abonnement op www.computeridee.nl of bel 023-5566789

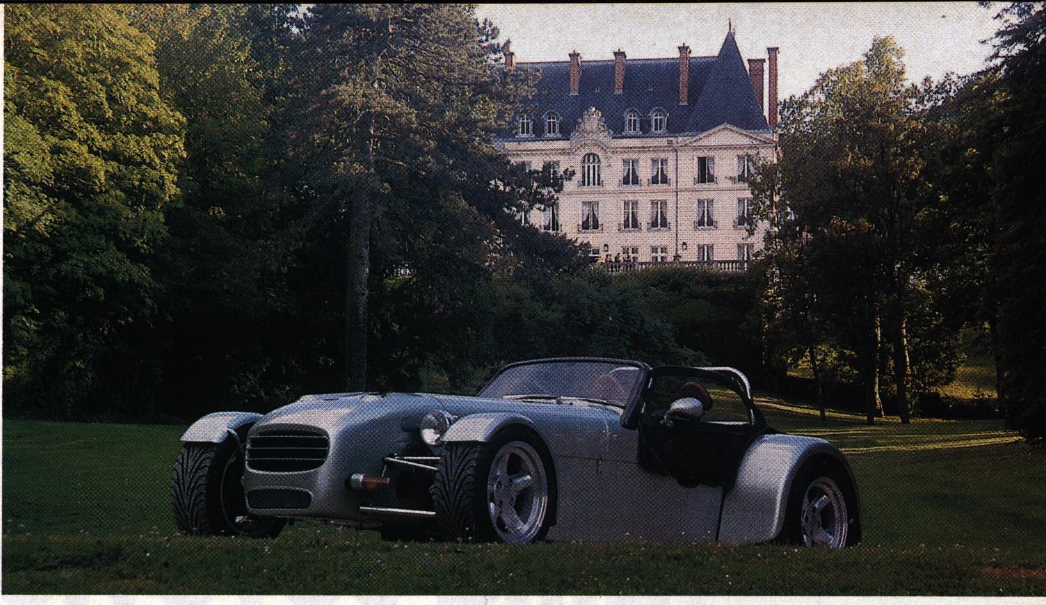

fect de voorwielen met hun nauw omsluitende spatbordjes zien – iets wat het contact met de weg en de omgeving enkel vergroot. Was ik nog een ander nadeeltje van de Donkervoort vergeten dat zich in de file openbaart. Het koppelen. Na deze trip zal ik in de sportschool mijn rechterkuit extra moeten trainen; het Donkervoort-pedaaltje laat zich zo allemachtig zwaar bedienen, dat m'n linkerkuit op een steeds voller wordende ballon gaat lijken. Doordat de slag zo kort is, laat de wagen zich niet zo soepel en glad door de file glijden als een hedendaagse luxe-auto. Maar ach. Wat zit ik te zeuren? Wind vang ik zo goed als niet, ook niet als de naald van de teller voorbij Brussel 190 aangeeft. Regen mag de Donkervoort-rijder ook niet deren, want zoals we nabij Bergen merken, glijdt de stortregen gewoon over ons heen zonder het Donkervoort-petje nat te maken. Zolang je maar snelheid blijft behouden. De acceleratie van de D8 180 is godvergeten opwindend; juist doordat je aan het asfalt kleeft en je hoofd zich niet hoger dan op 1 meter 10 boven het wegdek bevindt, heb je het gevoel onder de wind door te schieten en als een Concorde de geluidsbarrière te doorbreken. En het remmen. Hoe zit het met het remmen in het geval van

Glaasje Moët op Château de Saran. Oók voor Joop Donkervoort (r), die opgelucht is dat we de nieuwe Donkervoort D8 heelhuids in Reims brengen.

De kans bestaat dat de achterkant van de Donkervoort niet altijd monogaam is aan de voorkant

een 'kritische situatie', zoals ter hoogte van het Noord-Franse Valenciennes even gebeurde (vrachtwagen op rechterbaan besluit in te halen en de lage Donkervoort niet te zien)? Pas de problème: mits de weg niet te nat is, ben je in no time weer terug naar nul. Indien de weg nat is, bestaat de kans dat de achterkant van de Donkervoort niet meer helemaal monogaam aan de voorkant is en z'n zinnen op een slippertje heeft gezet. Maar goed, de besturing is direct & precies, waarbij het lijkt alsof elke millimeter die je aan het kleine sportstuurtje doorgeeft zich vertaalt in een meter koerswijziging, maar na een beetje stoeien met deze funcar helpt die wetenschap je samen met wat stuurmanskunst wel uit kritieke momenten te redden.

Onder de slagboom door

Nou heb ik het onzalige systeem van tolwegen in Zuideuropese landen nooit willen begrijpen, maar hier & nu wil ik die Franse trut in haar kutloketje op die kut-autostrade het liefst door het kogelvrije glas naar buiten sleuren om haar ervan te vergewissen dat mijn American Express-kaart toch echt niet verlopen is, dat ik kredietwaardig ben en dat noch het tolkaartje noch mijn credit card matchen en de slagboom door een andere fout niet omhoog gaat. Daarbij komt dat die chauvinistische Fransen de péage-apparaten maar eens dienen aan te passen aan de hoogte van de Donkervoort, want om in de krappe cockpit uit de gordels te komen, je benen onder het stuur vandaan te vissen, op te krabbelen en in je leren kuipstoeltje te gaan staan om vervolgens je canvas deurtje open te klikken en omhoog te slaan teneinde bij de betaalautomaat te kunnen reiken, geloof mij, dat is voor een door torso-stijfheid bevangen Donkervoort-rijder geen sinecure. In plaats daarvan ziet die stomme Française me helemaal niet zitten, hier & nu in mijn ultrasnelle, ultrachique en ultralage Donkervoort. Ik hoef haar ook helemaal niet meer, ze spreekt toch geen Engels, ik spreek geen Frans, het zal nooit wat worden, laat haar maar lekker sufkutterig in haar kogelvrije hokje zitten, ik pak mijn beide kaarten en glij stapvoets richting de slagboom. Even over m'n schouders kijken, en jawel: een krappe 5 cm ruimte blijft over tussen slagboom en rollbar achter m'n hoofd, dus geef ik het gaspedaal een flinke hens met mijn voet en spur zo 1, 2, 3 onder de slagboom weg. Staat me bij dat ik iets van een alarm hoorde, maar dat kunnen ook de hoge toeren zijn geweest die ik met m'n Schumacher-actie mogelijkerwijze heb laten gillen.

Glaasje Dom Pérignon op Saran

Château de Saran, nabij champagnemekka Reims, is het oude familiebuiten van de familie Chandon. En het einddoel van de Donkervoort-exercitie. De torsostijfheid die zich gaandeweg de 500 kilometers in het lijf heeft genesteld, dringt pas door als ik uit de D8 klauter. Maar de missie is volbracht; de Donkervoort heelhuids over de streep brengen. En de opwinding daarover kan maar op één manier afgeblust worden. De met witte sloof en handschoentjes uitgemonsterde gerant schenkt met geoefende hand de flûte vol met het koude goud van Dom Pérignon. Maar ik had hem er niet op aangesproken als hij de magnum-fles even flink had geschud en de inhoud ervan over m'n verhitte lichaam had gespoten.

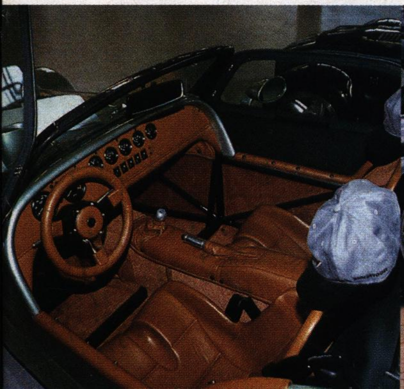

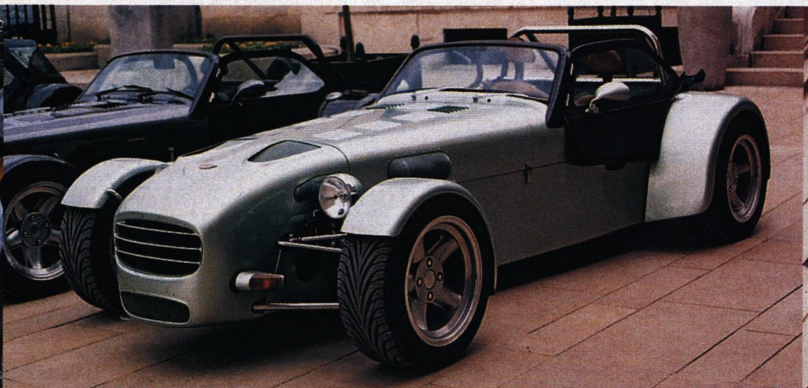

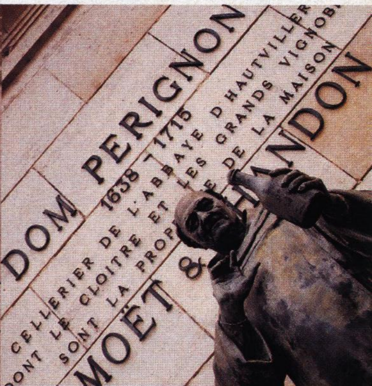

20 VRAGEN

Milla Jovovich

DOOR **JAN PETER JANSEN**

Milla Jovovich (26) is haar maagdelijke rol in The Return of the Blue Lagoon allang ontgroeid. De actrice, die dit jaar alleen al in 6 films speelt, is een ware ster. Dankzij haar rol in de nieuwe speelfilm Resident Evil en dankzij haar ambassadeurschap voor cosmeticagigant L'Oréal. Playboy sprak de supervrouw in het Zuidfranse Cannes.

Als haar ouders de kille Sovjet-Unie 21 jaar geleden niet verruild hadden voor het warme en glamoureuze Californië hadden we misschien nooit van Milla Jovovich (26) gehoord. De dochter van een Russische actrice en een Joegoslavische student Medicijnen was vijf jaar toen ze in het beloofde land aankwam en ze is haar moeder veel verschuldigd als het op haar glansrijke carrière aankomt. Mammie was degene die Milla op haar negende op acteerlessen deed, waarna Milla kort daarna haar debuut maakte in Disney Channel's The Night Train To Kathmandu. In 1988, ze was toen 12 jaar, was ze het jongste model wereldwijd dat de cover van een modetijdschrift sierde. Milla stond meteen voor de lens van topfotograaf Richard Avedon, waarna ze datzelfde jaar op 15 andere toonaangevende covers van onder andere Vogue en Elle stond en door People Magazine werd uitgeroepen tot één van de 50 Most Beautiful People. Op haar veertiende vertolkte Milla Jovovich haar eerste belangrijke hoofdrol in The Return of the Blue Lagoon. Daarna viel ze op naast de aangename Sherilyn Fenn in het sexueel geladen Two Moon Junction. Ze leek een vroeg volwassen geworden vrouw te zijn toen ze op haar zestiende in het huwelijk trad met Shawn Andrews, haar tegenspeler in Dazed and Confused. Maar Milla was nog niet toe aan huisje-boompje-beestje en het huwelijk werd enkele maanden later weer ontbonden. Naast haar filmcarrière ontvouwde de mooie Russische immigrante zich tot muzikante en sleepte een contract bij EMI Records binnen, de maatschappij die haar debuut-CD The Devine Comedy releaste.

Jovovich vestigde haar naam als actrice echter steeds meer toen ze door regisseur Luc Besson naast Bruce Willis in The Fifth Element werd gecast. Ze schitterde in Spike Lee's He Got Game en in The Messenger: The Story of Joan of Arc, het droomproject met Luc Besson, de man die ze ook maar meteen huwde. Een verbintenis die enkele onstuimige jaren later echter ook weer gewoon ontbonden werd. Terwijl Milla in andere speelfilms bleef schitteren, zoals Wim Wenders The Million Dollar Hotel, The Claim en Zoolander, blies de Amerikaanse haar modellencarrière nieuw leven in. Als ambassadrice van het grote cosmeticaconcern L'Oréal valt ze op in verschillende spotjes voor onder andere het haarkleurmiddel Féria, zeggend dat ze Het Waard Is en dat Iedereen Een Ster Kan Zijn. Playboy's chefredacteur Jan Peter Jansen stond en zat oog in oog met Milla Jovovich op het dakterras van het al even prestigieuze Hotel Martinez in het Zuidfranse Cannes. Jansen: "Milla was gekleed in een kostbaar & sexy setje van Prada, dat weinig verhulde van haar ranke modellenlichaam. Verwacht je een wereldster met bijpassend gedrag te ontmoeten, blijkt ze naast aardig en grappig ook nog eens over de mooiste vrouwenogen ter wereld te beschikken. Al voor de eerste vraag stak ze van wal. Wat een indrukwekkend mens, die Milla. Om sprakeloos van te worden. Zucht."

1. Vergelijkingen tussen jou en Brooke Shields zijn bijna onvermijdelijk. Beiden jonge fotomodellen, beiden de hoofdrol in een Blue Lagoon-film. Waarin verschillen jullie?
"Brooke en ik hebben twee totaal verschillende imago's. In de ogen van de mensen is zij altijd Amerika's Sweetheart geweest, het lieve, zoete buurmeisje. Ik niet. Ik ben een alien. Ik ben Russische. Ik ben als tiener naar Europa gekomen, ben in de muziek gaan werken, heb een album opgenomen en ben met mijn band op tournee gegaan. Toen dat iets rustiger werd, deed ik The Fifth Element. De enige overeenkomst tussen Brooke Shields en mij bestaat uit onze tamelijk sterke moeders. Mijn moeder heeft altijd gewild dat ik actrice zou worden en daar heeft ze al vanaf de tijd dat ik een klein meisje was behoorlijk op gehamerd. Mijn moeder was geobsedeerd door het succes dat ik later moest krijgen. Ze verloor me nooit uit het oog, ze liet me zelfs niet naar feestjes gaan. Brooke had hetzelfde met haar moeder. Verder waren we beiden heel jong toen we op de cover van een modeblad kwamen. Zij was 13 of 14 en ik was 12 jaar. En als ik een dertiger ben, hoop ik net zoals zij een eigen TV-show te hebben."

2. Welke Blue Lagoon-film was beter?
"Als je alles in ogenschouw neemt, was Brooke's film beter. Maar ik was een betere actrice."

3. Wat is het meest belangrijke: talent, ambitie of een goede PR-man of -vrouw?
"Alledrie. De grootste fout die veel acteurs, actrices en andere artiesten maken, is om het helemaal op hun talent te gooien. Daarmee alleen kom je er niet. Talent zonder discipline betekent ook niks. Mijn moeder heeft de filmacademie in Rusland gedaan, in de jaren zestig één van de moeilijkste filmopleidingen. Eén van de dingen die ze me altijd vertelde, was: 'Milla, de meest getalenteerde studenten in het eerste jaar van de filmacademie vielen vaak in het vierde en laatste jaar af. En de minst getalenteerde studenten die zich uit de naad werkten, stonden vaak al aan de top bij het in ontvangst nemen van hun diploma'. Dus wat is nou talent? Het is iets aangeborens, maar als talent niet verfijnd en bijgeschaafd wordt, en niet in de juiste richting wordt gedirigeerd, dan werkt het ook niet. Dan kan talent je ego vernielen. Veel jonge mensen met talent denken: 'Ik ben een genie, ik hoef helemaal niks te doen, ik kan drinken en doen wat ik wil, mij zal niets overkomen…'. Ik ken een jongen die een fantastische schrijver is, maar hij werkt bij een autowasserette. Je weet dat hij nooit iets magisch zal schrijven, simpelweg omdat hij geen drive heeft. En een PR-man? Natuurlijk heb ik een PR-man."

4. We zitten hier in het zalige Zuid-Frankrijk. Heeft de euro je leven ook zo veraangenaamd?
"Ik heb geen verstand van de euro. Het enige wat ik weet, is dat Engeland niks met de euro te maken wil hebben en als Engeland dat niet wil, wil ik ook niks met de euro te maken hebben. De Britten weten dat ze de sterkste munt van de wereld hebben en wat dat betreft vertrouw ik op de Britten."

5. Naast actrice en model ben je muzikante. Waarom muziek?
"Ik vind het heerlijk om muziek te maken. Op mijn achttiende kwam mijn eerste CD uit. De tijd dat we toerden, was een tijd vol rock 'n' roll, coffeeshops en lange nachten. Heerlijk! Mijn moeder was in eerste instantie niet zo happy dat ik me in de rock 'n' roll stortte. Als ik optreed, hoef ik niets. Niet te luisteren naar mensen, niet te praten met ze. Muziek is als een soort koude kompres op je voorhoofd; het relaxt en geneest. Ik schrijf trouwens ook graag. Gedichten en dagboeken. Altijd en overal heb ik de sterke aandrang notitieboekjes te kopen die ik vervolgens allemaal vol wil schrijven."

6. Je bent twee keer getrouwd geweest. Het terras hier is vergeven van de Fransmannen. Hoe belangrijk is het voor een vrouw om tenminste één Franse echtgenoot gehad te hebben?
"Franse mannen zijn fan-tas-tisch! Ze weten hoe ze een vrouw moeten behandelen. Ik kan ze iedereen aanbevelen."

7. Je bent één van de top-glamourmodellen van L'Oréal. Je hebt de top in Hollywood bereikt, wat is je volgende goal?
"Slapen, haha! Ik kan hier in mijn suite in Cannes niet slapen. Ik weet niet wat het is, maar tot een uur of 3, half 4 's nachts maalt alles door mijn hoofd. Maar even serieus. Ik zou graag een film willen produceren. Ik ben ermee bezig, met een film die gebaseerd is op het boek 'Fallen'. Een Britse lovestory over het verliezen van mensen waarvan je houdt. Ik ga er zelf ook in spelen, als een trapeze-artieste. Ik heb al geoefend bij Cirque du Soleil. Weet je, ik wil steeds weer iets nieuws proberen, mijn grenzen blijven verleggen. Ik wil altijd weer nieuwe dingen in mezelf ontdekken; door mijn werk kom ik er steeds beter achter hoe ik daadwerkelijk in elkaar steek. Door mijn muziek, bijvoorbeeld, ben ik erachter gekomen dat ik niet alleen maar dat glamourmeisje ben, maar dat ik ook een hele ruige kant heb."

8. Wat is de beste manier om door een lange modeshoot te komen?
"Door aan zo weinig mogelijk te denken. Opdrachtgevers en fotografen willen dat je er op een bepaalde manier uitziet, en ik doe wat zij vragen. Vrolijk kijken, boos kijken, u vraagt het en ik doe het. Ik ben een professional. Modeshoots zijn een soort automatisme voor me geworden. Ik doe mijn werk, ik ben aardig en dan >

ga ik weer naar huis. Artistiek gezien doet het modellenwerk niets met me. De modellen vormen de laagste kaste in de mode-industrie. Ze zijn het minst creatief. Modellenwerk is snel geld en goed geld. It's not that big a deal!"

9. Vond je het leuk om een meisje te zijn?
"Yeah, ik heb een fantastische tijd gehad. Ik denk dat ik een bijzondere jeugd heb gehad doordat er een perfecte balans tussen goed en slecht was. Op persoonlijk vlak heb ik veel problemen gehad, familiezaken en zo, maar aan de andere kant draaide alles lekker en begreep ik het leven. Ik was creatief, heb veel opleidingen en cursussen kunnen doen, ik speelde gitaar. Hoewel ik als meisje een volwassen leven leidde kon ik toch alle dingen doen die een teenager leuk vindt. Hing rond met mijn vrienden en deed verkeerde dingen, maar ik kan het wel allemaal navertellen, en dat is belangrijk. Ik ben 26, hoef me niet af te vragen wat ik wil gaan doen, maar ben succesvol, heb een eigen bedrijf, heb net een nieuw huis gekocht en investeer ook nog volop in de emotionele kanten van mezelf en m'n familie."

10. Het is voor sommige mannen niet moeilijk om je aandacht te trekken, maar hoe moeten ze die vasthouden?
"Moeilijke vraag omdat geen enkele van mijn relaties lang stand heeft gehouden. Sinds mijn zeventiende heb ik een aantal relaties gehad die meestal 2 tot 4 jaar duurden. Bij de eerste ontmoeting voelen mannen zich aangetrokken tot mijn onafhankelijkheid. Ze vinden het leuk dat ik jong en mooi ben, dat ik geld heb en dat ik stabiel in elkaar steek. Ik heb niets van ze nodig, dat vinden ze in het begin aardig. Daarna krijg ik te horen: 'Je bent altijd aan het werk', of: 'Je moet die en die job of trip afzeggen'. Dat haat ik. Daarnaast háát ik telefoons. Als een vriendje me uitgebreid aan de telefoon wil spreken, heeft 'ie pech gehad, want ik praat liever persoonlijk met ze. Dat is moeilijk omdat ik veel onderweg ben, maar dan maken we maar een afspraak ergens ter wereld. Ik zeg: 'I love you' door de telefoon, maar niet twee keer. Dat kunnen niet alle mannen uitstaan. Ik zou willen dat mannen me meer ruimte zouden gunnen. Maar mijn huidige vriend is geweldig hoor! We zijn nu ruim een jaar bij elkaar en dat gaat goed."

11. Hoe voorkom je het dat een man zich gebruikt voelt?
"Ik dacht dat mannen dat juist fijn vonden... Ik wist niet dat ik ze daartegen kon beschermen. Gebruik me schatje, misbruik me!"

12. Modellen willen actrice worden en acteurs willen rocksterren worden. Welke optie is het eerzaamst?
"De hele entertainment-business is niet eerzaam. Dat is het gewoonweg niet. Als acteur moet je de concurrentie aangaan, je moet vechten en dat zorgt ervoor dat je je principes gaandeweg verliest. Acteurs zouden onderling veel aardiger zijn als ze niet zo opgenaaid zouden worden door filmmaatschappijen en PR-agenten en managers. Als je een eerlijke carrière nastreeft, ga dan niet in de entertainmentsector werken. Er zijn teveel verleidingen en uitdagingen. Tegelijk weet ik niet wat wél een eerlijke bedrijfstak is. Het gaat er in onze wereld niet om dat je van je broer houdt, maar dat je de nummer één wilt worden, de top wilt bereiken. Dat is de Amerikaanse lifestyle en ik denk niet dat daar iets verkeerd aan is."

13. Welke carrière is de riskantste?
"Die van model. In de modellenwereld zijn geen wetten en regels. Er zijn geen kinderwetten over hoelang je als kindmodelletje mag werken of dat je schoolplichtig bent. Wel in het acteren, daarbij moet je een leraar op de set hebben. Er zijn ongelooflijk veel 14- en 15-jarige modelletjes in Milaan die samen met oudere modellen met gevaarlijke dingen experimenteren. Ze hebben school verlaten en zijn nog naïeve oestertjes die de top willen bereiken. Het werk is saai, niemand let op je en het is mentaal verre van stimulerend. Het enige interessante aan die job gebeurt ná het werk, als je naar clubs gaat en al die stuff. Als ik een film doe, gaat er veel meer inspanning en creativiteit aan vooraf, dat is moeilijk en zwaar werk, dus als ik thuiskom, ga ik niet naar een club maar naar bed."

14. Over films gesproken: deze maand komt Resident Evil uit. De film is gebaseerd op de zombie killer-game, jij speelt Alice...
"Ja, heerlijke rol. Het is een prequel van de PC-game, dus alles was helemaal vrij, alles stond open voordat we begonnen met draaien. Naast dat vind ik het leuk om in Resident Evil mee te doen omdat mijn broertje die game altijd speelt. Of ik een soort Angelina Jolie ben? Nou, zij deed het heel goed in Lara Croft, dat is toch een icoon en ze kwam toch geen minuut ongeloofwaardig over. Maar hoewel je Lara Croft en Tomb Raider niet kunt vergelijken met Alice en Resident Evil geloof ik dat ikzelf veel beter ben dan Angelina, haha!"

15. Alle bekende Oekraïeners die we kennen, zijn kunstschaatsers, gewichtheffers en turnsters. Hoe ben je aan die voorbestemming ontsnapt?
"Als mijn moeder een schaatsenrijdster was geweest, of een turnster, was ik dat ook geworden. Zeker weten. Maar mijn moeder was een actrice en dat heeft me als klein meisje geïnspireerd. Ik wist dat ik dat ook zou gaan doen. Maar geloof mij, als mijn moeder een kunstschaatster was geweest, was ik nu wel mooi de beste kunstschaatster van de wereld geweest!"

20 VRAGEN

16. Wat beschouw jij als de meest walgelijke exhibitionistische uitspattingen van de Rich & Famous?
"Wat een vraag! Ik zou zeggen zoals je dat in MTV's Crib ziet. Dat beroemdheden hun huis, hun auto's, hun rijkdom en hun hele hebben en houwen op televisie tonen. Walgelijk! Vooral ook omdat het vaak laat zien dat ze helemaal geen smaak hebben. Om een TV-ploeg over je vloer te laten komen, is verschrikkelijk. Het maakt anderen alleen maar jaloers. Ik dacht altijd dat Mariah Carey's lingerie-inkijk en decolleté al een beetje teveel van het slechte waren, maar dit is nog erger..."

'Franse mannen zijn fan-tas-tisch! Ze weten hoe ze een vrouw moeten behandelen. Ik kan ze iedereen aanbevelen'

17. Je omschreef het karakter dat je in Resident Evil hebt als een harde tante en je hebt jezelf ook ooit omschreven als een pittig type. Zien mannen ooit de zachte zijde van Milla Jovovich?
"Ik ben misschien een harde tante als ik aan het werk ben. Ik ben ook niet bang om risico's te nemen. Op sociaal en persoonlijk gebied ben ik niet zo hard. Misschien tegenover bepaalde mannen, degenen die zeggen: 'Hey Milla!'. Daar knap ik op af. Iemand die heel populair naar me schreeuwt en z'n handen opsteekt terwijl ik die persoon niet ken, die haat ik voor de rest van m'n leven. Die krijgt geen tweede kans."

18. Hoe voelt het om één van de meest aanbeden vrouwen van dit moment te zijn?
"Dit is een perfecte, verrukkelijke tijd om vrouw te zijn. We krijgen alle kansen die we afdwingen. Dat was in het Rusland van de jaren '60, toen mijn moeder actrice wilde worden, wel anders. Nee, het is héérlijk om een vrouw te zijn."

19. En welke man heeft het genoegen om die vrouw zich 100% vrouw te laten voelen?
"Mijn vriendje, ha! Hij is Brits. Maar verder wil ik daar niet zoveel over kwijt."

20. Wat is de grootste misvatting over Milla Jovovich?
"Dat ik een glamourbabe ben. Ik ben meer dan dat. Echt waar."

49 DINGEN

DIE ELKE MAN MOET WETEN

Auto's, carrière, shirts, gastronomie, sigaren, G-spots... Er zijn zoveel dingen die een man van nu dient te weten. Geen zorgen. Dit zijn de 49 belangrijkste.

19 Betaal nooit de hotelkamerprijs
(Ding altijd af op de standaard-nachtprijs die de receptionist(e) vraagt. Behalve in de Verenigde Staten en in de toeristische plaatsen zoals Blanes kun je 20 procent van de vaste kamerprijs afkrijgen. Zo niet, pak dan je koffers en vertrek naar een volgend hotel)

20 Vraag nooit een vriend
(een dubbele strik in je das te leggen. Kun je geen das strikken, maak dan nog liever een afspraak met het Riagg)

21 Pak nooit individueel
(maar verdeel jullie kleding, toiletartikelen en sexspeeltjes over beide koffers. Mocht één van de twee bagagestukken niet op de plaats van bestemming aankomen, dan zit één van jullie in elke geval niet zonder kleding en jullie samen niet zonder sexspeeltjes)

22 Laat een goede baas geen fout maken
(Wanneer een baas meer feiten of cijfers nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen, doe jij het huiswerk voor hem. Wanneer je baas een zwakke presentatie heeft gegeven, hemel je hem op. Goede bazen trainen jóu om hún plek in te kunnen nemen zodra ze zelf promoveren)

23 Er zijn maar 5 Premier Grand Cru's
(En die komen allemaal uit de Médoc: Lafite-Rothschild, Latour, Margaux, Mouton-Rothschild, Haut Brion)

24 Trek aan de rem
(zodra je doorhebt dat je de investering in je 'object of desire' niet binnen 24 uur kunt terugverdienen wanneer je een short-term goal in je gedachten had.Oftewel: zeg haar dat je moet werken en vertrek)

25 Zet je mobile in een restaurant uit
(Niemand hoeft te weten hoe populair je bent. Dan nog is er altijd iemand anders om je heen met een duurdere, nieuwere en hippere gsm)

26 Leer een mooie cocktail te maken
(Maar gooi nooit iets door de champagne, want een Kir Royal klinkt très chic, maar smaakt meer naar limonade dan champagne)

DOOR **JAN PETER JANSEN**

27 Lichtbruine schoenen onder een donker pak mag je nog tot begin oktober dragen. Hoe hip-Italiaans de in houtlook geverfde klassieke stappers ook smoelen, in de herfst komen ze over als Turkenstappers.

28 Praat nooit over geld
(Je koopt er geen liefde mee. Over geld praat je uitsluitend met je chef en met American Express)

29 Stink niet uit je bek
(Hoe je dat controleert? Weet er allereerst verdomd zeker van dat niemand je ziet. Lik dan over je handpalm, en laat je tong van de achterkant tot het puntje er overheen gaan. Laat je slijm een paar seconden opdrogen en ruik dan aan je hand. Als het jou niet bevalt wat je ruikt, dan heb je de volle garantie dat niemand anders dat bevalt)

30 Begin bij haar niet over acceleratie
(Een Lamborghini of Donkervoort maakt echt wel indruk op haar. Het zal haar echter aan d'r zalige reet roesten hoe snel 'ie rijdt. Als de passagiersstoel maar de hare is)

31 Doe je eau de toilette op
(voordat je je kleding hebt aangetrokken. Anders doen haar je pak en das denken aan een goedkoop muf kamertje dat je 3-hoog achter huurt van een bejaarde hospita)

32 Waarom je door oesters slechter neukt
(De associatie oester-poes is zo groot, dat je je zinnen teveel op scoren hebt gezet en je vergeet dat je tafelgenote de vergelijking volkomen ontgaat. Daardoor ren je jezelf en de situatie volkomen voorbij)

33 De eerst regel van journalistiek
(Wachten, luisteren & knikken, maar als een panter toeslaan zodra ze de kans biedt)

34 Je politieke voorkeur
(doet er niet meer toe. Jij weet het niet, zij weet het niet, niemand weet het meer. Bepaal je eigen politiek)

35 Koop nooit lingerie voor haar (behalve wanneer je haar delicate maten weet. Dan nog is de risicofactor hoog dat je haar in je eigen geilheid met een te ordinair setje verrast – open kruisje?)

vervolg pagina 85 >

BDF ●●●●
Beiersdorf
NIEUW
NIVEA
Hair Care
FOR MEN
SHAMPOO
+Calcium Vitamin Complex
Mannen zijn anders. En je haar dus ook.
NIVEA
Hair Care
Nieuw van NIVEA Hair Care:
Shampoo for Men met Calcium Vitamine Complex. Speciaal ontwikkeld om je haar te versterken en je hoofdhuid te verzorgen. Bovendien geeft het je haar meer volume. Elke dag.
Voor vragen en advies kun je bellen met NIVEA: 0900 – 20 250 20 (ca € 0,10/min.) www.NIVEA.nl

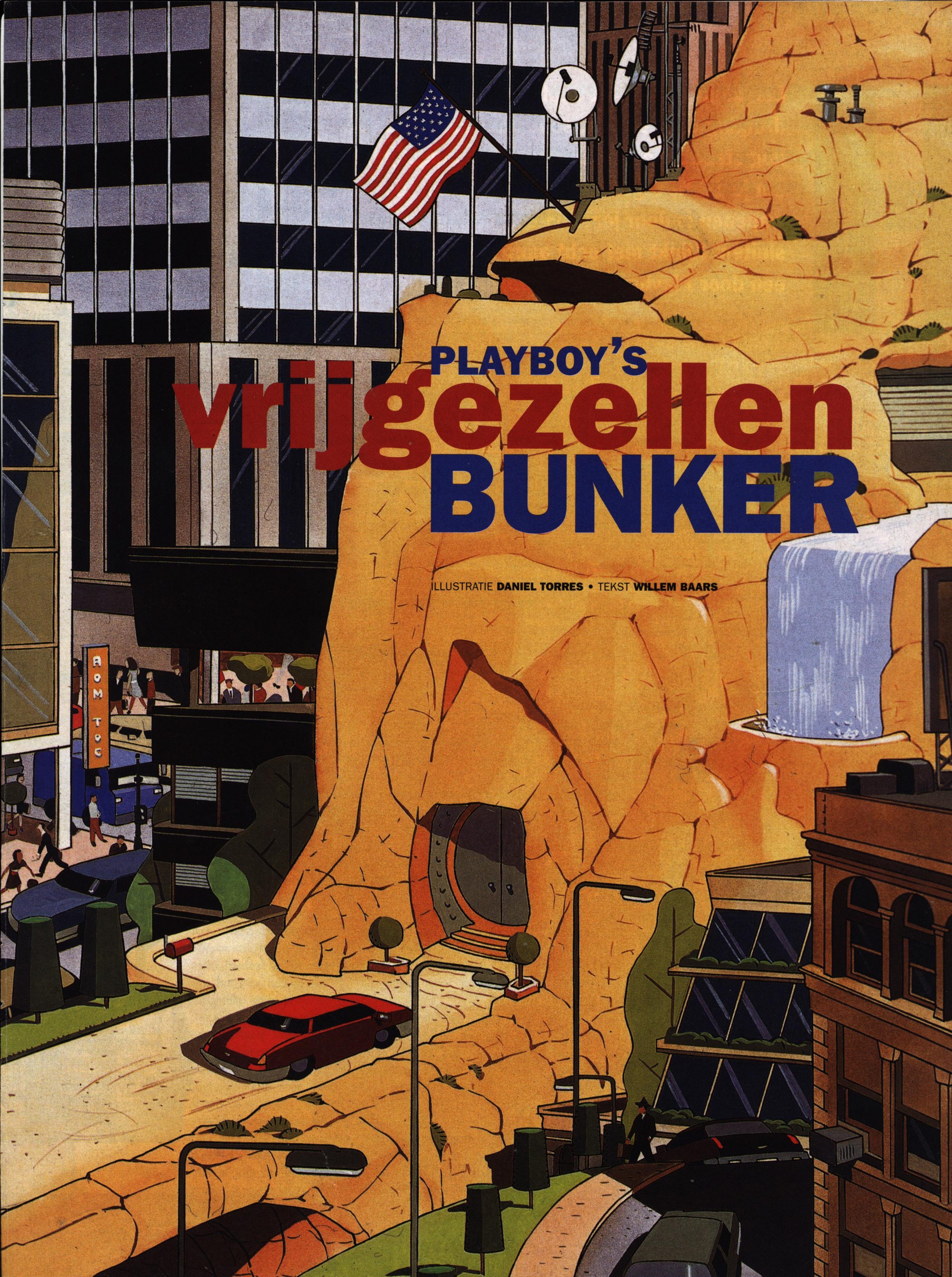

PLAYBOY'S

vrijgezellen BUNKER

ILLUSTRATIE **DANIEL TORRES** • TEKST **WILLEM BAARS**

Een klein jaar na 11 september lijkt de dreiging van terroristische aanvallen in de VS nog steeds erg actueel. De enige mogelijkheid om je 100% tegen dit soort aanvallen te wapenen is door jezelf in een bunker op te sluiten. Klinkt niet echt aantrekkelijk, tenzij 't een door Playboy USA ontworpen bunker is.

Het is nu bijna een jaar later. Een jaar na die verschrikkelijke elfde september. In de VS heeft het lang geduurd voordat het land die klap te boven kwam. En ook heeft het lang geduurd voordat de schrik bij de gemiddelde Amerikaan er een beetje uit was. Even leek alles weer normaal te zijn en leek het gewone leven zijn loop weer te nemen. Maar nu lijkt de dreiging plotseling - juist omdat de herinnering aan 11 september weer terugkomt - opnieuw erg groot te zijn. George W. Bush houdt zijn landgenoten voor dat de FBI en andere veiligheidsorganisaties alles in de hand hebben, maar is dat echt zo? Playboy Amerika nam het zekere voor het onzekere en liet - speciaal voor vrijgezelle Amerikanen - een high tech bunker ontwerpen die aanval-proof is, maar toch ook heel veel comfort en luxe biedt. Laten we hopen dat het niet nodig zal zijn, maar misschien zien de woningen van Amerikanen er over een paar jaar wel zo uit. Laten we die Playboy-bunker - waar Chriet Titulaers huis van de toekomst nog een puntje aan kan zuigen - eens wat nader bekijken.

1. De ingang van de bunker is beveiligd door extra zware stalen deuren die terrorist-, junkmail- en gek geworden exen-proof is. Eenmaal binnen kun je je jas ophangen in de gepatenteerde Lewinsky-garderobe die je jassen scant op biologisch restmateriaal en lipstick-vegen.

2. Vervolgens word je verwelkomd door ons enthousiaste robothondje dat je dus nooit hoeft uit te laten.

3. De keuken en koelkast zijn voorzien van voldoende voedsel voor een jaar en de koelkast vult zichzelf automatisch weer aan zodra een bepaalde primaire levensbehoefte op is. Handig.

4. Rust vind je in de woonkamer die erg Feng Shui en Wallpaper-achtig is ingericht en die je een extra veilig gevoel geeft door het portret van vice-president Dick Cheney, die dag en nacht een oogje in het zeil houdt. De computer is gegarandeerd virusvrij en idiot-proof. Helpdesks inschakelen en crashes zullen nooit meer voorkomen. De DVD-collectie bevat alle Police Academy- en Sylvester Stallone-films die je - na het zien van die films en de kracht en de autoriteit van de Amerikaanse politie en de gemiddelde ruige Amerikaan - dus ook nog eens het gevoel geven dat jou in de Verenigde Staten weinig kan gebeuren.

5. Het water van het zwembad met waterval en golfbad is het puurste water dat er bestaat en afkomstig uit de bergen bij Tora Bora.

6. De medicijnkast in de badkamer zit propvol met handige medicijnen waaronder natuurlijk een flinke fles Haarlemmer Olie dat overal goed voor is en dat ongetwijfeld ook biologische wonden neutraliseert. En een voorraad Durex waarmee je de winter zeker moet kunnen doorkomen.

7. In de grote slaapkamer vind je aan het plafond een spiegel. Nee, niet om je sexuele verrichtingen beter te kunnen bekijken, maar om eventuele ongewenste binnendringers te kunnen spotten. Een computer leest je partners biometrische maten in no time af. Haar verjaardag mag je dan vergeten, maar haar BH-maat zul je nooit meer kwijtraken. Natuurlijk is de slaapkamer ook voorzien van gasmaskers en een Newyorks brandweeruniform om indruk te maken op je meisje.

8. Een aquarium en terrarium geven je het gevoel toch binding met de natuur te hebben.

9. Op het dak vind je een patio en een helikopter. Waarom? Geen idee, maar het klinkt wel handig en het maakt ongetwijfeld meer indruk dan een BMW Z3 2.8i V6. Toch?

10. Beneden vind je de wijnkelder met een uitgelezen selectie Grand Cru's zoals die van Pétrus, Margaux en La Tour en een selectie aan andere gedestilleerde lekkernijen. De vrieskisten zijn volgestouwd met 100% gekke-koeienziekte-vrije steaks, met foie gras, zwezerik en Osciestrekaviaar. En met diepgevroren instant-maaltijden die door niemand minder dan Joop Braakhekke in nauwe samenwerking met NASA zijn samengesteld en de hoeveelheid vitaminen bevatten die je als binnenzittende man nodig hebt.

11. De nooduitgang: een tunnel die je weer in de bewoonde wereld brengt en die je waarschijnlijk doet beseffen dat je een jaarlang voor niks binnen hebt gezeten en dat het eenmaal buiten misschien toch fijner vertoeven is dan in zo'n bunker.

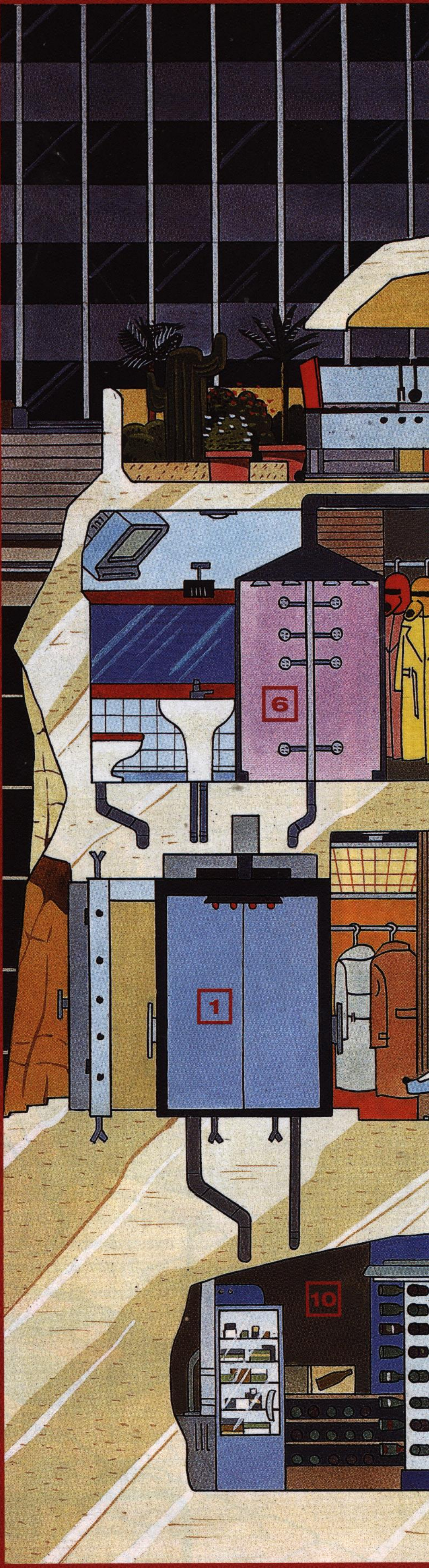

9
7
8
3
2
4
5
11
TO NORAD

IN GOD WE
DICK
ANNUIT
MDCCLXXVI
NOVUS

VOORPUBLICATIE VAN MARCEL VERRECK

Een wondermiddel

(Het sprookje van Ronaldo de Alchemist)

‘Hello,’ zei hij, ‘hello, I am Richard, but you can call me Dick, because I am a dick, haha. En kunnen jullie mij misschien vertellen of er hier in het dorp een ballonfabriek is?’ Maar de dorpelingen gingen onverdroten door met hun imbeciele gedrag. Kort verhaal over een miljonair die in het dwaze dorp van Ronaldo de Alchemist verzeilde.

DOOR **MARCEL VERRECK** • ILLUSTRATIE **ROSTO AD**

I

Hoog. Hoog. Heel hoog. Daar waar de eeuwig zingende bossen langzaam overgaan in bemoste rotspieken. Daar waar zelfs adelaar, steenbok en buizerd af en toe kotsmisselijk van de hoogtevrees een desolate tak opzoeken. Daar waar een wolk je onderbuurman kan zijn. Daar, beschermd door kloven, ravijnen, woest stromende bergbeken en een ondoorgrondelijk lawinepatroon, daar ligt, vele woeste mijlen van de bewoonde wereld, het dorpje van Ronaldo de Alchemist.

En het moet gezegd: het is een dorpje van niks. Het is een dorpje dat geen naam mag hebben. Het heeft ook geen naam. Ooit heeft iemand voorgesteld om het dorpje ‘het dorpje zonder naam’ te noemen, maar ja, dan had het dorpje toch een naam gehad. Er zijn mij geen landkaarten bekend waarop het dorpje staat aangegeven. (En: had men het dorpje op de kaart willen zetten, dan was er nog geen naam beschikbaar geweest.) En de mensen in de dunbevolkte vallei diep beneden, zeven dagen gaans, kenden het dorpje alleen nog maar van horen zeggen. In het verleden werden er door de regering af en toe ambtenaren naar boven gestuurd, omdat alles uiteindelijk toch in kaart moet worden gebracht. Maar de meeste functionarissen waren niet teruggekeerd.

En de enkeling die, na vele ontberingen, bevuild en uitgewoond de vallei weer wist te bereiken kon niets anders melden dan dat de inwoners van het dorpje volslagen imbeciel waren. Achterlijk en ingeteeld. >

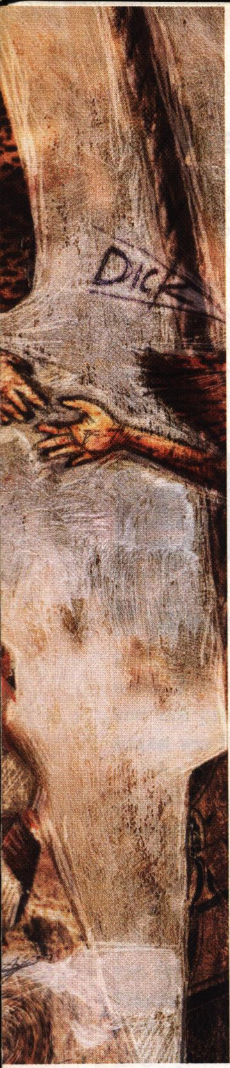

Het noteren van namen, leeftijden en sofinummers was een onmogelijke taak gebleken. De bewoners van het dorpje waren wel zo bijdehand om dit beeld niet te verstoren. Was er eens in de zoveel tijd een vreemdeling in aantocht, dan gonsde het door het dorp: 'Kom op jongens, kwijlen!'
En: 'Krab maar aan je zak!'
En: 'Denk erom, blijven brabbelen en geen woorden met meerdere lettergrepen uitstoten!'
En: 'Kruip lekker over de grond!'
En: 'Moet je nodig, doe dat gerust in het bijzijn van de vreemdeling!'
Het was een tactiek die tot nu toe altijd gewerkt had. Want men laat een gek graag met rust.
De geplaagde ambtenaar keek naar de kwijlende dorpelingen en constateerde al snel: 'Nou, laat hier de vooruitgang nog maar even wachten.' En de verslagen van zijn volgende bezoeken fabuleerde hij bij elkaar in het woud boven de vallei, zodat hij de helletocht niet nog een keer hoefde te maken. En na verloop van tijd was het dorpje door lawines en aardverschuivingen volkomen onbereikbaar geworden.

'Denk erom, blijven brabbelen en geen woorden met meerdere lettergrepen uitstoten!'

Iets buiten het dorpje, aan de rand van het ravijn, met uitzicht op de eeuwig lekkende gletsjer van de berg Tena, stond het huisje van Ronaldo. Ronaldo de Alchemist, zoals hij werd genoemd. Maar de eerlijkheid gebiedt ons te zeggen dat deze Ronaldo meer was dan een eenvoudige alchemist. Ronaldo was de uitvinder van het dorp. (Hoewel het dorp eigenlijk het enige was dat hij dan zelf niet had uitgevonden.)
Het was vrijdagmiddag en Ronaldo zat tevreden op het bankje voor zijn huis. Het was een lekker weekje geweest.
Op maandag had hij van ijzer goud gemaakt.
Op dinsdag had hij wat medicijnen uitgeknobbeld.
Op woensdag was 'ie klaargekomen met een liefdesserum.
Op donderdag had hij in zijn laboratorium wat nieuwe drogerende middelen voor sportieve doeleinden ontdekt.
En op vrijdag had hij traditioneel een nieuw biertje voor 't weekend gebrouwen. Een biertje dat hij nu goed zat te keuren. En toen zat goed te keuren. En daarna goed zat zat te keuren. Ja, deze Ronaldo was – wat wij in onze prestatiegerichte westerse wereld zouden noemen – een bijzondere jongen. Een duivelskunstenaar. Een genie. Maar in het dorpje was hij gewoon 'one of the boys'. De andere dorpelingen weidden de dieren, jaagden en plukten vruchten en kippen. Ronaldo was de uitvinder. En alles wat hij uitvond was alleen voor het dorp. Als hij van ijzer goud maakte, dan was dat omdat een dorpeling een kroon nodig had. Niet een kroon op zijn hoofd, maar een kroon in zijn mond. En de medicijnen waren voor de hoesterige Bertha, die zo mooi verhalen kon vertellen en die dankzij Ronaldo's panacee alweer orakelend bij het vuur had gezeten. Het liefdesserum had Ronaldo gemaakt voor Alex, de ongelukkige vrijgezel van het dorp. Als steuntje in zijn verlegen rug om de dorpse schone die hij beminde voor zich te winnen. En de doping was bedoeld voor de wielrenner van het dorp. Een jongen die met zijn energie geen raad wist en voor wie Ronaldo achtereenvolgens het wiel, de fiets, de mountainbike en de bolletjestrui had uitgevonden. En het biertje van de week – dat was ook best gelukt.
Stilaan waren alle dorpelingen naar het huis van Ronaldo getrokken. Hun vrolijke kreten galmden over de berghelling. Ze genoten van het edele vocht. Het was lente, de wolken waren hoog, de wind was zwoel, de dorpelingen waren uitgelaten, de honden niet minder, het weekend was begonnen.
Ronaldo zag uit zijn ooghoeken hoe Alex, de verlegen vrijgezel, zijn trillende worstvingers om het schonkige nekje van zijn aanbedene had gelegd.
Ronaldo knikte hem bemoedigend toe en dacht: niet vergeten, volgende week anticonceptiepil ontwerpen.
Het was een prachtige, gewone vrijdagmiddag.
Maar toen viel er opeens een gigantische schaduw over het dorpje. De dorpelingen keken verschrikt omhoog. Dit was geen wolk. Ze zagen een grote uitgerekte bal met letters erop en een bakje aan de onderkant. Het gevaarte daalde snel.
'Wat is dat, Ronaldo?' vroegen de dorpelingen.
'Dat is, denk ik, een luchtballon,' zei de uitvinder, die op slag nuchter was. 'Ik had hem al wel op mijn lijstje staan, maar nog geen tijd gehad om hem uit te vinden. Ik denk dat hij gaat landen. Er zal wel een ambtenaar inzitten, dus jongens denk erom: van kwijlestijn! en krab maar aan je zak!'
Nog nooit was er een vreemdeling vanuit de lucht in het dorp gevallen, maar de dorpelingen vertrouwden Ronaldo volledig. Ze begonnen zich vol overgave als debielen te gedragen.
De luchtballon zeilde in een boom, de stof scheurde en het bakje ketste op de grond. Eruit rolde een gebruinde, jongensachtige man met een grijzend ringbaardje.
Toen de ongenode gast weer op zijn benen stond, sloeg hij het stof van zijn knieën en overzag de kronkelende dorpsmeute. Hij sprak: 'Hello, I am Richard, but you can call me Dick, because I am a dick, hahaha!'
O jee, dacht Ronaldo, die in zijn vrije tijd een ziener was, als dat maar goed afloopt.

II

Er zijn mensen die zeer goed in staat zijn met hun automobiel op een geheel verlaten snelweg toch heel rustig te rijden. Deze mensen bieden weerstand aan de verleiding van de vrije ruimte, aan de potentie van hun gekooide paardenkrachten, aan de oerdrift om hem eens lekker op zijn staart te trappen.
Deze rust is op slag verdwenen wanneer zij aan de horizon een ander voertuig waarnemen. Plotseling giert de onrust door hun lichaam. Het gaspedaal jeukt onder de bal van hun voet. Zij moeten er voorbij.
Pas als zij het ingehaalde voertuig ver achter zich gelaten hebben, kunnen zij weer rustig worden. Kúnnen, want of zij werkelijk nog kalmeren, is maar de vraag. Doordat ze zo hard zijn gaan rijden, komen ze steeds nieuwe voertuigen tegen. De rust keert niet terug, ze gaan steeds harder, steeds harder. Want de weg is bezaaid met andere wagens, die allemaal moeten worden ingehaald. En dan geldt alleen nog maar de vraag: wat komt het eerst, de oprijlaan van hun huis of de boom daar vlak voor?
Zo iemand was Richard de ballonvaarder die zo plotseling in het kleine harmonieuze dorpje van Ronaldo de Alchemist terecht was gekomen.
Zoals je weet is 'richard' Engels voor 'rijkaard'. En deze Richard was a very richard. Hij had in zijn leven al miljoenen wagens ingehaald. Hij was ooit in de jaren zestig begonnen als idealist. Want hoe kon je anders beginnen in de jaren zestig? (Beginnen in de jaren zestig als idealist is het zelfde als beginnen in de jaren negentig als kapitalist.)
Natuurlijk, hij was hippie geweest. Hij had op straat 'Blowing in the streets of London' staan te zingen, while his guitar gently weepte. Met zijn lange manen in de wind, als een paard, hartstikke hippie. Ja, hij was hippie geweest, maar iedereen was hippie, het was eigenlijk al bijna hip als je géén hippie was. Maar op een gegeven moment, eigenlijk al na een paar uur, begon dat slome richtingloze gedoe hem te vervelen.
Was dat de revolutie die gepredikt werd?
En dat was de kracht én het probleem met Richard: hij doorzag alles zo snel. Hij was intelligent en energiek, een combinatie waarvan je zou kunnen denken: O jee, als dat maar goed afloopt. Hij zag van alles altijd onmiddellijk de formule.
'Was ik maar dom!' riep hij weleens uit. Maar hij was slim genoeg om te begrijpen dat hij er daar niet mee kwam.

En hij dacht: die flower power, dat is business! En hij zei tegen de jongens die naast hem op straat hadden staan zingen: 'Die muziek is goed, ik maak er een plaatje van, dat wordt goud!'
En het werd goud.
Alles wat hij aanraakte werd goud.
Het was zijn lot dat het hem allemaal zo verschrikkelijk lukte.
En voor hij het in de gaten had, beschikte hij over een procuratiehouder, en kantoren in Parijs, Londen en New York. En op een dag vond hij zichzelf terug op een jacht voor de kust van Monaco.
Lang kon hij het wonder van zijn eeuwige jeugd blijven exploiteren, maar ook bij mensen als Richard raken eens de uitdagingen uitgeput en zijn er nog maar amper auto's over om te passeren.
Richard was nu op een punt gekomen waarop hij nog maar weinig in reserve had.
Hij zat aan het bureau van zijn kantoor, dat zorgvuldig als jongenskamer was ingericht en gelegen was op de bovenste verdieping van het onaantastbare World Trade Centre in New York. Voor hem lag het lijstje met 'Laatste Uitdagingen'. Het grote afstrepen kon beginnen.
Naar de maan, dat was al gedaan.
En naar Mars, dat duurde te lang.
Van Cuba naar Florida zwemmen, was ook al geprobeerd. Door duizenden Cubanen, en door nog meer haaien. Maar er was nu een lange-afstandzwemster in een kooi en haar was het gelukt. Er was al iemand die de Noordpool was overgefietst. Er was zelfs al iemand die de Stille Oceaan over geroeid was.
Uiteindelijk bleven er twee ultieme uitdagingen over:
Ten eerste: Feyenoord kampioen van Nederland maken. Maar Richard bleef zakenman, het moest wel haalbaar zijn. Dus het werd: in zijn eentje met een luchtballon in één keer de hele wereld rond.
Hij klikte zijn computer aan, raadpleegde de beurskoersen, plukte aan zijn ringbaardje en liet zijn secretaresse de opdracht geven de grootste ballon te laten bouwen die er ooit was geweest.

En hij zag de eeuwig lekkende gletsjer en wist: no way out, hier kom ik niet meer weg.

En zo stond hij een paar maanden later op een zompig weitje ergens in het zuidwesten van Engeland. En hij keek omhoog en zag zijn naam in gigantische letters. Boven op een enorme zak hete lucht.
En nu stond Richard de ballonvaarder dus oog in oog met de kwijlende bevolking van het dorpje van Ronaldo de Alchemist. Hij lachte zijn vriendelijkste lach - zijn tovermiddel, any time, any place - maar hij keek ondertussen snel in het rond of hij niet ergens een kookpot zag. Of een ingevette speer waaraan hij geshaslickt zou kunnen worden.
'Hello,' zei hij, 'hello, I am Richard, but you can call me Dick, because I am a dick, haha. En kunnen jullie mij misschien vertellen of er hier in het dorp een ballonfabriek is?'
Maar de dorpelingen gingen onverdroten door met hun imbeciele gedrag.
En Richard lachte weer vriendelijk, ook om zijn eigen grapje, haalde zijn portemonnee uit zijn zak en trok een aantal flappen te voorschijn. Want geld, dat snapte zelfs de simpelste mensen. Hij wapperde met de biljetten en sprak: 'Hello, I have money... dinero... geld... ulipuli.' (Dat laatste was swahili.) Maar de dorpsbevolking gaf geen sjoege.
En Richard begon te lopen in de richting van de dorpelingen, maar niemand reageerde. Hij passeerde ze en begaf zich vriendelijk knikkend naar de rand van het dorp. En hij had het al meteen gezien: steile hellingen, begroeid met ondoordringbare gewassen, een zeer wilde bergstroom, niet te nemen, en ten slotte het ravijn. En hij zag de eeuwig lekkende gletsjer en wist: no way out, hier kom ik niet meer weg.
En hij liep naar een kwijlende dorpeling en sprak: 'Waar moet ik heen? Wie wijst mij de weg? Waar is de wereld?'
Maar er was niemand die deed alsof hij er iets van snapte.
Richard zette zich op een kei en dacht na. Nooit had zijn intuïtie hem in de steek gelaten. Hij wist zeker: deze mensen zouden hem niets doen. Sterker nog, ze zouden helemaal nooit iets doen.
Hij was volkomen op zichzelf aangewezen.
De avond viel en Richard zocht zijn mandje op en at wat van de noodrantsoenen. Zijn ballonmand was een picknickmand geworden. Hij legde zich te ruste en viel in een diepe slaap, stiekem hopend dat hij de volgende dag in een andere droom zou ontwaken.
Die avond was er in het huisje van Ronaldo dorpsoverleg. De vraag was: wat doen we met de vreemdeling?
'Gaat dit nog lang duren?' riep een dorpeling met een verwrongen kop, 'ik heb geen zin om de hele dag leip te blijven doen, ik krijg er kramp van in mijn bek.'
En een ander riep: 'Mijn scrotum ligt helemaal open!'
Toen nam Ronaldo het woord en sprak: 'De vreemdeling is onze gast. En we weten: hij komt hier niet meer weg. Hij komt ergens anders vandaan, maar misschien kan hij leren. Misschien wordt hij een van ons. Laten we het met hem proberen. Ik ga morgen wel even met deze vreemdeling praten.'

III

De volgende dag ging Ronaldo Richard opzoeken.
'Hello, mister Richard,' zei Ronaldo.
'U spreekt Engels,' zei Richard verbaasd.
'Ja,' zei Ronaldo, 'dat had ik al uitgevonden, laatst op een achternamiddagje. Maar allereerst onze excuses voor de ontvangst van gisteren. Wij zijn hier niet gewend aan vreemdelingen. We hebben er als dorp over gesproken en besloten dat u onze gast bent. Er is alleen één probleem en dat heeft u al een beetje kunnen constateren, ons dorp is zo gesitueerd dat u hier niet meer wegkomt. En ook over eventuele hulp van buiten: forget it! Dat u hier met uw luchtballon terechtkwam, was een absolute uitzondering. Dus vanaf nu bent u een dorpeling: welkom, mijn naam is Ronaldo de Alchemist.'
Richard keek naar de jeugdige vitale kaalgeschoren man vóór hem. Het leek wel een jongen.
'Bij ons in het dorp doet iedereen iets,' zei Ronaldo, 'kunt u wat?'
'Eh, ja,' zei Richard, 'ik kan alles met geld.'
'Ach ja, geld,' glimlachte Ronaldo, 'dat heb ik ooit weleens uitgevonden, maar dat gebruiken we hier niet in het dorp. Wij zijn nogal gesteld op onze harmonie.'
'Ach heeft u een fanfare?' zei Richard met een knipoog.
'Ja, dat is Duitse humor, geloof ik,' zei Ronaldo, 'komt u maar met me mee, ik heb wel wat klusjes voor u.'
'Oké,' zei Richard, die begreep dat er niets anders op zat.
En zo werd Richard de Ballonvaarder de assistent van Ronaldo de Alchemist. En iedere dag stond de voormalige zakenman met open muil te kijken naar de duivelskunsten van het dorpse genie. En hoezeer het harmonieuze dorpsleven hem ontspande en terugbracht naar een tijd ver voor de aanvang van zijn successtory, ver voor het begin van zijn inhaalrace, toch kon hij dikwijls de gedachte niet onderdrukken: Ach, kon ik dit op markt brengen, dan dan dan...
Het duizelde hem.
Dat liefdesserum.
Die stimulantia.
Die medicijnen.
En dat goud.
(Voorzichtig natuurlijk, niet teveel tegelijkertijd, dan daalde de prijs)
Maar ja, dacht hij dan weer, waarom? Waarom? Ik heb het hier goed, ik heb mijn bestemming gevonden.
En in zijn vrije tijd verkende hij de omgeving, >

maar wat hij wist werd bevestigd: hij kon hier niet weg. Af en toe moest hij opzij springen voor de wielrenner, die in een onwaarschijnlijk tempo zijn rondjes draaide. En dan dacht hij: mocht ik zijn manager zijn, dan... maar ach, waarom zou ik? Ik ben hier op mijn plaats.
En hij was al behoorlijk ingeburgerd. Hij had furore gemaakt met het brouwen van een nieuw biertje. Hij had tegen Ronaldo gezegd: 'Meer water erin, dan krijg je Engels bier, heerlijk!'
Maar toch had hij het gevoel dat er iets was wat hij niet wist en de dorpelingen voor hem verborgen hielden. En toen hij op een dag een wandeling door het dorp maakte, besefte hij opeens dat hij nog nooit een kerkhof had gezien.
En hij ging naar Ronaldo toe en vroeg: 'Ronaldo, wat doen jullie eigenlijk met jullie doden?'
'Ach, doden,' zei Ronaldo, 'wij zijn een sterk volk, de berglucht en zo...'
En op een dag was de bakker jarig en door het openstaande raam zag Richard de verjaardagstaart. Er stonden vierhonderdeenenzeventig kaarsjes op.

Jezus mina, alles in zijn lijf begon te jeuken, in één klap was alle rust verdwenen.

En opeens begreep Richard het: het eeuwige leven!
Ronaldo had natuurlijk iets gemaakt waardoor ze hier het eeuwige leven hadden!
Jezus mina, alles in zijn lijf begon te jeuken, in één klap was alle rust verdwenen. Hij moest hier weg, dit moest op de markt. Dit kon hij niet laten liggen.
's Nachts sloop hij het laboratorium van Ronaldo binnen en ja hoor... daar vond hij tussen twee bierpullen een fles met daarop een etiket:
Ronaldo's elixer
gebruik: 1 keer per week 1 slok
En hij greep de fles en ook de flesjes met de andere wondermiddelen, stopte ze in zijn tas en rende naar de rand van het dorp.
En daar stond Ronaldo.
'Wat ga je doen, Richard?'
'Jullie hebben iets waardoor je eeuwig kunt leven. Dat mag je de wereld niet onthouden. Ga met me mee naar beneden, dan word je rijk en beroemd!'
Ronaldo zweeg en Richard zag hoe het hele dorp zich achter Ronaldo had opgesteld. En hij richtte zich tot de dorpelingen en sprak: 'Ga met mij mee. Jullie zullen rijk en beroemd worden. Jullie hebben goud. Jullie hebben zo veel mogelijkheden. Wat moeten jullie hier? Bertha, jij kan zo mooi verhalen vertellen. Ga met me mee, dan maken we er een boek van, een bestseller en dan een verfilming, een dvd. En jij, wielrenner, jij kan het hardste rijden van de hele wereld, maar hier op de berg zul je de Tour de France nooit winnen. En jij, ongelukkige vrijgezel, jij zit je zenuwachtig te maken voor een meisje van 378, beneden kan je er 21 van 18 krijgen, dus ga met mij mee!'
En de dorpelingen keken naar Ronaldo.
En Ronaldo haalde zijn schouders op.
En liep terug naar zijn huisje.
De dorpelingen keken toe hoe Richard een slok van het elixer nam, de fles in zijn tas propte en zich in de afgrond stortte.
En inderdaad, zeven dagen later vond hij zichzelf ongedeerd terug in de vallei. Het elixer had gewerkt. Hij stond op en klopte het vuil van zijn kleren. Opgewonden opende hij de tas, maar alle potjes en flessen waren gebroken. En alle wondermiddelen waren weggesijpeld. Want Ronaldo, die in zijn vrije tijd ziener was, had de elixers met opzet in glas gedaan en niet in onbreekbaar kunststof, dat hij natuurlijk allang had uitgevonden.
Uitgewoond en ontdaan strompelde Richard naar de bewoonde wereld en vertelde zijn verhaal aan de mensen. Maar niemand wilde hem geloven.
Ach ja, dat dorpje, dat bestond toch allang niet meer.
En de verhalen van Richard maakten de zaak ook niet echt geloofwaardiger.
Goud uit ijzer, ha!
Die debielen zeker.
En dan het eeuwige leven.
Hou op, man, je bent gewoon te lang in de ijle lucht geweest, wees blij dat je het hebt overleefd.
En na verloop van tijd begon Richard aan zichzelf te twijfelen. Was hij er eigenlijk wel geweest?
Uiteindelijk kwam hij bij een psychiater en die zei: 'Of het nou wel of niet gebeurd is, jij hebt het meegemaakt. Dus koester die droom. Koester die herinnering aan dat wonderland. Dat is vanaf nu jouw uitdaging.'
Maar zo'n mannetje was Richard natuurlijk niet. Hij moest weten wat er was gebeurd. En hij rustte nog één keer een expeditie uit. En om een lange rampenfilm kort te maken, uiteindelijk stond Richard als enige overlevende op de plek van het dorpje. Alleen hij, omdat hij wist wat hij zocht.
En hij keek om zich heen en hij herkende het: daar was de wilde bergstroom, daar de steile hellingen met het ondoordringbare struikgewas, daar het ravijn, daar het uitzicht op de eeuwige lekkende gletsjer van de berg Tena.
En daar waren de huizen van het dorpje, maar er was geen dorpeling te zien. Het dorpje leek verlaten.
Richard liep naar het huisje aan de rand van het dorp.
En wie zat daar op het bankje een biertje te drinken?
'Ronaldo!' zei Richard.
'Hello, Richard,' zei Ronaldo.
'Ronaldo, waar is iedereen?'
'Nou, Richard,' zei Ronaldo, 'je hebt een aardige toespraak gehouden. Die heeft er flink in gehakt. Stilaan zijn ze allemaal vertrokken. Naar beneden!'
'Behalve jij?'
'Behalve ik,' zei Ronaldo.
'En vind je nog uit?' vroeg Richard.
'Welnee,' zei Ronaldo, 'waarom zou ik? Het dorp bestaat niet meer, dus voor wie zou ik moeten uitvinden?'
'Oké,' zei Richard, 'maar vind je het goed dat ik dan de formules en de flesjes met wondermiddelen meeneem?'
'Be my guest,' zei Ronaldo, die ondertussen aan zijn Engels was blijven werken.

En Richard loopt het laboratorium van Ronaldo binnen, graait de flesjes bij elkaar, controleert of ze nu wel van onbreekbaar plastic zijn en loopt tussen de verlaten huisjes door naar de rand van het dorp...
En hij hoort de geluiden die hij heeft leren kennen.
De roep van de adelaar, de buizerd en de steenbok.
En hij gaat langzamer lopen.
En hij ruikt de frisse berglucht.
Het wordt lente.
En bij het ravijn blijft hij staan.
Hij voelt hoe de wind door zijn haren strijkt en er begint een lachje om zijn mondhoeken te zwemmen.
En met een krachtige, maar niet minder elegante beweging zwiept hij de tas met wondermiddelen in de koesterende diepten van de eeuwige lekkende gletsjer.
Hij draait zich om en loopt terug naar het dorp.
En hij gaat naast Ronaldo op het bankje zitten.
'Hier,' zegt Ronaldo, 'ik had alvast een biertje voor je ingeschonken.'
'Dank je wel Ronaldo,' zegt Richard.
'Het is goed,' zegt Ronaldo, 'laten we klinken!'

OVER DE AUTEUR

Marcel Verreck (1960) geniet vooral bekendheid als cabaretier en columnist voor diverse kranten, waaronder Metro. De bundel Een wondermiddel, die deze maand verschijnt bij Vassallucci, is zijn literaire debuut.

49 DINGEN
DIE ELKE MAN MOET WETEN

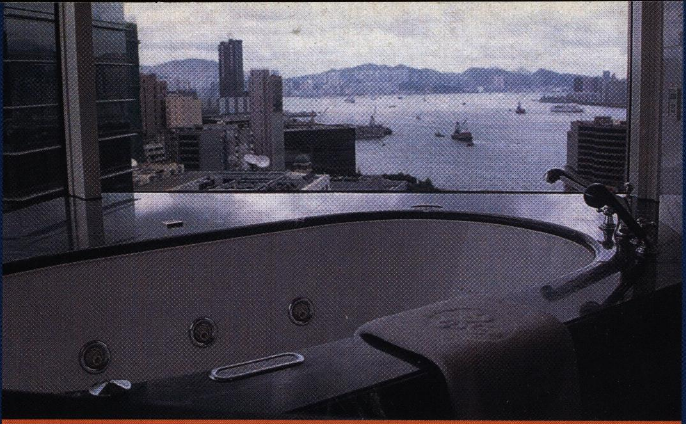

41 De beste badkamer
(is niet die van haar, maar die in suite nummer 2015 van het Peninsula Hotel in Hongkong. Vertel haar niet over het magnifieke uitzicht over de skyline van de Aziatische metropool dat je boven de schuimkraag uit hebt, maar boek twee tickets en de betreffende suite. Ze zal je haar dankbaarheid in de jacuzzi lijfelijk bewijzen)

Auto's, carrière, shirts, gastronomie, sigaren, G-spots... Er zijn zoveel dingen die een man van nu dient te weten. Geen zorgen. Dit zijn de 49 belangrijkste.

36 Wanneer investeren in dubbele manchetboorden?
(Wat dacht je van nú meteen!)

37 Het beste David Bowie-nummer
(Hero's. Al was het alleen maar omdat je er zo hedonistisch op mee kunt galmen)

38 Knoopjes los
(1 koopje los voor overdag, oké. Twee voor 's avonds, goed. Drie, dat neigt naar Katja Schuurman. Vijf, dan lijk je wel Beau van Erven Dorens...)

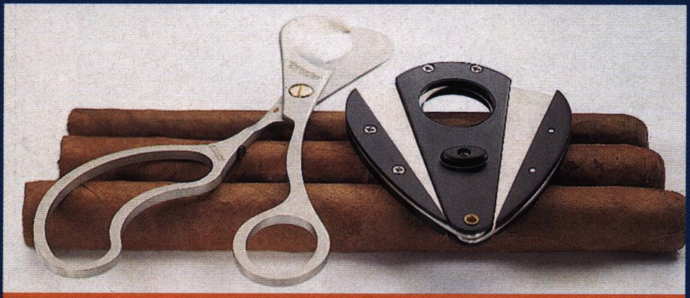

39 De beste sigaren
(die komen niet uit Cuba, maar uit de Dominicaanse Republiek en Nicaragua. De longfillers uit Cuba hebben een groot imago, maar een steeds lagere kwaliteit door de kapitalistische communisten ter plekke die minder aan puike tabak denken dan aan harde dollars. Bovendien: een Cohiba of Partagas is obligater dan een Padrón of Ashton. Geloof ons)

40 Mazzel
(Mazzel is als je beseft dat je ooit hebt besloten géén trek te hebben in een carrière in de snelle, goedverdienende ICT-wereld. De fast movers en job hoppers van KPN Quest, Getronics en Landis hebben dit jaar en masse hun dierbare 'penis extensions' moeten inleveren: Audi TT, Nokia-gsm en Dell-laptop van de zaak. Dan toch liever in een eigen Peugeotje 306 Cabriolet zonder financiering waaraan geen werkgever kan komen)

42 Top 5 in bed
(In je gedachten: 1. Haar tepels likken, 2. gepijpt worden, 3. beffen, 4. neuken, 5. In haar mond klaarkomen. In werkelijkheid: 1. Haar schouders & billen strelen, 2. Haar borsten strelen, 3. Haar vagina strelen, 4. Neuken, 5. In een rubbertje klaarkomen. Toch eens aan werken)

43 Hoe ga je om met 2 tegen 1?
(Love at first sight, maar vrouwen zijn bijna altijd samen met een vriendin, waartegen je nog eens extra moet opboksen. Die vriendin van je begeerde vrouw heeft vaak een vileinere mening over jou dan je lief is. Het beste duo om tegen te komen, is Misha & Sasha. Deze zalige 20-jarige tweeling uit het Verenigd Koninkrijk laat in de X-rated movies van Puritan zien in weliswaar twee (bijna dezelfde) lichamen geboren te zijn, maar met dezelfde geest door het leven te gaan: ontvankelijk voor alles wat mannelijk is. Zo'n attitude zou je vaker willen ontmoeten)

44 Vrouwvriendelijke porno
(Bestaat niet. Ze valt er voor of ze valt er niet voor. Probeer het in elk geval met Baise-Moi, de stomende Franse road movie met ex-pornoster Raffaëla Anderson, die op z'n minst als intellectueel door kan gaan. Ervaart ze die als te heftig, huur dan Rambo III. Is minder bloederig)

45 Klokje
(Géén Rolex, want nog steeds Prolex. Opteer voor een Christiaan van der Klaauw, de door de gelijknamige man uit Friesland met zijn hand en meesteroog gemaakte klok voor de pols die jou chiquer & interessanter maakt dan jezelf beseft. Als mensen aan je vragen wat je om je pols hebt, antwoord je nonchalant dat je het merk niet kent, maar voor het design bent gevallen. Is niets aan gelogen)

46 Probeer haar niet te begrijpen
(Als je denkt dit voor elkaar te krijgen, zal zij zich passé voelen. Met andere woorden: vrouwen mystificeren zichzelf graag)

47 Statussymbolen
(Sinds kiddo's van 16 met de duurste Motorola op het schoolplein staan, pubers uit Amsterdam Zuid hun eerste date in Vossius plannen en stratenmakers hun Sony Clié handheld uit hun zak halen, valt er weinig eer meer te behalen. 't Enige statussymbool voor de playboy is zijn charisma & humor)

48 De economische malaise de baas
(Juist in economisch mindere tijden kunnen fortuinen vergaard worden. Als je maar slim genoeg bent)

49 Vergeet niet te knipogen
(Ze zal het niet vergeten)

DOOR **JAN PETER JANSEN**

miss Flevoland

DEE KOENE UIT ALMERE

Dee is zo'n mooi en lekker uitziend gevolg van een liefde tussen een Indonesische vader en een Nederlandse moeder. Dee (23) is onze miss Flevopolder en het levende bewijs van het feit dat Almere en omgeving toch echt wel veel opwindends te bieden heeft. Dee is van oorsprong Amsterdamse, maar al op jonge leeftijd verhuisde ze met haar ouders mee naar Almere. "Echt heel spannend is het niet in Almere, maar dat hoeft van mij ook niet, hoor. Ik vind het hier toch fijn wonen omdat het zo lekker rustig is en er zoveel natuur in de omgeving te vinden is waar ik prima met mijn twee honden kan wandelen. Maar uitgaan in Almere is een regelrechte ramp. Dat doe ik dan ook nooit. Gelukkig is Amsterdam nog geen twintig minuten rijden van waar ik woon en daar vind ik alles wat ik soms nodig heb." Dee is net terug van Curaçao waar ze met haar vriend (die bij het korps mariniers zit) anderhalf jaar heeft gewoond. "Dat was fantastisch. Elke dag mooi weer en vooral voor mij was het eigenlijk anderhalf jaar vakantie vieren. Heerlijk. Vooral het feit dat het daar elke dag zonnig en warm was, mis ik hier heel erg." Dee is eerstejaars studente veterinaire natuurgeneeskunde en werkt daarnaast nog een aantal dagen per week op de helpdesk van een netwerkprovider. "Ik ben gek op dieren en daarom is die opleiding die ik doe ook zo leuk. Ik heb ook twee paarden en dat zijn echt mijn kindjes."

PLAYBOY'S MOOISTE PROVINCIEVROUWEN DEEL 2

beauties

burgers & buitenlui

In mei 2003 bestaat Playboy 20 jaar. Daarom gaan we de provincies in, op zoek naar de 12 allermooiste vrouwen van Nederland. Na 12 naaktseries mag jij in april 2003 bepalen welke provincievrouw de allermooiste van Nederland is! De winnares schittert natuurlijk in een zinderende naaktserie in ons jubileumnummer. Deze maand de mooiste vrouwen uit Flevoland, Overijssel en Gelderland.

FOTOGRAFIE **HANS TOONEN & HANS WIENTJENS** • HAAR & MAKE-UP **NICOLE HENDRIKS VOOR LANCÔME**

miss Overijssel

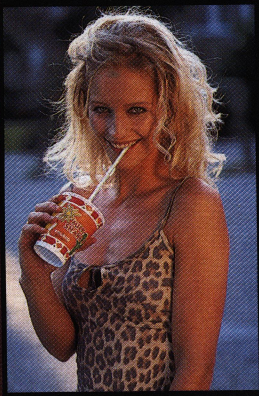

CHANTAL WESTERVEEN UIT STEENWIJK

Heel gek, maar onze miss Overijssel heeft een soort van haat-liefdeverhouding met haar provincie. Aan de ene kant vindt ze het geweldig om in Steenwijk te wonen, maar aan de andere kant mist ze daar het spannende leven wel eens. "Overijssel is een prachtige provincie. De natuur is schitterend en ik vind het ook heerlijk om af en toe de bossen in te gaan. En de rust die je overal aantreft, is natuurlijk ook erg fijn. Maar echt opwindend is het hier verder niet. Het is hier niet zo spannend qua uitgaansleven als bijvoorbeeld Amsterdam."

Nu is Chantal, die sinds een jaar bij een golfvereniging vlakbij Steenwijk werkt, niet echt een enorm uitgaansbeest. "Natuurlijk ga ik ook wel eens met vriendinnen naar een kroeg. Maar mijn echte passie ligt heel erg anders: bij paardrijden. Dat is mijn lust en mijn leven. Sinds een jaar heb ik een eigen paard, Moos, en dat is echt helemaal mijn vent." Hoewel vierentwintigjare Chantal in Meppel werd geboren, heeft ze haar hele leven verder in Steenwijk gewoond. En met plezier. "Misschien klinkt het gek, maar ik denk eigenlijk niet dat ik hier ooit weg kom. Want ik heb het hier nog steeds erg goed naar m'n zin en als ik wel een keer naar Amsterdam wil, zit ik daar binnen anderhalf uur. Wat dat betreft is het ook fijn om in Nederland te wonen. Het is zo klein dat je alles in het land heel gemakkelijk kunt bereiken."

miss Gelderland

MEREL SASABONE UIT APELDOORN

"Eigenlijk ben ik een echte westerling. Ik ben geboren in Zaandam en daar heb ik ook 23 jaar lang gewoond. Ik woon nu pas een jaar in Apeldoorn en het is hier heerlijk." Merel Sasabone (Merel is half Nederlands en half Moluks) is onze mooie miss Gelderland. Het grappige feit doet zich voor dat Merel ook is gevraagd om mee te doen aan de officiële miss Gelderland-verkiezingen. De verkiezingen dus die de winnares ervan uiteindelijk laat deelnemen aan de miss Nederland-verkiezingen. Gezien het uiterlijk, de uitstraling en het enthousiasme van Merel moet het raar lopen willen we haar bij die miss Nederland-verkiezingen niet terugzien.

Hoe komt een Zaanse in Apeldoorn terecht? "Door mijn vriendje. Ik heb hem ooit ontmoet op een feest en het klikte zo dat ik vrij snel daarna besloot om naar Apeldoorn te verhuizen. En ik moet zeggen: het bevalt me hier uitstekend. Het is rustig en mooi. Wat mij betreft, blijf ik hier altijd wonen." Toch is het wat Merel (die in een kledingzaak werkt) betreft niet alleen maar rozengeur en maneschijn in. "Ik mis de openheid van mensen uit het westen wel eens. En het uitgaan in Amsterdam. Ik was gek op die trendy feestjes. Hier is het meer van 'dik hout zaagt men planken' en heb je vooral café's waar je weinig anders kunt doen dan innemen en kletsen. Maar dat is natuurlijk ook gezellig." >

miss Gelderland

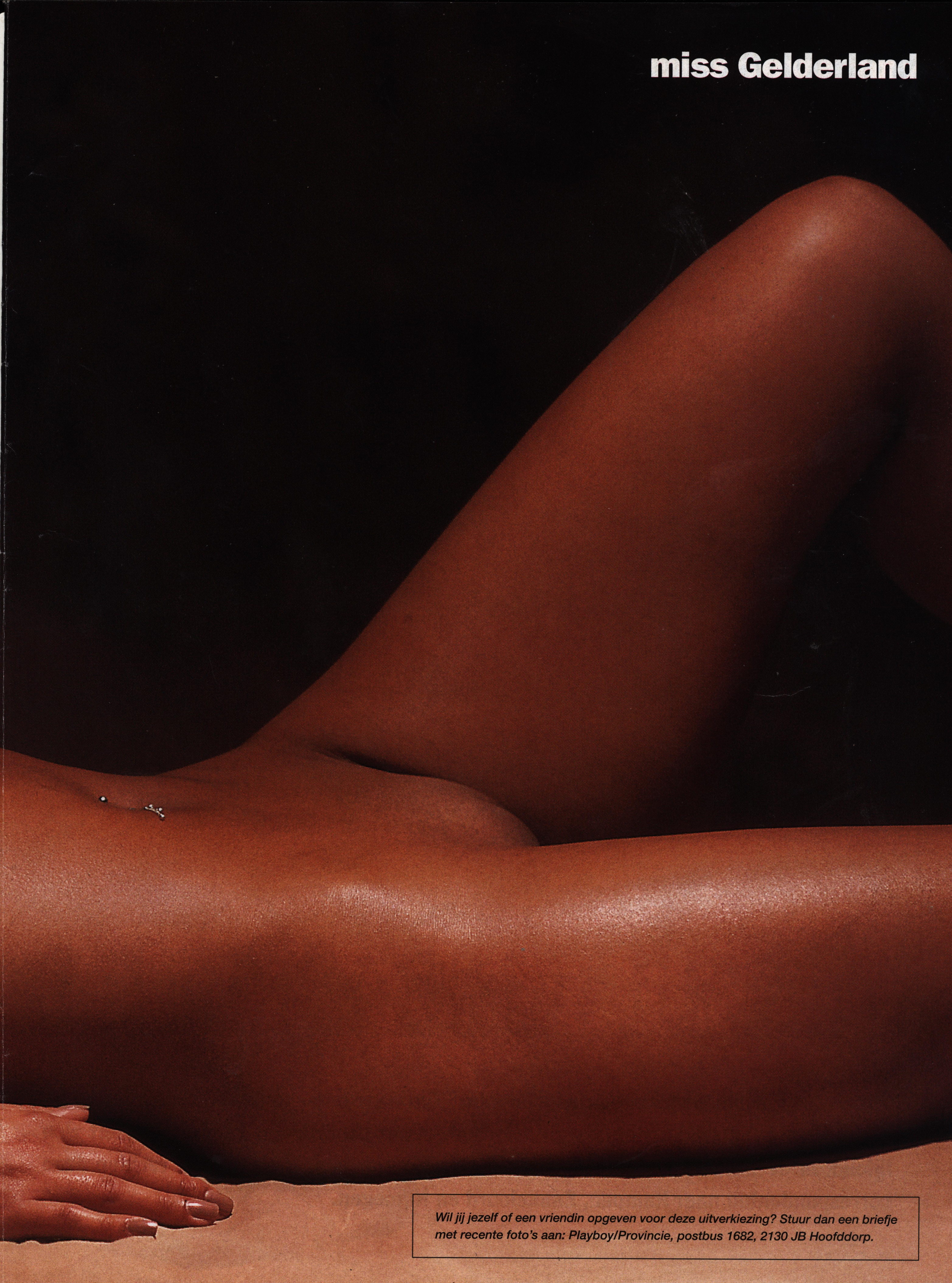

Wil jij jezelf of een vriendin opgeven voor deze uitverkiezing? Stuur dan een briefje met recente foto's aan: Playboy/Provincie, postbus 1682, 2130 JB Hoofddorp.

PLAYBOY IN DE PROVINCIE DEEL 2

Bericht uit het oosten

Wie wordt Playboy's mooiste provincievrouw? Om haar beter te leren kennen, gaan we niet alleen de uiterlijkheden van de provincie-vamp beoordelen. Playboy begeeft zich lijfelijk in de natuurlijke omgeving van de twaalf vrouwen. Deze maand reisden onze correspondenten naar Kampen, Emmeloord en Nijmegen.

VAN ONZE CORRESPONDENT **MICK BOSKAMP**

NIJMEGEN:
flaneren, klimmen & uitkijken

De zon schijnt fel als we via de Waalbrug de stad die Nijmegen heet binnen komen en dat is eigenlijk een tikkeltje teveel van het goede, want geen plek in Nederland die zo straalt als deze.
Normaal gesproken hebben we een hekel aan stapvoets rijden, maar omdat het uitzicht vanaf de brug over de stad elke keer weer adembenemend is, vinden we het best dat het langzaam gaat richting centrum. Links zien we een schitterend stilleven. Rijnaken varen langzaam het schilderij uit. En rechts is het opeens een tableau vivant, met de levendige terrassen op de Waalkade, het casino en restaurant Belvédère, dat in de voormalige waltoren is gevestigd, die uit 1511 stamt. Elke keer dat we Nijmegen binnen reden, vroegen we ons af hoe het uitzicht vanuit daar zou zijn en vanavond gaan we het eindelijk meemaken.
Niemand heeft haast hier, behalve dan op het Keizer Karelplein, waar auto's kriskras door elkaar rijden en waar je het idee krijgt alsof je je in de hel van de rotonde rond de Arc de Triomphe in Parijs bevindt. Het is de enige plek die we, als het even kan, mijden.
We slaan dus na de brug meteen rechtsaf en parkeren de auto zo snel mogelijk in de parkeergarage van het Holland Casino. In deze stad doe je zoveel mogelijk te voet. Nijmegen moet je voelen en ruiken.
"Eén seconde en kijk goed rond in ons paradijs," zingt Frank Boeijen in het lied Kronenbergpark en dat lijkt een paradox, maar als je weet dat tijd hier niet bestaat, dan begrijp je waar de Nijmeegse zanger het over heeft.
Langs de Waalkade lopen we, met de zon schuin op ons hoofd, langs de terrassen van het Kandinsky Café, Popov en Riva, op weg naar de Lange Hezelstraat, één van de oudste winkelstraten van Nederland. Bij Wijmpje's Bistro (Lage Markt 47), die één van de beste keukens van de stad heeft en waar we nooit genoeg van de blackened steak krijgen, laten we de kade links, of in dit geval rechts liggen. De hoertjes die achter de ramen op de Grote Markt zitten, tikken hier niet tegen het glas zoals op de Amsterdamse Wallen. Daarvoor zijn de huizen waarin ze werken te statig. Voor ons ligt het al eerder genoemde Kronenberg Park en hoewel we net zijn begonnen met flaneren, willen en kunnen we hier niet omheen. Even later liggen we in het gras van het meest intieme park van Nederland, een plek die na zonsondergang uitermate geschikt zou zijn voor het bedrijven van de liefde, ware het niet dat de kans groot is dat je kleren worden gestolen door een junk. Hoewel deze mooie buurt er niet als zodanig uitziet, is het er 's avonds niet helemaal je dat.
We sluiten onze ogen en horen dat dit een stad is om verliefd op te zijn. Even later lopen we enigszins slaapdronken weer door de Lange Hezelstraat, waar de meeste zaken iets eigenwijzerigs hebben, van de wereldmuziek van platenzaak Musika (Lange Hezelstraat 83a) tot de foto's van trotse tattoo- en piercingbezitters in de étalage van de Tattoo & Piercing Studio (Lange Hezelstraat nr. 91). Bij croissanterie Voyons (Lange Hezelstraat 41) nemen we een broodje rosbief en al kauwende slaan we halverwege de Lange Hezel rechtsaf de Houtstraat in, waar we plaatsnemen op het terras van Café De Blonde Pater. De laatste resten van het broodje spoelen we weg met een groot glas verse jus d'orange en verse banaan. Het leven kan zo simpel zijn. Hier willen we uren zitten, maar winkels kennen een sluitingstijd, ook in een stad waar een uur zomaar een seconde wordt.
De beste kledingzaak voor mannen heet het Rijk en bevindt zich in de Pauwelstraat, op vijf minuten loopafstand van het lonkende terras van de Blonde Pater. Ze verkopen er onder andere Girbaud, Versace en Boss. Ook zeer de moeite waard is het ruime filiaal van de Oil & Vinegar-keten (Marikenstraat 26), waar ze de heerlijkste olijfolie verkopen (bijvoorbeeld met truffel) en waar de nieuwste hit 'Dipper' heet, kruiden die je in de olijfolie doet, waarin je vervolgens je brood dipt. We krijgen alweer honger en dat is maar goed ook, want restaurant Belvédère wacht. Maar eerst gaan we even de stad uit. Nijmegen verdient een gepaste omgeving en het gebied rondom lijkt een erehaag te vormen met buigende bomen en zwaaiend groen. Vanaf de Duivelsberg (76 meter) hebben we een schitterend uitzicht over het vlakkere land. Er schijnen hier ook dassen en marters voor te komen, maar die hebben vandaag waarschijnlijk een vrije dag.
We kijken of we vanaf hier de toren van Belvédère (reserveringen via nummer 024-3226861) kunnen zien. Die behoefte wordt gevoed door een gevoel van leegte, vooral in de maag, dus gaan we maar weer, richting het beste dat we voor het laatst bewaard hebben.
Eten: 9 (drie variaties op lamsvlees, met onder andere gepofte knoflook, als hoofdgerecht)

Nijmegen is zo'n stad waar een uur zomaar een seconde wordt. Teveel te zien, teveel te doen.

>

GRATIS
VOOR NIEUWE ABONNEES!

GIVENCHY

Pour Homme eau de toilette spray (100 ml)

BIJ EEN JAARABONNEMENT OP PLAYBOY!

Givenchy pour Homme is de negende mannengeur van Givenchy en heeft een heerlijke frisse geur. De nieuwe eau de toilette spray (100 ml) van Givenchy (winkelwaarde € 62) ontvang je gratis als je een jaarabonnement op Playboy neemt. Een korting van € 11.91 is ook mogelijk. Je betaalt dan € 35,73 i.p.v. € 47,64 per jaar.

www.abonnee.nu/playboy

BEL GRATIS
0800 022 42 22

JA IK WORD PLAYBOY-ABONNEE!

ik profiteer van deze fantastische aanbieding en neem tot ik weer opzeg voor ten minste een jaar een abonnement op Playboy. Als welkomstcadeau ontvang ik:

- ■ Givenchy eau de toilette spray
- ■ Een éénmalige korting van € 11,91

Stuur deze bon (of een kopie van deze bon) in een enveloppe naar het volgende adres: Playboy, Antwoordnummer 20040, 2130 RE Hoofddorp. Of abonneer je via Internet www.abonnee.nu/Playboy. Of bel gratis 08 00 022 42 22. Deze aanbieding is alleen geldig indien je het afgelopen halfjaar geen abonnement op Playboy heeft gehad en je de bon voor 1 november 2002 inzendt. Woont je in België? Stuur een briefje met daarop je naam, adres, geboortedatum en telefoonnummer naar Playboy, Uitbreidingstraat 82, 2600 Berchem of bel: 03/290.12.00. (Wij mogen in België geen prijskorting geven.) *Prijswijzigingen voorbehouden.*

Uw gegevens kunnen ook ter beschikking gesteld worden aan onze partners en speciaal geselecteerde bedrijven. Meer informatie hierover vindt u in de colofon van dit tijdschrift. Indien u hiertegen bezwaar heeft, kunt u dat hieronder aangeven.

☐ *Ik maak bezwaar tegen verstrekking van mijn gegevens aan derden.*

naam m/v

adres nr

postcode woonplaats

telefoonnummer e-mailadres

geboortedatum

☐ Ik machtig Media Expresse het abonnementsgeld (€ 47,65) per jaar automatisch af te schrijven van mijn (post)bankrekeningnr | | | | | | | | | |

☐ Ik ontvang voor de betaling van het abonnementsgeld een acceptgirokaart.

Handtekening

0147AAB

PLAYBOY IN DE PROVINCIE DEEL **2**

Ambiance: 9 (een aperitief op het terras, met de toren als toeschouwer)
Uitzicht: 10 (Dinky Toys op de brug, speelgoedbootjes op de Waal)

VAN ONZE CORRESPONDENT **JAN PETER JANSEN**

KAMPEN:
Michelin, koffie & sigaren

De beste manier om vanuit het westen het Overijsselse Kampen binnen te rijden, is via de A6 langs Almere, Lelystad en dan de vlakke polder door langs Dronten. Niet alleen kun je daar snelheid maken (Amsterdam-Kampen is makkelijk in een uurtje te doen), ook stuit je direct over de grensovergang van Flevoland naar Overijssel op het allerbeste restaurant van Kampen, en één van de beste restaurants van Nederland overigens. Nee, niet restaurant 't Haasje aan de rechterkant van de Flevoweg, maar De Roggebot aan de linkerkant op nummer 85. Deze met een trotse Michelin-ster getooide eettempel wordt bestierd door de erg aardige en zeer enthousiaste chef-kok Andrès Delpeut (29), zijn bijzonder aangename vriendin Ingrid Bareman (26) en hun trotse zoon Julian (2,5 maanden).

Restaurant De Roggebot ligt aan het idyllische Vossemeer en geeft de beste prelude op het waterrijke Kampen dat we straks gaan ontmoeten. Na een godvergeten verrukkelijke lunch in De Roggebot vertelt de in IJsselstein getogen patron-cuisinier Andrès Delpeut dat het ooit zo stijve Kampen steeds losser en ondernemender wordt en dat het imago van Gereformeerd Bolwerk dat de Hanzestad ooit aankleefde anno nu echt niet meer helemaal klopt. Sterker: in de zompige, kleirijke omgeving van deze historische stad maken veel godvrezende Kampenaren zondags misschien nog steeds getooid in zwart en per voet de gang naar de kerkbanken, maar tegelijk weten de eigentijdse en kritische inwoners van dit stadje de haute cuisine van De Roggebot op de juiste (hoge) waarde te schatten. Nou is Overijssel überhaupt rijkelijk bedeeld met sterrenrestaurants (De Librije Zwolle, De Lindenhof Giethoorn, Kaatje bij de Sluis Blokzijl, om drie andere Michelin-zaken in de regio te noemen) en dat zit 'm niet alleen in de royale voorraad regionale streekproducten als paling, baars en IJsselrund dat in de schitterende Overijsselse natuur zwemt en loopt, maar ook in de gezonde hang naar een goed leven die de Overijsselaars aan de dag leggen. Trouwens, voor de lekkerbekken onder ons: de allerlaatste echte Hollandse kaviaar kwam uit Kampen. De laatste steur werd namelijk in de IJssel gevangen. Het hier uitgestorven visje met z'n kostelijke kuit wordt in de IJssel nog altijd geëerd met een meterslange aluminium replica.

Van De Roggebot is het vijf minuten karren naar het fraaie, oude centrum van Kampen, dat gebouwd is rondom de Oudestraat. De eerlijkheid gebiedt ons te zeggen dat deze winkelader één van de saaiste van Nederland is - een beetje pak van Brioni of Reporter is in geen winkel te vinden en de ene na de andere zelfstandige detaillist ruimt z'n winkel op ten faveure van de bekende ABC-winkelketens. Voor de kleding gaat de liefhebber dan ook naar Zwolle of Apeldoorn. Die kenner weet tegelijkertijd dat tussen al het saais in de Oudestraat een paar opwindende hot spots te ontdekken zijn.

Zoals De Olifant aan de Oudestraat nummer 100. In de gloriedagen van ondernemend Kampen stond de stad mondiaal bekend als het absolute Hollandse Sigarenmekka waar de allerbeste en fijnste handgemaakte sigaren vandaan kwamen. Terwijl de kleine fabriekjes in de loop der jaren zijn opgekocht door de grote jongens en zelfs een roemrijk merk als Oud Kampen niet meer in de Hanzestad wordt gemaakt, is er nog één sigarenfabriek overgebleven: het uit 1826 stammende De Olifant. Tabaksfabriek De Olifant maakt Neerlands Beste Shortfillers met een binnenwerk van de puikste Indonesische, Braziliaanse en Cubaanse tabakken en dekbladen van Sumatra-tabak. De Olifant-medewerkster Johanna Kanis (nee, geen familie van koffiebrander Van Gunnik - hoewel de leut van Kanis & Van Gunnik óók in Kampen gemaakt wordt) ontvangt ons allerhartelijkst in de historische winkel en leidt ons naar boven, naar de traditionele, ambachtelijke fabriek. Daar staat een batterij van meer dan honderd jaar oude sigarenmachines waarmee de 35 medewerkers jaarlijks de 3 miljoen Olifant-sigaren maken. Naast het allerschattigste Fantje (tien ultrakleine cigarillo's in een miniem doosje), het Knakje (kleinste tuitje), de V.O.C.-senoritas, de Matelieff (half corona),

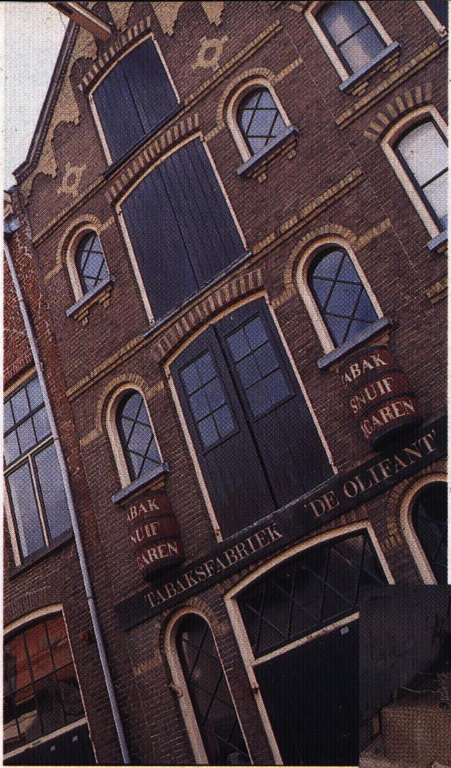

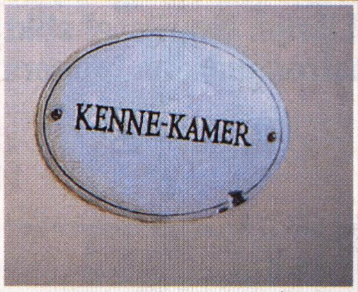

Tabaksfabriek De Olifant maakt de beste en fijnste shortfillers van Nederland en omstreken.

>

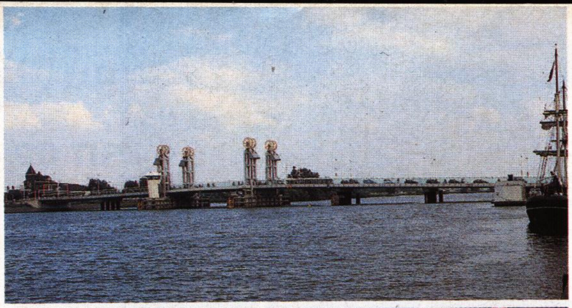

PLAYBOY IN DE PROVINCIE DEEL 2

Corona en Corona Panatella maakt De Olifant de extreem pure en edele Fidelio- en Ds Valentyn-sigaren. Toppers, die bij de betere tabaksspeciaalzaak zijn te koop, maar die wij - nu toch eenmaal in Kampen - allemaal kopen bij de aardige Johanna Kanis.

Verbaasd wrijven we onze ogen uit als we een spic en span gepoetste en onderhouden Opel Ascona uit 1975 of omstreeks die jaren ontwaren. Trots staat de knal-oranje middenklasser dubbelgeparkeerd voor het oude raadhuis, halverwegen de Oudestraat. Auto's zoals de Ascona, Escort en Fiesta worden gekoesterd in deze regionen, en dat willen de bezitters ervan weten ook.

Een paar stappen later zijn we op de Plantage aanbeland. Het historische pleintje zou zo uit een boek van Multatuli kunnen komen, ware het niet dat een gros van de terrasbezoekers vandaag (26 juni) actueel gekleed gaat in Turkse en Braziliaanse voetbalshirts. Turkije heeft zojuist de kwartfinale verloren, maar in Petit Restaurant Efes aan de Plantage 2 is van een teneergeslagen stemming echter geen enkele sprake. Integendeel. De vriendelijke, hip geklede Turkse eigenaresse zegt dat ze blij is dat Turkije zover is gekomen. Wij zij blij dat we op het gezellige terras van Efes zijn neergestreken, helemaal als we door de waanzinnig aantrekkelijke en met de mooiste ogen van Kampen uitgeruste dochter van de eigenaresse worden bediend ('ik heb de leukste en jongste moeder van Nederland'). 't Is dat we net een 6-gangenlunch bij De Roggebot achter de kiezen hebben, anders hadden we één van de voortreffelijke pistoletjes, pizza's, broodjes kebab of kipschotels bij het lekkerste meisje van Kampen besteld. In plaats daarvan een cola en een biertje, waarvan we de laatste 'van het huis' krijgen. Efes, we komen terug - met een lege maag! Naast Efes treffen we aan de gevel van Café Bar De Pub een reclamebord uit de vorige eeuw: 'Hier schenkt men Juurlink Verhoeven & Cie Koffie. Versch & Bekoomelijk', maar in plaats van een bekje leut bestellen we twee handgedraaide Italiaanse ijsjes bij IJssalon Marena, om de hoek in de Oudestraat. Vers, smaakvol en ook errug Bekoomelijk.

Kampen en boeken hebben ook iets met elkaar. Niet alleen werd er in het verleden veel gestudeerd uit boeken (uw verslaggever studeerde er ooit journalistiek, maar er liepen ook studenten Theologie rond, en kunstzinnige types van de Kunst- & Toneelacademies), ook werden en worden er veel boeken uitgegeven. De Oudestraat kent dan ook een waanzinnig geassortimenteerde boekhandel: Plantage Bos op nummer 41. We kopen er niet het Gereformeerd Nederlands Dagblad, maar de culinaire bijbel van meesterkok Auguste Escoffier en Kitchen Confessions van de recalcitrante Amerikaanse chef Anthony Bourdain. Top!

En de meisjes. Hoe zit het met de meisjes in Kampen? Op de één of andere manier lijkt het overschot aan kerken en talrijke Gereformeerde stromingen niet doorgedrongen tot de jonge vrouwen die shoppend door de kleine stad lopen. Hoewel iets minder kleurrijk dan in, zeg, Arnhem of Zwolle lopen de meisjes in Kampen er trendy en uitdagend bij, waarbij de lange rokken en paardestaarten zich niet laten zien. In plaats daarvan mogen borsten & billen in strakke outfits best gezien worden en is het gehalte piercings en tattoo's hoger dan je in eerste instantie in een Gereformeerde Gemeente zou verwachten. Als we de aantrekkelijke Angela, een geboren en getogen Kampense van 21 jaar, (strak figuurtje, stevige borsten in een strak T-shirtje van Esprit) aanspreken en vragen waar ze het liefst uitgaat, zegt ze tot onze verrassing: Zwolle. "Weet je, Kampen heeft wel wat leuke terrasjes, je kunt voortreffelijk eten en zitten bij Grand Café De IJssel aan de kade, maar de echte discotheken en leuke tentjes vind je niet hier. Ik denk dat de meest trendy en hippe jongelui uit Kampen toch liever naar het grotere Zwolle gaat."

Om in Zwolle te komen, neem je trouwens het enig overgebleven dieseltreintje dat op en neer boemelt van Kampen naar Zwolle. Lopend van het Zwolse station naar de binnenstad kom je trouwens langs die andere culinaire topattractie van Overijssel: Jonnie Boer's De Librije.

De Roggebot, Kaatje bij de Sluis, De Librije: Overijssel stikt van de gastronomische toppers

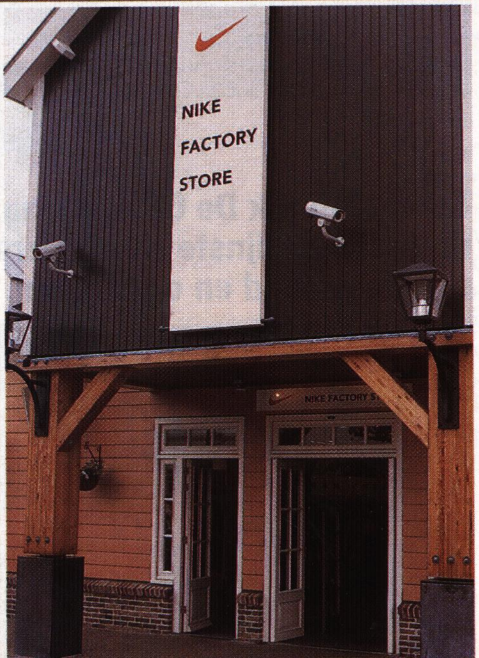

VAN ONZE CORRESPONDENT **WILLEM BAARS**

EMMELOORD:
Rust & chillen

Ai, een niet zo aardige binnenkomer. "Jij hebt een jaar of zes geleden toch ook een stukje over Emmeloord geschreven?" vraagt Wesley Kok, eigenaar van twee horecatenten in Emmeloord aan me. "Daar kwam Emmeloord niet al te best

in af," voegt hij er meteen aan toe en nog voordat ik antwoord heb gegeven op zijn vraag. Wesley heeft gelijk. Zes jaar geleden was Playboy ook in de Noordoostpolder en we verveelden ons er dood. De kroegen vonden we niks, we vonden het er saai en we vonden het er leeg. Nu zijn we hier weer. Om te bekijken wat de sterke en zwakke punten van de polder zijn. En plotseling denken we er heel anders over. Emmeloord is fantastisch. Echt. En de Noordoostpolder is te gek. Het komt zo. Zes jaar lang staan we elke dag in de file. Niet leuk. Zes jaar lang komen we in kroegen en tenten waar het stampvol is, waar alleen maar trendy mensen komen en waar alleen maar hippe muziek wordt gedraaid. Leuk? Ach, tja. En nu, middenin de zomer, reden we vanuit Amsterdam plotseling voorbij Almere de polder in. Naarmate we meer richting Emmeloord kwamen, voelden we ons steeds beter en lekkerder en relaxter. Brede wegen, veel groen, zo af en toe een auto en rust, veel rust. Wat was dit lekker en wat voelde dit goed. Plotseling hadden we het gevoel op de highway van Orlando naar Cocoa Beach te rijden. Plotseling wisten we het ook toen we bij Lelystad een McDonalds (de mooiste van Nederland!) voorbij reden: de Noordoostpolder is Amerika in het klein! Je vindt er net zoveel ruimte, je vindt er Bataviastad waar je mooie designers en sportkleding voor spotprijzen koopt en je vindt er rust. En dat is erg lekker. "Maar niet als je er woont en jong bent, hoor," zegt Betsy (20). Betsy woont sinds kort in Emmeloord. Daarvoor woonde ze in Zwolle en dat vond ze toch wel iets meer werelds. "Uitgaan is hier niet echt spannend. Eigenlijk is er maar één goeie tent hier. Dat is The Bottom. Maar verder loopt het hier allemaal nogal achter, vind ik." Dat is maar hoe je het bekijkt. Oké, Emmeloord is misschien niet de meest opwindende stad ter wereld. Maar alles wat je in een stad zoekt, vind je er. 's Zomers ziet Emmeloord eruit als het decor van een Alex van Warmerdamfilm (De Noorderlingen). De huisjes, het plein, de bomen, de parkjes, de kerk, het lijkt wel alsof het allemaal van bordkarton is. Maar het is echt. Emmeloord is een super-overzichtelijke plaats. Er is een plein (De Deel). Op dat plein vind je op donderdag de markt. De kerk staat ook aan het plein. Er staat ook een hotel (Het Voorhuys) dat tegelijk een grand café en een restaurant is. En natuurlijk heeft het een terras (ook van het Voorhuys). Vervolgens heb je een winkelcentrum (de Lange Nering) en in dat winkelcentrum vind je eigenlijk alle winkels die je als moderne wereldburger maar nodig hebt. Er zijn twee CD-winkels, er zijn veel kledingwinkels, er zijn een paar hifi-winkels (waaronder een Raf!) en er zijn wat aardige lunchgelegenheden. Aan het einde van het winkelcentrum vind je nog een paar kroegen. Nee, echt geweldige tenten zijn het niet, dat is waar. Zo vind je aan het einde van de Lange Nering de Coco-bar. Die zaak, die eigenlijk in een soort van winkelpand zit, is bij de Emmeloordse jeugd niet erg populair. In het weekend zijn er R&B-avonden, maar om nu te zeggen dat het er storm loopt, nee. Achter de Lange Nering vind je de Bierelier, een Engelse pub. De naam van de zaak zegt precies waar het in deze zaak om draait: bier drinken. Het publiek is dan ook vooral van het kaliber 'rauwdouwers'. Altijd druk, maar toch minder populair dan The Bottom. The Bottom is de gezelligste tent in Emmeloord. Het zit er elke avond stampvol, het publiek is 18+ en vooral in de weekends als er ook gedanst kan worden, gaat half Emmeloord naar deze fraai ingerichte zaak. Wat is er verder nog te doen in Emmeloord? Er is een discotheek, Rio, die je net buiten het centrum vindt (aan het Brouwerskamp), maar deze vierkanten loods wordt voornamelijk bezocht door erg jong publiek. Een stuk aardiger is het Chill café, dat je aan het water bij het Brouwerskamp vindt. Het Chill café is een trendy tent waar je lekker kunt eten en waar je in het weekend lekker kunt dansen en dat zo min of meer de Supper Club van de Noordoostpolder is. De zaak is mooi ingericht en het publiek is 20+. "Het was tijd voor een zaak als deze," zegt Wesley Kok, de eigenaar van het Chill café, "want om eerlijk is hier ook niet zo heel veel te doen." Misschien is dat ook wel het fijne van Emmeloord en de Noordoostpolder. Qua restaurants biedt Emmeloord niet de enorme keuze die andere steden hebben. Er is een uitstekend Chinees restaurant (De Lange Muur) en daarboven vind je het stijlvolle le Mirage (een belevenis op niveau), dat een perfecte keuken heeft en waar je geweldig kunt eten. Qua winkels vind je in het winkelcentrum alles wat je nodig hebt. Maar op steenworp afstand van Emmeloord vind je Bataviastad (bij Lelystad) en daar tref je alles wat je hart begeert. Bataviastad is een heel mooi winkelcentrum waar je outlets vindt van Adidas, Nike, Asics, Puma, Ralph Lauren, s. Oliver en nog veel meer grote merken.

Emmeloord is een oase van rust. En in Amsterdam zit je binnen drie kwartier. Wat een luxe!

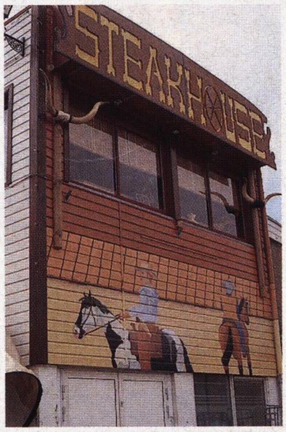

Dichtbij Emmeloord, in Bataviastad, vind je de beste en voordeligste kledingzaak van Nederland

HERMINE

SCHRIJFSTER HERMINE LANDVREUGD OVER HET LEVEN

FOTOGRAFIE **EGBERT ZWIER**

Wat zit er onder die jas?

Airco is er niet in de oude tramremise en er kan geen raam open. Enrico, de Surinaamse boksleraar zit aan de kant, leunt tegen een fitnesstoestel. Hij steekt zijn onderlip naar voren en blaast lucht in zijn gezicht. Zijn voorhoofd en neusvleugels glimmen. "Links links rechts!" roept hij, "je krijgt rechts en je komt terug met rechts links!" Gestamp van voeten in de mat. Zweet drupt van mijn voorhoofd in mijn ogen. Geen tijd om het af te vegen, letten op die rechtse die komt. "Tempo!" roept Enrico, "je oma kan het sneller!"

De bel. Relief. Ik strek mijn armen hoog voor meer lucht. Een meisje dat knalrood is aangelopen, trekt haar paardenstaart strak. Eén van de jongens knijpt hard in een bidon en spuit water over zijn gezicht. Brian kijkt naar het meisje met de paardenstaart. Haar bezwete nek en schouders. De vochtplekken in haar top onder haar borsten. De lucht die we inademen, is lauw. "Met deze hitte krijgen Surinamers ideeën," zegt Enrico. Hij strekt zijn been en raakt met zijn neus net zijn knie. Richt zich zuchtend op. Kijkt alle meiden aan. "Wie gaat er zo direct mee naar mijn huis?" Hij grijnst zijn gouden hoektand bloot. Niemand lacht, te moe. Enrico heeft meen ik acht kinderen bij even zoveel vrouwen. Toen ik pas begon met boksen, kwam hij aan de bar naast me staan en kocht een sportdrankje. Hij zette het voor me neer, boog zich naar mijn oor en fluisterde: "zullen we iets beginnen?" "No, way, Jose," zei ik en schoof het drankje terug, "je hebt teveel koters." Hij schoof het rode drankje weer mijn kant op. "Daar hebben ze toch niets mee te maken," fluisterde hij, "ze komen alleen op zondag. En dan huur ik meteen een busje en breng ze naar mijn moeder."

Te snel snerpt de bel, rust over. Stoten in de buik. Ik sta tegenover Elvis. Ik stoot voluit, voor zover het nog gaat. Het maakt niet veel indruk. Keiharde spieren onder een geelgroen baseballhemd. Surinamers krijgen met dit weer ideeën. Ik stel me Elvis voor zonder dat hemd. Mijn handschoenen uit. Mijn wang op die natte buik. "Hallo hallo," hoor ik Elvis, "gebeurt er nog wat, je slaat als een wijf. O, sorry, je bent ook een wijf." Op mijn tandvlees het laatste kwartier. Zwaar ademen, doffe stoten.

Als ik thuiskom, na tienen, zet ik mijn fiets tegen de muur. Bij de Pakistaanse groentewinkel annex slagerij zijn ze aan het opruimen. Een oudere man klapt de luifel in. Een jongen draagt een kist met mij onbekende vruchten naar binnen. "Good evening," zegt hij zacht met dat grappige Ghandi-accent. Ik groet terug en begluur hem terwijl ik aan mijn fietsslot pruts. Hoe zou het met de buikspieren zitten onder die witte slagersjas. Zijn gezicht is leuk, vrolijk. Veel leuker dan ik me herinner. Mijn tong is droog, ik heb dorst. Hij neemt de toonbank af met een versleten theedoek. Ik buk me om door de glazen vitrine heen toch een inschatting te maken van hetgeen onder die wijde jas zit. Hij vangt mijn blik. Ik blijf kijken. Hij kijkt terug. Stopt met schoonmaken.

Ik loop naar boven en laat de voordeur op een kier. Wie weet sleep ik er ook nog een Leven Lang Gratis Vlees uit. De kip en de lamskoteletten die ze verkopen zijn heerlijk. Ik laat de kraan stromen en hang onder de straal. Maar voordat ik een slok genomen heb, ren ik door de gang en duw snel de deur dicht. Hop. Geen enkel risico. Groepsverkrachtingen, dat herinner ik me over Pakistan, hele dorpen tegelijk. Met deze slagersjongen is weinig mis, maar dat zegt niets over zijn neven, buurman, ooms en opa's van beide kanten. Sorry, no go, dan maar geen gratis koteletten. (Mijn ex zegt dat ik mezelf bang maak met mijn grote fantasie. Toen ik niet zolang geleden de film Universal Soldier zag, over uit de dood opgewekte Vietnam veteranen, van wie het geheugen was gewist en die door allerhande foefjes onverslaanbare superstrijders waren geworden met bovenmenselijke krachten, heb ik zeker een half jaar elke avond even op het balkon gekeken of Dolph Lundgren er niet stond,

klaar om mij te vernietigen. Bijvoorbeeld door mij vanaf grote afstand op de tanden van een hooivork te smijten, die wordt vastgehouden door een andere Universal Soldier en ik finaal word doorboord en langzaam leegbloed, terwijl de US erbij staan te lachen. Ik ben er nog steeds niet van overtuigd dat hij niet meer komt. Verder weet ik ook zeker dat er aardmannetjes wonen tussen de muur van mijn huis en die van de buren. Daar ben ik trouwens niet bang voor, die wezentjes zijn zeer vredelievend en dol op Zwarte Pieten, een oud-Hollands kaartspel.)

Goed, dat wordt dus binnenblijven vanavond. Aan de voorkant belegerd door de hele mannelijke bevolking van Pakistan, klaar om zich aan mij te vergrijpen, op het achterbalkon door Dolph Lundgren. Ik hoop op de telefoon. Dat het die brandweerman is, eindelijk, my own cute fireman met dat lieve gezicht en dat mooie lichaam, die zegt dat hij al jaren op me wacht en me uit alle ellende zal verlossen. Ik word meteen mijn leven lang gelukkig. Een obstakel is alleen dat ik de telefoon uitsluitend opneem voor wie met code belt, dat is voor twee vriendenden. Bovendien heb ik geen antwoordapparaat.

Onderhoud

DOOR **JAN PETER JANSEN**

Jean Charles de Castelbajac

Zo'n 85% van de mannen gebruikt dagelijks een deodorant. Ook benieuwd hoe die resterende 15% fris de zomer doorkomt?

Okselfris

Ik sloeg achterover. 15% van alle mannen gebruikt NOOIT een deodorant. Gadverdegadver.

Smeerpijpen zijn het. Vieze stinkende beesten die de godganse dag hun armen tegen hun torso moeten voelen plakken. Niets ergers dan zo'n penetrant riekende kerel (of nog erger: naar transpiratievocht geurende vrouw) voor je in de rij bij de Albert Heijn of in je omgeving in het restaurant. Ik heb ze nooit begrepen en zal ze nooit begrijpen. Zeker niet als je beziet hoeveel puike okselverfrissers Nivea in z'n assortiment heeft: 19 verschillende stuks in allerlei texturen en varianten. De afgelopen hete weken had de schoonheidsredacteur alle kans om een aantal daarvan door te smeren onder zijn armen en zowel de **Nivea Fresh**-, de **Nivea Sensitive**- als de **Nivea Dry**-lijnen bleken onder de zwaarste, heetste & natste omstandigheden de proeven der bekwaamheid te doorstaan. In Spanje deed hij de Nivea Fresh. Niet voor niets, want hij moest 12 uur meedraaien in het hete Rosas, en wel in het beste restaurant ter wereld, 3-sterrentent El Bulli van meesterkok Ferran Adría. Geen sinecure, als je beseft dat het buiten 35 graden was en binnen, in de keuken, een graadje of 42. Een beetje properheid in de keuken is geen ongewenst iets. De Nivea Fresh echter was er op gemaakt en garandeerde een okselfris etmaal. Nivea Fresh pretendeert de oksels 24 uur lang fris te houden, maar dat was net iets teveel van het positieve onder dergelijke, beschreven omstandigheden.

De Nivea Sensitive is de deodorant in Spray, Roll-on en Verstuiver voor de iets gevoeliger huid, terwijl de Dry speciaal voor de overmatig transpirerende mensch is. Uiterst snelwerkende ingrediënten voorkomen niet alleen de meest onaangename bacteriën-geuren, ze bestrijden ze ook. De Nivea-deo's zijn verkrijgbaar vanaf € 2,99 (20 ml).

AXE: Long Lasting

Wist je dat een Amerikaan al in 1888 de eerste deo uitvond? Fijne informatie! De huidige deo-roller kwam in 1952 op de markt, natuurlijk ook in de VS. Hoewel men voorspelt dat het chirurgisch uitschakelen van de zweetklieren en manipulatie van de nasale receptoren tot de toekomst behoort om transpiratieluchies voorgoed uit te bannen, zijn we voorlopig nog overgeleverd aan de deodorant. Tot groot geluk van fabrikanten zoals AXE, die er hun negotie van hebben gemaakt. AXE heeft weer een nieuwe deo-loot aan z'n goedgevulde stam toegevoegd: de **AXE Long Lasting Formula**. Deze nieuwe lichaamssprays garanderen nóg beter een lang aanhoudend fris effect en dat is mooi meegenomen in het van party- en beachfun vergeven seizoen waar we nog middenin zitten. De nieuwe AXE kost op de kop af € 3,99.

De Ideale Man

Wie is hij? Geen idee. Dat mag het meisje bepalen en zolang we er nog steeds één hebben (eem meisje dus), zijn we het gewoon zelf, die ideale man. Voor die man dus is **Gai Mattiolo Uomo** gemaakt. Gai Mattiolo is een beroemde Italiaanse mode-ontwerper die zijn fantasie vertaalt in dure stoffen. De geur voor de ideale man is uiterst vitaal, viriel misschien ook wel als je 'm goed en lang genoeg insnuift, en maakt van zelfs de grootste nerd een Italiaanse stud. Maar dan wel eentje met stijl, want Gai Mattiolo is geen 'me too'-geurtje dat je reeds ergens anders hebt geroken. Sensueel als Brad Pitt, zakelijk als Bill Gates (de nerd), ironisch als Sean Connery (de man met stijl), zo aantrekkelijk als James Dean (James Dead), zo ambitieus als Jack Nicholson... Herken je al wat? Door parfumeurs vertaald, krijg je een eau de toilette die de diepte van zee heeft en de frisheid van water. Geknipt voor de (na)zomer dus – en goedgekeurd door de Playboy-redactie, misschien vooral ook doordat we van de ontwerper Gai Mattiolo nooit hebben gehoord en dus niet gepreoccupeerd zijn. Info: Leijtens Import, tel. 0416-343166.

Olala: ijs op je lijf

Carolina Herrera heeft een schitterende geur voor mannen: **212**. Bergamot, sinaasappel, lotusbloem en musk zijn een paar van de geilmakende noten in deze zwoele zomergeur. Maar nóg aangenamer en zomerser is de verkwikkende Carolina Herrera **212 On Ice**. Gegoten in een 'blok ijs' bespelen de ingrediënten al je zintuigen, inclusief die van je onderdanen. Met andere woorden: een geur waardoor je zin krijgt. 212 On Ice is te koop vanaf € 45,- of voor € 14,- voor de ook even zinmakende 212 On Ice Body Freezer.

TIP VOOR JE PLAYGIRL

Verwen haar met het knalrode, hartstochtelijke parfum van de knalgekke Franse designer Jean Charles de Castelbajac. Verkrijgbaar in 3 verschillende flacons (als **Nomade**, **Compagnon** en **Medaillon**) bevangt de geur haar en jou stante pede door z'n mix van amandel, vanille, dalkruid, oranjebloesem, musk & patchoelie. Vanaf 29,50 euro. Informatie: Maarleveld & Co, tel. 0252-462222

MANNEN**ZAKEN**

ONDER REDACTIE VAN **JAN PETER JANSEN** (JP.JANSEN@SANOMA-UITGEVERS.NL)

Babycooler

De draagbare Classic **Babycooler** heeft een inhoud van 6 liter, meet 23x34x26 cm en weegt circa 3,4 kg. Eigenlijk is dit jaren '50-designkastje bedoeld om potjes babyvoeding op 4° C te bewaren, maar laat dat nu ook een prima temperatuur zijn vòor je blikjes bier. (Er passen op de kop af 8 blikjes in.) Ideaal dus voor studentenkamers, vooral ook omdat je er zelfs een maaltijd in kunt opwarmen!(Max. temperatuur 65° C.) Ook erg handig voor in camper, boot en Espace, want de Minicooler werkt op 220V én op 12V. Leverbaar in de kleuren zilver metallic, zwart, baby blue en baby pink. Prijs 119 euro. Meer *info: Traxon, tel. 010-2927415, www.traxon.nl en www.minicooler.com*

Koeltoren

Ooit was de Vivo een kruideniersketen. Deze stijlvolle koelkast van **Zanussi** heet ook **Vivo** (model ZC24/10 F) en dat komt goed uit: er past bijna een hele winkel in. Deze koeltoren hoef je alleen maar vol te stoppen, de rest doet hij vanzelf: het intelligente Fuzzy Air Logic Air Flow System Vivotronic geeft continue de juiste hoeveelheid geventileerde koele lucht af. Het voorkomt rijpaanslag en ijsvorming, waardoor ontdooien niet meer nodig is. En het scheelt nogal wat energie (energieklasse A). Er zit zelfs een speciale vakantiestand op, waardoor het niet nodig is om de deur open te laten staan. De prijs bedraagt 1009 euro. Meer *info: Zanussi Nederland, tel. 0172-468172 en www.zanussi.nl*

Koeltafel

Eén van de mooiste tafelmodellen van **AEG**. De nagelnieuwe **Santo 1698 TK7** heeft een RVS-deur met een opvallend mooie chromen handgreep. De techniek is ultramodern: energie-efficiëntieklasse A+, elektronische topbediening en Coolmatic. Coolmatic zorgt ervoor dat als er grote hoeveelheden boodschappen tegelijk moeten worden afgekoeld, de temperatuur tijdelijk (6 uur lang) op 2° C wordt ingesteld. Prijs circa 539 euro. *Meer info: Electrolux, tel. 0172-468172 en www.aeg.nl*

Koelreus

Een tweedeurs koelhuis voor tweeverdieners, zo mogen we de **Siemens KG 57U95** American Style side-by-side wel noemen. Hij is niet alleen groot - er gaat probleemloos een hele week boodschappen in - maar ook verrassend zuinig en stil. Achter de rechterdeur zit een koelruimte van 400 liter, waarin het extra koude versgedeelte (1 tot 3 graden Celsius) vlees, vis en groenten extra lang vers houdt. Achter de linkerdeur, die uiteraard is voorzien van een ijsblokjesdispenser en een ijswatertap, gaat een vriesgedeelte van 200 liter schuil. De behuizing is van RVS. Prijs 5399 euro.
Meer info: Siemens Infocentrum, tel. 070-3331234 en www.siemens.nl/huishouden

Coole kasten

PRODUCTIE **WIM SCHOUTEN**

Geen betere tijd van het jaar om de beperkingen van je koelkast te leren kennen dan de warme nazomer. Voorkom een droge keel of een rammelende maag. Kies de Coole Kast die bij jou past. Groot of klein, zuinig of royaal, strak of retro, ze zijn er in alle soorten en maten.

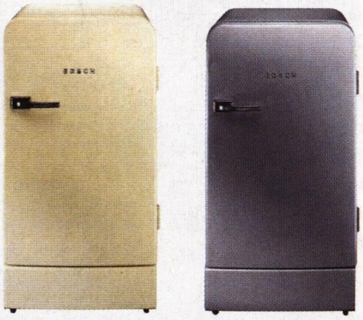

Klassieke koelklasse

Deze koelklassieker is een echte evergreen, maar dan wel in de kleuren vanille, zilver of rood. De **Bosch Classic Edition** behoeft eigenlijk geen nadere introductie. Het jaren '50-design is tijdloos, terwijl de techniek helemaal van deze tijd is. Dit is één van de weinige koelkasten die je gewoon in je woonkamer zou kunnen zetten. Prijs 1749 euro. *Meer info: Bosch, tel. 0800-0710 en www.bosch.nl*

Koelwagentje

Perfect gekoelde service op terras of balkon. De RVS Cool Keeper (rugnummer **KMR 6000**) van **Bosch** volgt het baasje trouw overal naar toe. De aansluitkabel met oprolmechanisme is 3,6 meter lang. Dankzij de ruime inhoud van 62 liter kun je het wel een dagje in de luie stoel uithouden. Hapjes kunnen worden bereid op de speciale afzetplank. Het plexiglas-deksel kan trouwens ook als dienblad worden gebruikt. Afmetingen 86x74x48 cm. Prijs 999 euro.
Meer info; Bosch, tel. 0800-0710 en www.bosch.nl

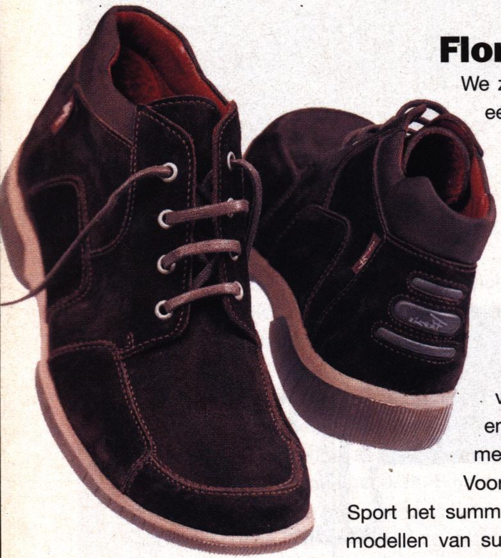

Floris goes Italy

We zijn er eerlijk in: we hebben een zwak voor de ontwerpen van **Floris van Bommel**, de jonge, hippe designer van het Brabantse schoenenmerk Van Bommel. Hoewel het hier & daar nog zomert, heeft hij zijn najaarscollectie allang weer af. En **Floris van Bommel** maakt een feestje van dat najaar, met sportieve en Italiaanse schoenen waarmee we zo willen weglopen. Voor de casual man is de Floris Sport het summum. Hij heeft hoge en lage modellen van suède met lycra uit z'n creatieve brein laten rollen, afgemaakt met rits, veter of elastiek. De kleuren? Sand, bruin en ruig bordeaux pull-up met een hele fraaie oranje binnenkant die alleen bij de stiksels te zien is en voor een leuke second hand-look zorgt. Onze favoriet is het bruin-suède vetermodel, die op € 154,90 komt. Voor de iets meer geklede maar nog even-goed casual man tekende **Floris van Bommel** de Very Sleek-schoen in getamponneerd kalfsleer. Dat getamponneerde leer wordt het dit najaar helemaal in schoenenland en heeft een sterke verwijzing naar de retro-trend. De slanke, spits toelopende schoen is verkrijgbaar met gesp of veter en voorzien van een neusstiksel (dat men in vaktermen spiegel noemt) met ingelegd koord. De zool, hak en voering zijn blauw (!). Je loopt ermee weg voor € 194,90. *Info: Schoenfabriek Van Bommel, Moergestel, tel. 013-5136900. (JPJ)*

Klein & Krachtig

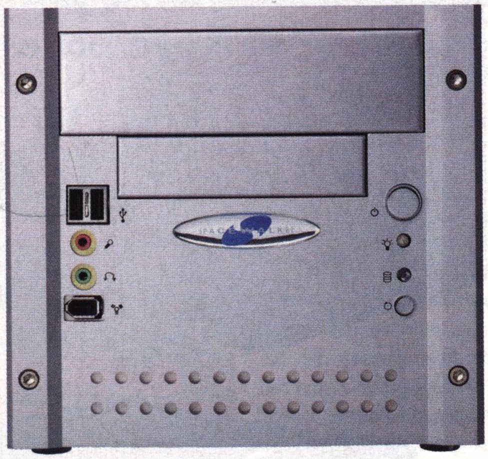

Chronisch ruimtegebrek? Probeer dan de **Spacewalker** (over ruimte gesproken) van Shuttle. Volgens kenners dé minicomputer van morgen. Dat mini slaat overigens alleen maar op de zeer geringe afmetingen (28x20x20cm; gewicht circa 2,5 kg), want een **Spacewalker** biedt desgewenst alles wat de meest veeleisende computergebruiker zich maar kan wensen. Zoals een razendsnelle Pentium 4, p3 of xp processor; een Firewire-ingang voor je digitale videocamera; een TV-out aansluiting; Dolby 5.1 geluid, 4 USB-poorten en de ingebouwde netwerkaansluiting. Dit stijlvol verpakte powermonster zal sowieso in geen enkel kantoor misstaan. Maar ook thuis zal het gelikte design van de **Spacewalker** - je krijgt gegarandeerd toestemming van je eega - zijn plekje in een hoekje van de woonkamer wel vinden. Zodat je, bijvoorbeeld, gedownloade films direct op je TV kunt bekijken. De **Spacewalker** is er in vier verschillende uitvoeringen. Het feest begint met circa € 342,- voor een Pentium III-uitvoering en loopt door tot circa € 1400,- voor de Pentium4 versie. *Meer info: OC-Shop.com, tel. 078-6549500 en www.spacewalker.com (WS)*

Star bucks

Ook in het oneindige heelal word je uiteindelijk afgerekend op de hoeveelheid star bucks die je op zak hebt. Science fiction? Nee, keiharde werkelijkheid in de speciale **Star Wars**-editie van Monopoly. Het spel is alleen al vanwege de prachtige **Star Wars**-pionnen een must voor de echte liefhebbers van The Force. Dit ruimteritje kost € 54,99. Voor meer *info: www.hasbro.nl (WS)*

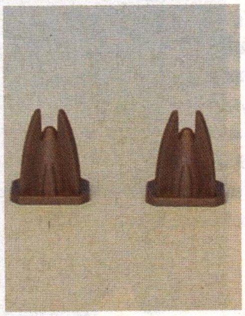

Travel Sound

Het principe bestaat al sinds de introductie van de walkman. Kleine, draagbare speakertjes waarmee je heel aardig zonder koptelefoon naar de draagbare audiospeler kunt luisteren. De **TravelSound** van Creative gaat iets verder. De geluidskwaliteit is verrassend goed, waarbij de door een digitaal versterkertje aangestuurde dubbele titanium drivers voor een stevig 'midden' en helder 'hoog' zorgen. 4 AAA-batterijen garanderen ruim 35 uur luistergenot. Uiteraard zit er ook een externe adapter bij het **TravelSound** pakket. Prijs € 109,95. Meer *informatie: Creative Labs, tel. 011-3230081 en www.creative.com (WS)*

Word sommelier!

Heb je flink geïnvesteerd in je kelder, je klimaatkasten en de collectie Montrachets, d'Yquems en Latours en zit je nog te hannesen met een plastic kurkentrekker van Brabantia. Dat maakt natuurlijk geen statement. Een perfecte oké-optie om goed beslagen je gasten te fêteren op een puik sommelierspelletje aan tafel is een setje aanschaffen uit de **Menu Vignon**-serie. **Menu** is een Deense fabrikant die niet alleen de beste accessoires voor in de keuken en aan tafel maakt, maar ze ook in het fraaiste, strakste en meest ergonomische design denkbaar giet. Dankzij de **Menu Vignon** kurkentrekker (€ 44,-) van zwart metaal, glanzend aluminium en transparant plastic verwijder je zonder problemen en krachtinspanning alle soorten kurken: van die nieuwerwetse plastic dingen die altijd veel te vast in de fles zitten, jonge kurken tot bijna verbrokkelde stoppen uit de meest kostbare flessen vintage-wijn. Is de kurk eenmaal verwijderd, dan stop je de decanteerstop in de hals en schenk je als een volleerd sommelier het mooiste glas wijn uit. Nooit meer morsen, nooit meer vlekken. Kost € 39,95. Krijg je dat flesje die avond niet meer helemaal leeg, dan hoef je je niet schuldig te voelen over de verloren gewaande rest in de fles. Je vergrendelt 'm gewoon safe en vacuüm met de **Vignon** vacuümstop (€ 32,95). Absolute aanraders voor de wijnliefhebber! *Informatie: Designor BV, Oosterhout, tel. 0162-488188. (JPJ)*

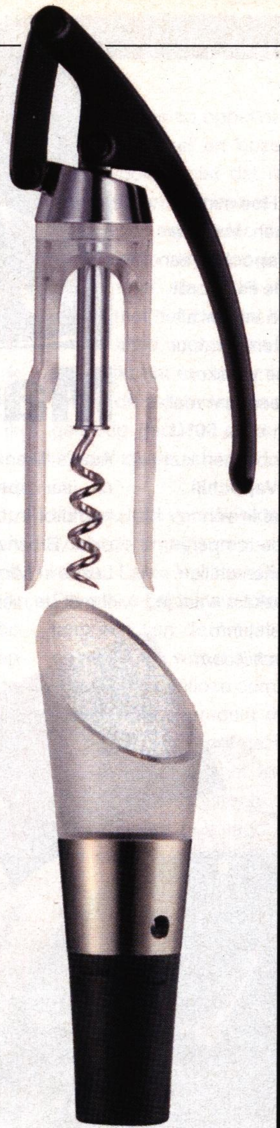

Uit je autodak gaan

Eén van de betere redenen om in en uit je autodak te gaan: de **AVR-W6100** van Pioneer is een oogstrelend mooi dakconsole met een uitklapbaar breedbeeldscherm. Het betreft hier een in vrijwel alle standen verstelbaar Activ Matrix TFT-scherm van maar liefst 16,5 cm. De console is uitgerust met 3 AV-ingangen. Daardoor kun je bijvoorbeeld dvd-speler en autonavigatiesysteem naast elkaar gebruiken. Het bedienen van dergelijke apparaten doe je gewoon via het console vanaf de achterbank. En mocht het voor de voorbank geluidstechnisch allemaal wat te veel worden: de ingebouwde IR-zender kan draadloze hoofdtelefoons, zoals van het type SE-IRM250, aansturen. Voor de bediening van het systeem wordt een afstandsbediening meegeleverd. De console is ook voorzien van een aparte TV-tuner input. Sluit de speciaal door Pioneer ontwikkelde, uiterst compacte GEX-6100TVP Pal TV-tuner erop aan en je kunt gewoon TV-kijken. De prijzen: daksonsole **AVR-W6100** € 1099,-; hoofdtelefoon **SE-IRM250** € 99,-; TV-tuner **GEX-P6400TVP** € 269,-. Voor meer *info: Pioneer Benelux, tel. 036-5387777 en www.pioneer-benelux.com (WS)*

Hij komt, hij komt

We hebben het over de **GT**. De **Carrera GT** van Porsche. We moeten nog wel een jaartje wachten, maar in de tweede helft van 2003 zullen circa 1000 exemplaren van deze high-performance sportwagen gebouwd worden in de fabriek in Leipzig. De nieuwe 5,5 liter V10-motoren (558 pk) voor de **Carrera GT** worden in Stuttgart in elkaar gesleuteld. Het prijskaartje? Tussen de 575.000 en 650.000 euro. Maar daarvoor kun je straks dan wel over een auto beschikken die 330 km/u haalt. *(JPJ)*

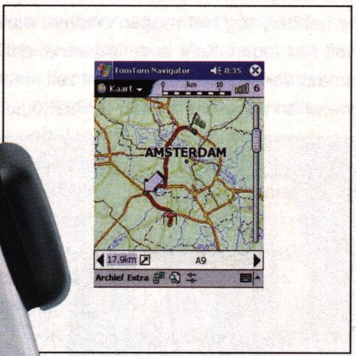

DE TOMTOM CLUB

Ooit de naam van de discovariant van de Talking Heads (David Byrne): **TomTom Club**. Verander club in Navigator en je hebt **TomTom** Navigator van Palmtop in handen. Een zeer compleet (met o.a. kaarten van heel West-Europa) en compact navigatiesysteem. Waarmee je van je PDA of Pocket PC – zoals Compaq iPaq, Casio, HP Jornada, O2 XDA – een complete en handzame GPS-navigator voor in de auto of op de motor maakt. En dat voor een uiterst vriendelijk prijsje. **TomTom Navigator** kost € 429,-, en dat is inclusief een digitale wegenkaart naar keuze (Benelux maar doen?), een GPS-ontvanger, een standaard voor je Pocket PC en een 12 volt voedingskabel. *Meer info: www.tomtom.com (WS)*

Alleen als 'ie ijs- & ijskoud is!

De grootste vijand van je computer is warmte. Hoe minder warmte hij produceert, hoe sneller hij kan werken. Voor de echte die-hardlopers introduceert Asetek de **Vapochill**: een computer met een ingebouwd vrieselement. De PC wordt eerst naar –5° C afgekoeld en na het opstarten verder afgekoeld tot -18° C. (Overigens ook de ideale temperatuur voor een zomerse vodka, maar dit terzijde.) De vrieskou zorgt ervoor dat de PC 25% sneller loopt. In een test realiseerden we zelfs een prestatieverbetering van bijna 50%! Een 2.2 Ghz. Pentium4 hebben we zonder problemen kunnen 'overclocken' tot maar liefst 3.2 Ghz. De **Vapochill** wordt geleverd in de normale computerkleur of in een stijlvolle zwarte kast, waarbij je alleen al met de temperatuurmeter op de voorzijde je vrienden zult kunnen chillen. Prijzen vanaf € 948,-. (Dit is de eerste diepvrieskast waar je geen verwijderingsbijdrage voor hoeft te betalen.) *Info: OC-Shop.com, tel. 078-6549500 en www.vapochill.com*

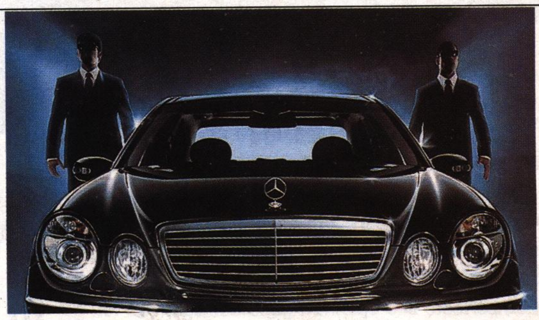

Man in black 2

Auto's lijken de nieuwe hoofdrolspelers in films te zijn. Eind dit jaar speelt de Aston Martin Vanquish natuurlijk de hoofdrol in Die Another Day en wordt daarbij geassisteerd door Brosnan. Volgende maand steelt een spectaculaire Lexus in Minority Report de show en nu draait Men in Black II met de nieuwe Mercedes E-klasse volop in beeld. (JPJ)

Pluk de dag

Carpe Diem lijkt een vreemd gekozen naam voor 3 wellness-drankjes die het beste uit de natuur schijnen te bevatten. **Carpe Diem** associëren we eerder met lekker doen waar je zin in hebt en de zorgen overlaten voor morgen. Dus: onbekommerd drinken, roken enzo, zonder de gevolgen daarvan te overzien. Maar goed, 't één hoeft 't ander niet uit te sluiten, want na zo'n pluk de dag-moment vol alcohol & nicotine zouden de nieuwe drankjes weleens voor wat gezonde rust en rehabilitatie in het vermoeide lijf kunnen zorgen. Ze heten Kombucha, Gingko en Kefir en worden eerst nog geserveerd in horecagelegenheden, waarna ze dit najaar in de supermarkt te koop komen. Kombucha (met gistculturen en paddestoelen) heeft volgens de fabrikant een zuiverende werking op lijf & ziel. De beloofde fruitsmaak vonden wij echter ietwat laf. De 'openminded' Gingko pretendeert je mentale vitaliteit te stimuleren. Wij hebben het na 1 flesje leeg gelurkt te hebben nog niet mogen ervaren, maar de smaak valt niet tegen. Kefir is de lekkerste, dankzij de volle smaak van vlierbessen. Test het zelf maar uit, zouden we willen zeggen. *Info: 030-2209930. (JPJ)*

Guess who's back

Alweer bijna 20 jaar terug lanceerde Guess de eerste horlogelijn en eigenlijk zijn de klokjes er alleen maar younger, sexier en more adventurous gaan uitzien. Uit de nieuwste collectie diepten we dit model op, dat zowel klassieke als hippe elementen heeft. Info: IBB BV, tel. 020-3428080. (JPJ)

DE VIERDE COCA COLA

Toen we onlangs in een Belgisch filiaal van Carrefour waren, stuitten we op een blikje Pepsi Twist. Was toen nog niet in Nederland te koop, maar werd voorzichtig uitgetest op de Belgische markt, dus gekocht en geprobeerd. Waarschijnlijk zijn de colagiganten bezig hun afzetterrein te verbreden, want ook **Coca Cola** komt met een nieuwe telg, de vierde in de familie: **Coca Cola Lemon**. De succesvolle en calorie-arme formule van de regular Coca (0.2 kcal) is in dit blikje verrijkt met de smaak van citroen. We proefden een blikje en hoewel we niet zo voor additieven in bestaande succesdrinks zijn, kon ons de frisse, zomerse smaak erg bekoren. Maar die allereerste **Coca Cola**, dus zonder Light, Lemon of Cherry, zullen we altijd de lekkerste en de beste blijven vinden. *(JPJ)*

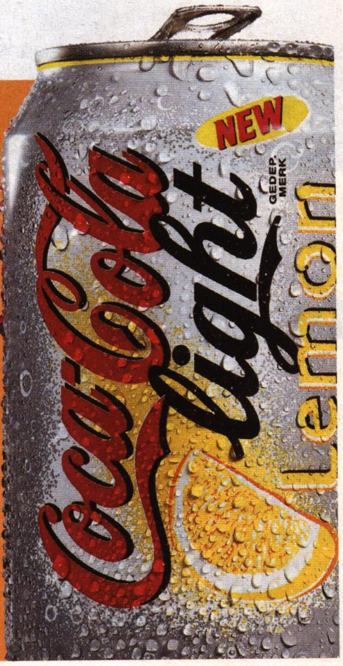

erotische kunst

DOOR **GUUS LUIJTERS**

DAMESSEX

De vraag luidt waarom mannen opgewonden raken van de aanblik van twee met elkaar vrijende vrouwen terwijl ze twee met elkaar vrijende mannen over het algemeen als afstotend ervaren. De twee hoofdrolspeelsters van Kissing Jessica Stein stellen de eerste helft van de vraag aan twee mannen die in het café avances maken richting de lesbiennes in spe. Omdat vrouwen mooi zijn, luidt het antwoord, zacht en aantrekkelijk. Het is gewoon leuk om ze met elkaar bezig te zien. Dat schiet niet op natuurlijk. Enige tijdje terug dacht ik dat de echtgenoot van Catherine Millet me de oplossing van het raadsel had verschaft. 'Een heterosexueel,' zei hij, 'is iemand die van vrouwen houdt.' Inderdaad wordt de herenliefde door deze uitspraak gediskwalificeerd, maar, zo vroeg ik me later af, is een vrouw die van mannen houdt soms geen hetero? Het blijft een probleem. Zoals verwacht mocht worden, komt fotografe Bettina Rheims met een geheel eigen kijk op de zaak. Het boekje heet **Morceaux choisis** en zit fraai verstopt in een rood blikken doosje, waarop alleen de naam Bettina Rheims staat. Het is een dun boekje met weinig foto's. De foto's tonen twee vrouwen in diverse vormen van vrijage. Ze zijn naakt en geen van beiden bijzonder aantrekkelijk. Door de manier waarop ze in beeld zijn gebracht, worden ze nog minder aantrekkelijk. Het gevolg is dat de betovering die er van vrijende vrouwen uitgaat hardhandig wordt doorbroken. Het zijn gewoon twee mensen die sex met elkaar hebben. Daar wil je eigenlijk niet bij zijn. Dat je het toch bent, heeft iets genants. En zo hoort het. Dankzij Bettina Rheims krijgen we niet alleen ons schaamtegvoel weer terug, maar worden we er ook op gewezen dat het beeld van twee vrijende vrouwen niet veel afwijkt van dat van twee vrijende mannen of van een vrijende man en vrouw. *(Steidl, importeur Nilsson & Lamm, € 37,80)*

Morceaux choisis opent met een foto van een vrouw die de hoge hak van een zich buiten beeld vertoefende vrouw in haar mond houdt. Zo'n foto staat ook in het door Tony Mitchel voor de Soft SM-liefhebber samengestelde boek **Sex, Take A Walk On The Wild Side**. Het verschil is dat het bij Rheims om een vrouw gaat die een hak in haar mond heeft en in het boek van Mitchel om een vrouw die speelt dat ze een hak in haar mond houdt. Het hele boek vol geposeerde foto's, maar geposeerd. De vrouw in de kooi is alleen voor de foto even in de kooi gaan zitten. De vrouw die melk of water uit een bord likt, doet dat alleen voor de foto. De vrouw die aan een boom is gebonden in het bos wordt over vijf minuten weer losgemaakt. Het zijn mooie foto's, van goede fotografen, maar opwindend? Nee. *(Carlton Books, imp. Nilsson & Lamm, € 47,25)*

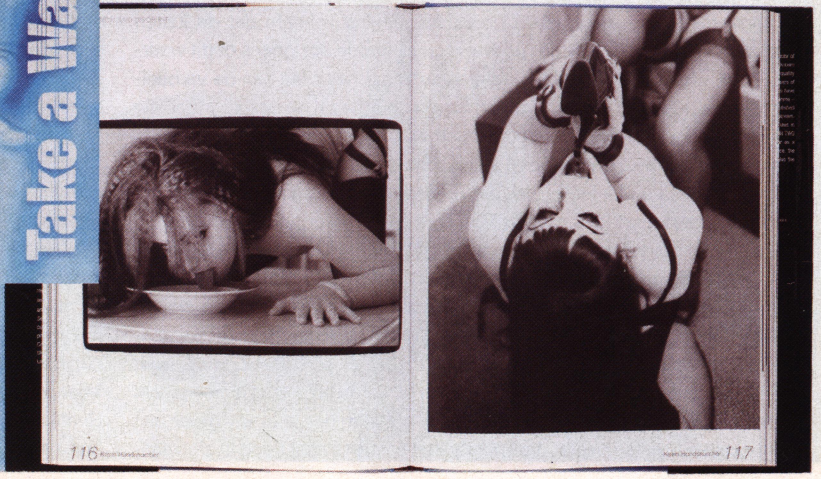

MINI COOPER S

Gentleman's friend

De in 3-delig gestoken patron van het chique Rijswijkse restaurant Savarin loopt om de Mini heen, kijkt, loopt door, blijft voor de motorkap staan en wrijft in z'n ogen. Terwijl hij naar de verchroomde luchtinlaten met daarin het sierlijke S-je op de flanken staart, drukt hij zijn mobiel tegen z'n oor. Nou is de parkeerplaats van Savarin net een volière waar wel meer exotische vogels op wielen zijn neergestreken (Ferrari 360 Modena, Daimler, PT Cruiser), maar deze Mini Cooper lijkt de gedachten van de restaurateur wel heel ver van de langoustines en foie gras te drijven. Vanaf het terras sla ik het tafereel gade; een moment dat je doet beseffen dat je niet altijd je aantrekkelijk uitgedoste vriendin naast je nodig hebt om bevangen te worden door een trots gevoel. Zo'n gevoel van: ja, kijk nog maar eens goed, allemaal van mij!
Met zo'n gevoel was ik 10 minuten daarvoor bij Savarin aan tafel gegaan. Dat terwijl ik maar twee bochtjes met de Mini Cooper S had gereden, van de BMW/Mini-importeur in Rijswijk naar het recht daar tegenover gelegen restaurant. Dat zat zo. Ik wilde eerst uitgebreid kijken naar de waanzinnig lekkere auto, waarvan er in deze speciale uitvoering – het nec plus ultra van het glorieus herrezen merk – op dat moment nog maar slechts twee in Nederland waren aangekomen. Ik wilde de in dark silver gespoten Cooper S met m'n ogen aftasten – want de Mini Cooper S is in eerste instantie vooral een feest voor de ogen. Ik wilde eraan snuffelen. Je zegt dat een auto geréden dient te worden, en dan zeker eentje met 163 ongegeneerde, rauwe pk's onder de robuust gewelfde motorkap? Tuurlijk. Maar aan vrijen met een vrouw gaat ook een spelletje vooraf. De Mini Cooper S dwingt je op enigerlei wijze tot een soort van gentleman's agreement: oké, je még spelen, je mag me tarten, maar eerst begeren en investeren alvorens je me meevoert.
"Het is een Britse auto," hadden Jan-Evert van Seggelen en Walter de Reus in koor gezongen nadat ik suggereerde dat de Mini met z'n BMW-hart en -bloedvaten weliswaar in het Engelse Oxford gebouwd wordt, maar toch bij de Bayerische Motor Werke in München is geconcipieerd. De communicatie- en brand manager van Mini & BMW hadden daarbij gewezen op de roemrijke historie van het merk, het onbetwist nog steeds herkenbare design van de oerauto en het sex-appeal van deze charmante skelter (sportwagen mag je ook zeggen, vindt Mini niet erg) voor grote, verwende jongetjes. Want sex heeft 'ie, in bijna overgedoseerde mate, deze Cooper S. Ga maar na: 120 kW (163 pk), 218 km/u, 7,4 sec. van 0-100 km/u. Het zijn de aanmatigende specs die in plaats van bovenwijdte, taille & heupen niet zouden misstaan achterop een centerfold. Sex samengebald in een afgetraind lichaam dat de lusten opzweept, niet in z'n minst door de nauw omsluitende designer's outfit waarin de Cooper S is gestoken. Kleding die veel maar niet alles aan de verbeelding overlaat. Kijk naar de luchthapper boven de grille en de 'spierbundel' die daarachter door de motorkap heen drukt. Kijk naar de verchroomde luchtinlaten rechts en links opzij, het 16 inch lichtmetaal aan z'n pootjes, de twee centraal geplaatste uitlaten in de fors ge-anaboliseerde achterbumper. Het zijn de optische verschillen met de Mini One en Mini Cooper. Verschillen die overigens niet detoneren en de Cooper S niet het afgrijselijke, vulgaire uiterlijk geven van de obligate, bespoilerde GTI-monsters die op de snelweg meer agressie dan sympathie oproepen. De Cooper S is een gentleman's friend.
"De Mini-rijder of -rijdster," had Mini-man Walter de Reus gezegd, "is kosmopolitisch. Ofschoon we in Nederland zien dat er ook veel oudere, welgestelde mensen een Mini als tweede, derde of vierde auto erbij aanschaffen, zwichten ook veel jongeren voor de Mini. De Mini-rijder is in elk geval een onafhankelijke levensgenieter die spontaniteit en creativiteit hoog in z'n vaandel heeft. Hij of zij gaat altijd voor een originele stijl, in kleding, inrichting, reisbestemmingen, maar vooral ook wat betreft de keuze voor zijn of haar auto. Daarbij wordt dan gelet op actief plezier achter het stuur en een hoge mate van welzijn aan boord van de auto."
Ikzelf (33, onafhankelijk, onconventioneel maar niet excentriek, fast consumer) kan me 100% vinden in de Mini-rijder en stap, na de lunch, in mijn object of desire. Nou kent de omgeving van Savarin net een handjevol perfecte rotondes en snelle bochten, dus voordat ik de snelweg oprij, mag de Cooper S effe bewijzen dat alles klopt wat 'ie uitstraalt. "Eén brok kracht," had Mini's PR-manager Jan Evert van Seggelen me nog toegefluisterd toen ik de sleutel omdraaide, iets wat ik nog net had kunnen horen boven de aangename brom uit. De Cooper S heeft absoluut de genen van z'n 'oudere' familiegenoten One en Cooper, maar overtuigt in alles het rapste & slimste jongetje van de klas te zijn. Zo'n tiepje dat altijd nét even een portie extra huiswerk vooruit maakt en z'n hand nét even hoger dan de rest opsteekt om zo de beurt voor zich op te eisen. Zo'n gozertje dat daarnaast ook nog uitblinkt in gymnastiek. En inderdaad: de Mini Cooper S is bijna allergisch voor lui gedrag (achter het stuur). Denk niet dat het aluminium pookje voor de fun zo makkelijk schakelt en gewoon doorgaat tot in de zesde versnelling. Denk niet dat het interieur en dashboard door de designer onbedoeld zo stijlvol en origineel zijn ontworpen en uit een gebrek aan fantasie zijn ontdaan van alle Teletubbies-fratsen die de Smart voor sommigen zo infantiel maken.
Gymnastiek, daar had ik het net over. Ik pak de rotonde, neem de in het hart geplaatste 'kerb stones' mee, maar de via de voorwielen aangedreven

S van succes

Na de introductie van de One en Cooper in september 2001 verkocht Mini Nederland al een ruime 1100 Mini's. De Cooper S dankt z'n typeletter aan het in 1963 geïntroduceerde wagentje (1275 cc, 75 pk). In 1990 maakte de in 1971 uit productie gehaalde Cooper S z'n comeback met een 1.3-litermotor (78 pk). Tot 2001, toen de Mini uit productie ging, werden ruim 5,3 miljoen stuks verkocht. Van de nieuwe Mini rijden wereldwijd momenteel zo'n 110.000 exemplaren rond.

De checklist

BUITENKANT: Stijl, spanning, Savile Row	¥¥¥¥¥
INTERIEUR: Comfort, smaak, tikkie teveel kunststof	¥¥¥¥¥
STOELEN: Ver-ruk-kel-lijk! Opteer voor leer!	¥¥¥¥
MOTORGELUID: Sportief, rauw maar chic	¥¥¥¥
MASCULINITEITSGEHALTE: Beauty & brains. Sex & sophistication.	¥¥¥¥¥
TELEURSTELLEND: Heb ik iets over het hoofd gezien?	¥¥¥¥¥
WIE RIJDT ERIN? Stijlgevoelsrijke jonge mensen die de VW Beetle over the top vonden, maar op onafhankelijke, zelfverzekerde manier hun hang naar stijl & sportiviteit graag delen met de kenners.	

Origineel, mannelijk design in de ruime cockpit. Met de toerenteller voor je snufferd en de kilometerteller in het midden.

ONDER DE KAP
Motor: 1598 cc 4-cilinder 16-klepper; **vermogen:** 163 pk bij 6000 omw/min; **top:** 218 km/u; **0-100 km/u:** 7,4 sec.; **remsysteem:** ABS met CBC (bochten) & EBV (per wiel), ASC+T, schijfremmen, vóór geventileerde schijfremmen; **safety:** twee front- en twee zij-airbags, hoofdairbags voor- en achterin optioneel.

Cooper S heeft geen moment de neiging uit te breken. Maar goed, nu rij ik nog maar 75 km/u. Dat in Brazilië gebouwde één punt zes motorblok moet meer in z'n mars hebben dan een vergelijk met een kart rechtvaardigt. Want dat het Mini-onderstel als kauwgom aan de weg kleeft, wist ik na de trip per Cooper naar Frankrijk afgelopen december. Ik bedoel het stugger geveerde en gedempte Super Sport-onderstel dat de S heeft. Ik bedoel de lange wielbasis met een laag zwaartepunt. Ik bedoel de grote spoorbreedte. Ik bedoel de permanent ingeschakelde supercharger waarvan het gietijzeren Cooper S-blok is voorzien – en waardoor die motorkap 4 cm hoger zit dan bij de One en Cooper. Ik bedoel maar. Die supercharger of compressor maakt de 1.6-liter 16-klepper gul. Erg gul. Ik snij de bocht aan. Van oprit Rijswijk-Centrum de snelweg op. De snelheid wordt opgevoerd, als vanzelf bijna, ik kan er niks aan doen, maar ik zit zo 140 km/u. En met de snelheid doet mijn polsslag mee. Even snuif ik de geur van het leer dat om de sportkuipjes is gespannen op – als een exclusieve mannenparfum van het Britse Creed. Gesofistikeerd maar onmiskenbaar mannelijk. Die blikken onderweg, van zowel vertegenwoordigers in pak als van vrouwen in 206-jes, cabrioletjes en sportievere TT's en A3 S-jes... Ze kijken naar de Cooper S, ze kijken naar de bestuurder, ze kijken even voor zich, om meteen weer naar de Mini & Mij te kijken. Naar dat speciale S-je ook, dat niet voor niets zowel achterop de Mini als op de flanken staat, want die letter S, die staat voor Sprinten. Dus sprint ik met gemengde gevoelens weg vanaf mijn positie naast die ongelooflijk heerlijke blondine in haar Audi TT (ze ís eigenlijk te onweerstaanbaar om voorbij te hollen, maar haantjesgedrag is geen man vreemd) en neem afslag Nieuw-Vennep. Met een reden, want de vers aangelegde provinciale weg aldaar is voorzien van een aantal rotondes met als doel om de snelheid uit de 80-km-weg te halen, maar met als resultaat dat deze cameraloze weg de ultieme Cooper S-ervaring garandeert. De supercharger, die altijd de volle boost levert en supercool klinkt, heeft me ondertussen al verslaafd gemaakt. Nooit en nergens maakt 'ie een overstreste indruk, ook niet als je 'm met 180 richting de rotonde drukt, zo laat mogelijk inremt en pas op de rotonde terugschakelt naar 3 en dan weer doortrekt over de kerb stones richting het volgende bochtje. In less than no time reageren de schijfremmen, hij laat zich nauwkeurig en gehoorzaam sturen, het schakelen gaat als het afgezaagde mes in de boter en hij gaat lekker neutraal door de bocht waarbij de grip voor een voorwielaandrijver wonderbaarlijk blijft. Tot de derde rotonde, die ik de Mini Cooper S ietwat te strak instuur (bij 70 km/u). Onderstuur. Maar te wijten aan mijn spontane gedrevenheid. Beetje minder gas, tikje tegensturen en: niks aan het handje. Ofschoon je de Cooper S heel ontspannen en comfortabel kunt rijden, nodigt hij wel uit tot wilde spelletjes. Never a dull moment, lijkt het adagium hier, en dat zit 'm niet alleen in het brok kracht dat de 1215 kilo wegende S voortstuwt. Het zit 'm even zo goed binnenin de Mini Cooper S. Een zéér lekkere zit, met een prettig uitzicht op één van de meest geslaagde dashboards en interieur-ontwerpen in deze klasse en dat alles in een maximaal volume binnenruimte (50% meer dan in de oer-Mini). Misschien wel het meest veelzeggende detail in het interieur zijn de twee ronde klokken in het dashboard. De kilometerteller is centraal in het midden van het dashboard geplaatst. Terwijl de toerenteller exact boven het stuurtje is gesitueerd, recht tegenover je snufferd. En ook dáár is over nagedacht.

De Cooper S is een verslavende drug. Een stick together-drug. Verkrijgbaar bij de geautoriseerde dealers. *Vanaf €27.200,-. (Jan Peter Jansen)*

STIJLVOL SPEUREN IN DE MISSION MINI

Een fantasie, een idee, een schets die overgaat in werkelijkheid. Fictie die non-fictie wordt. Dat is Mission Mini. Ruim 20 internationale teams strijden in november in Barcelona om de Mission Mini Troffee. In een Mini Cooper S dienen de teams binnen 4 dagen een mysterieuze diefstal van 6 schilderijen van de Newyorkse topkunstenaar Peter Halley op te lossen. Als detectives speuren ze de wegen en steegjes van Barcelona af op zoek naar de dieven en schrijven zo, mét hun Mini Cooper S, de onafgemaakte misdaadroman van de succesvolle thriller-auteur Val McDermid naar een einde. De incomplete roman tref je exclusief bij deze Playboy-editie aan. Lees het boek en de spelregels, want wie weet word jij één van die andere deelnemers in de Nederlandse Cooper S Barcelona gaat afspeuren. Eén van de Cooper S-detectives is al bekend: acteur, zanger, presentator én econoom Chris Zegers. Ga jij met hem voor de Mission Mini Troffee? Info: www.missionmini.com.

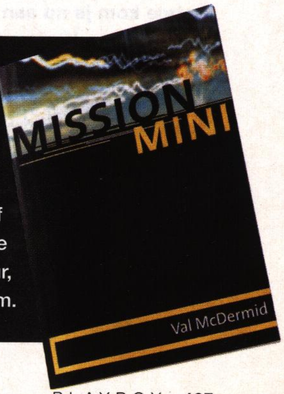

Suzan IJzerman

'Als de relatie serieus is, gaan de remmen los'

Tandartsassistente Suzan IJzerman (21) uit Wassenaar is verre van een burgertrut. En wel hierom:

Je komt uit Wassenaar. Ben je een burgertrut? "Nee hoor. Er staan veel grote huizen in Wassenaar, maar dat is in bepaalde wijken. Het is makkelijk om een stempel op iets te drukken, vaak blijkt daar niets van."

Waarom heb je geposeerd voor Playboy? "Een aantal foto's van mij, met kleren aan, stonden op een site. Daardoor werd ik voor Playboy gevraagd. Dat leek me leuk. Maar ik heb er lang over moeten nadenken."

En beviel het? "Nee, moet ik eerlijk zeggen. De drempel om naakt te gaan voor iemand die je niet kent is hoog. Maar het zijn mooie foto's geworden en ik moest geen gekke houdingen aannemen. Ik kende het blad wel een beetje. Tsja, dat kan ook bijna niet anders met drie broers in het gezin."

Wat zullen je vriendinnen van je poseeravontuur vinden? "Ik denk dat ze het wel leuk vinden, tenminste ze zullen zeggen dat ze het leuk vinden. Of dat ze dat echt vinden is nog maar afwachten. Het belangrijkste is dat ik er zelf achtersta en dat mijn naasten me daar in steunen."

Hoe staat het met de liefde? "Ik heb nu bijna een jaar geen relatie. Dat is jammer. Vanaf mijn zestiende heb ik twee lange relaties gehad. Ik ben zelfs verloofd geweest, maar die relatie had op een moment geen zin meer. Het werd op alle gebieden steeds minder."

Dat gebeurt toch vaker in relaties? "Ja, dat verliefd zijn over gaat in houden van is logisch. Maar liegen gaat echt te ver."

En hoe kom je nu aan je sexuele genot? "Dan moet je het zelf maar doen, hè. Maar ik heb er dan toch minder zin in dan wanneer ik een vriend heb."

Hulpstukken? "Ik heb ze wel eens gebruikt, maar ik moet zeggen dat ik er niet weg van ben. Zelf kun je het toch veel gemakkelijker?"

Bevalt het leven als vrijgezel? "Vrijheid moet je in je leven ervaren, dat is belangrijk. Daar kom ik nu pas achter. Maar nu lijkt het wel of ik geen man kan vinden!"

Je bent te kritisch. "Ja, ik stel hele hoge eisen. Met minder neem ik geen genoegen. Ik ben niet het type van de losse flodders. Ik wil alleen een relatie als het echt serieus is."

Je hebt het nooit met een vrouw geprobeerd? "Nee, en dat ben ik niet van plan ook. Een vriendin van mij heeft dat wel eens gedaan. Kun je toch net zo goed aan jezelf zitten als je een vrouw wilt. Ik ben 100% hetero. Klaar!"

Op wat voor man val je? "Hij moet ouderwets zijn. Hoffelijk, galant, eerlijk en trouw. Iemand die de deur voor me openhoudt, mijn jas aangeeft en op zijn tijd bloemen voor me koopt."

En uiterlijk? "Het uiterlijk maakt niet uit. Het innerlijk is veel belangrijker."

(Dat hebben we vaker gehoord...) Dus je zou op elke man kunnen vallen? "Er zijn wel grenzen. Niet te dun en niet te dik, atletisch gebouwd. Hij moet me wel kunnen beschermen als het nodig is. Niet fragiel in elk geval."

Wat vind je afstotend aan een man? "Onbeschoftheid. Vooral gedrag kan erg afstotend zijn. Verder onverzorgdheid, vieze kleren, vies haar. Bah! Een man in pak, dat heeft wél wat."

Vind je jezelf mooi? "Dat ligt eraan in wat voor bui ik ben. Maar in het algemeen ben ik tevreden. Ik ben zoals ik ben, hier moet ik het mee doen. Wel zijn er van die typische vrouwendingen die mannen niet zien. Hier en daar een klein beetje cellulitis en borsten zijn ook nooit helemaal gelijk van vorm."

Wat is het grootste compliment dat je ooit gehad hebt? "Een jongentje van 4 jaar zei eens dat hij me mooi vond. Kinderen zeggen de waarheid."

Hoe ben je te versieren? "Ze moeten niet op me afstappen met een of andere lompe openingszin als 'wat zie je er lekker uit'. Het moet mij wel versieren en niet andersom. Ik ben nog nooit op een man afgestapt om hem te versieren. Ieder zijn rol. Als hij een drankje aanbiedt dan vind ik dat altijd wel leuk. Niet om het hebben-hebben-hebben, maar dat hoort er gewoon bij. Ik zoen niet zomaar met iemand en snel het bed induiken doe ik al helemaal niet."

Word je nooit 'wild'? "Pas als ik een écht serieuze relatie heb en we elkaar kunnen vertrouwen, dan ga ik met iemand naar bed. Eenmaal een relatie, dan gaan de remmen los. Ik heb liever dat hij het initiatief neemt, maar ik durf ook wel eens op hem te springen. Het moet niet saai worden natuurlijk. Sleur in de relatie is dodelijk."

Nog gekke dingen meegemaakt in je sexleven? "Ja, sex in een café. Het was redelijk druk en er was zo'n afgeschermd gedeelte met een openhaard. Daar deden we 'het', maar een ding hadden we niet gezien. De beveiligingscamera draaide boven ons. En het beeldscherm waar de film op afspeelde hing boven de bar. Toen we terug kwamen zag ik het pas. Verschrikkelijk, vreselijk! Ik zakte door de grond en maakte me snel uit de voeten. Iedereen had het gezien, een vrouw stak nog haar duimen naar me omhoog. Nooit meer in dat café geweest."

Nog plannen voor de toekomst? "Ik wil dierenarts worden. Ik hou van dieren. Zelf heb ik 2 honden en 2 katten. Voor dieren kan ik alles doen."

Voor een man niet? "Mensen kunnen zichzelf vaak redden. Omdat ik al een paar keer gekwetst ben, wordt het ook steeds moeilijker om me volledig voor iemand te geven. Bij een relatie kan er altijd iets gebeuren waardoor het ineens over is. De relatie met je dier gaat nooit kapot."

Wat zou je nooit doen in bed? "Niks obsceens. Geen uitwerpselen, dieren of vuistpenetraties."

Wel anaal? "Als het binnen de grenzen blijft, sta ik overal voor open. Maar ik vind daar niets aan, het doet me vrij weinig. Wie weet komt dat nog."

Nog wensen op sexueel gebied? "Ik heb al aardig wat plaatsen aangedaan. Maar als ik een bestemming mag kiezen: doe dan maar in de buitenlucht, ergens waar het warm is en regent tegelijk. Op een leuk eilandje. Op een jacht lijkt me ook wel wat. Ik ga binnenkort naar Monaco, dan kan ik vast eens rondkijken. Haha."

Suzan's hotlist

hot not: vuistpenetratie
hot wish: op een jacht in Monaco
hot numbers: 95-64-94
hot memory: in het café

Wil jij je ook blootgeven in Playboy?
Stuur een briefje met een recente foto naar Playboy/ Blootgeven, postbus 1682, 2130 JB Hoofddorp

FOTOGRAFIE **RENÉ DE HAAN** • TEKST **MARTIJN VAN DEN BOOM**

WORDT NU PLAYBOY ABONNEE EN ONTVANG DEZE

leren attaché tas

BEL GRATIS:
0800 0224 222
www.abonnee.nu/playboy

JA, IK WORDT PLAYBOY-ABONNEE! Ik kies als welkomstcadeau:

- ☐ Leren attaché tas *(winkelwaarde € 68,- artikelnummer 78684)*
- ☐ Eenmalige geldkorting van € 11,91

naam m/v

adres nr

postcode woonplaats

telefoonnummer e-mailadres

geboortedatum

handtekening

☐ Ik machtig Sanoma Abonnementenservice/Media Expresse het abonnementsgeld *(€ 47,64)* per jaar automatisch af te schrijven van mijn (post)bankrekeningnr

☐ Ik ontvang voor de betaling van het abonnementsgeld een acceptgirokaart.

014480N

Neem nu een jaarabonnement op Playboy en ontvang deze leren attaché tas of maak gebruik van de éénmalige geldkorting. De aanbieding is geldig tot 31/12/2002 zolang de voorraad strekt en alleen geldig als u het afgelopen halfjaar geen abonnement op Playboy hebt gehad. Stuur deze bon in een open envelop, zonder postzegel naar: Playboy, Antwoordnummer 20040, 2130 RE Hoofddorp.

Woont u in België? Stuur een briefje met daarop uw naam, adres, geboortedatum en telefoonnummer naar: Playboy, Uitbreidingstraat 82, 2600 Berchem, of bel: 03/290.12.00. (Wij mogen in België helaas geen prijskorting geven.) *Prijswijzigingen voorbehouden.*

PLAYBOY

SPORT

DOOR **GUUS LUIJTERS** ILLUSTRATIE **FRITS MARNIX WOUDSTRA**

Nieuw seizoen nieuwe kansen

De afgelopen dagen heb ik onder mijn vrienden een kleine enquête gehouden. De te beantwoorden vraag luidde: wanneer denk je dat de voetbalcompetitie weer van start gaat? Nu vormen mijn vrienden zeker geen representatieve steekproef, daarvoor zitten er teveel schakers en tennissers onder en zijn het er te weinig, maar de uitkomst van mijn onderzoek mag desalniettemin opzienbarend worden genoemd. Maar liefst 90% van de ondervraagden antwoordde dat ze dachten dat 'ie zo na de zomer weer bruin en gespikkeld was, terwijl de zonderling die de overige 10% uitmaakt, bleek te denken dat de voetbalcompetitie was afgeblazen wegens veldslagen & vernielingen, racistische spreekkoren en faillissementen van de clubs. Niemand had het goed, want de voetbalcompetitie begint, zoals bekend, op vrijdag 16 augustus. Zonder Sparta en met Excelsior dus. Wat volgend jaar misschien weer omgekeerd zal zijn. Ik hoop op een competitie zoals die van vorig jaar. Wat mij betreft kan er niet genoeg geblunderd worden door trainers en voetballers. Je moet er toch niet aan denken dat Ajax plotseling weer op niveau zou gaan spelen en halverwege ongeslagen aan de leiding gaat met een voorsprong van 16 punten op Feyenoord. En zoiets zou het zijn als Ajax echt ging voetballen, want Feyenoord heeft dan wel de UEFA Cup gewonnen (In geen tijden bij een Europese finale zoveel plezier gehad), maar voor Feyenoord geldt hetzelfde als wat voor je aandeeltjes van toepassing is: in het verleden behaalde resultaten geven geen enkele garantie voor de toekomst. Ik heb er overigens alle vertrouwen in dat het weer het vertrouwde geklungel van de afgelopen jaren zal worden, want uit niets blijkt dat het Nederlandse voetbal zich gereed maakt voor een nieuwe opmars in de vaart der volkeren. Alles en iedereen die iets meer kan dan de bal recht vooruit schoppen, vertrekt naar het buitenland, maar als je al die in het buitenland spelende vedettes bij elkaar zet in Oranje heb je weer niks. God, wat waren we blij toen van de winter de resultaten van de loting voor het EK 2004 bekend was. Tsjechië! Oostenrijk! Wit Rusland! Moldavië! Voetballanden van dat kaliber moeten we kunnen hebben. 'Tsjechië is een geduchte tegenstander,' verklaarde Frank de Boer, 'maar ik heb ze toch liever dan de gevestigde landen.' Slag om de arm, maar je voelt de opluchting. De vraag is of die opluchting terecht is. Op 8 september weten we meer, dan is de eerste confrontatie. Thuis tegen Wit Rusland. Wat moet je ervan zeggen? Ik weet niet eens waar Wit Rusland ligt. Dus je zou zeggen: maar als de Oranje-vedetten net zo lamlendig spelen als ze in de kwalificatieronde voor het WK 2002 deden en als die Wit Russen net zo fanatiek blijken als de Ieren, dan kan het nog lelijk tegenvallen.

Toen ik mijn onderzoek deed over het begin van het voetbalseizoen heb ik mezelf zorgvuldig buiten beeld gehouden, maar ik moet bekennen dat ik bij die 90% zou hebben gehoord. Voor mij hoort voetbal ook niet bij de zomer, zoals wielrennen niet bij de winter hoort, terwijl beide sporten in deze in de loop van de jaar toch stevig opgerukt zijn. Als ik aan augustus denk, zie ik zonnige hockeytoernooien in het Gooise of Bloemendaal, waarop de mannen de bal keihard weten te raken, waar het er bij de meisjes vooral om gaat het hockeyrokje zo elegant mogelijk omhoog te laten wippen. De commentaren die deze rokjes losmaakten tijdens de wedstrijd Amsterdam-Klein Zwitserland tijdens het Steekneuzen-toernooi op de velden van Pinoké staan me nog helder voor de geest. Ik zou ze niet durven te herhalen. De wraak van Opzij zou verschrikkelijk zijn. Maar zo was het wel. Wat ons brengt op de vraag waarom hockey, korfbal en evangelische koren zo'n ongehoord erotiserende werking hebben. Van korfbal en evangelische koren weet ik het min of meer. Korfbal is een degelijke jeugdherbergensport. In jeugdherbergen mocht niks. Vader en Moeder, zoals je de uitbaters van die etablissementen noemen moest, waakten over je als een vader en moeder. Geen seconde verloren ze je uit het oog. Iedere gestolen kus, iedere verstolen aangeraakte borst werd op de opwindingschaal daardoor tot de derde macht verheven. Met korfbal ligt het net zo. Al die frisse Hollandse deernen, daar valt niks te neuken, dat zal duidelijk zijn. Vandaar dat je van iedere in het shirt deinende borstpartij wel opgewonden moét raken, net als van de aanblik van de roomblanke korfbaldijen onder die kittige rokjes. Evangelische koren zijn zo onweerstaanbaar door de christelijke kuisheid die ze uitstralen. Dat leidt onherroepelijk tot slechte gedachten. 'De Heere Jezus houdt van kleine jongetjes,' zingen die preutse meisjesmonden en je denkt: je moest eens weten, Godallemachtig, ik zal je Dit en Dat en laat het vooral lang duren, enzovoort enzovoort. En zo gaat het ook met hockey. De meiden die het spel beoefenen, hebben die 'r' en dragen voor altijd muntschoenen en klokkende plooirokken. Maar als ze zich bukken om een strafcorner in te slaan, worden ze één ogenblik kwetsbaar. En je voelt, onder die ons-soort-mensen-attitude gaan onverzadigbare mannenverslinsters schuil. Hockey. In geen jaren naar een dameshockeywedstrijd geweest. Maar op 26 augustus begint de American Open.

VOLGENDE MAAND

eindelijk?

DE MOOISTE ACTRICE VAN NEDERLAND NAAKT!

Ze is de **MEEST BEGEERDE VROUW** van Nederland en België. Wat moeten we meer zeggen? Volgende maand de mooiste actrice **NAAKT**! Natuurlijk in Playboy.

O JA: OOK DIT NOG:

- De conceptiepil voor mannen komt eraan. Willem Baars dook in de zaaddodende materie.
- De toekomst van de audio & video.
- De successtory van de Nederlandse wijnmaker Ilja Gort in de Bordeaux.
- Guus Luijters over nieuwe Nederlandse speelfilms zoals Volle Maan & Oesters van Nam Kee.
- En meer, veel meer lekkers.

PLAYBOY OKTOBER WORDT EEN COLLECTOR'S ITEM. VANAF 6 SEPTEMBER!

PLAYBOY

EDITOR-IN-CHIEF **HUGH HEFNER**

NEDERLANDSE REDACTIE

HOOFDREDACTEUR **Paul Koopal**
ART-DIRECTOR **Nikole van Kessel**
MANAGING EDITOR **Jan Peter Jansen**
REDACTIE **Willem Baars**, **Mick Boskamp**, **Guus Luijters**
VORMGEVING **Menno Schenk**, **Frederiek Zabel**
SECRETARIAAT **Ina van Rijn**, **Betty van den Merkenhof**
MARKETING **Martijn van der Neut, Herman Mantel, Inge Steketee**
marketing.playboy@sanoma-uitgevers.nl
UITGEVER **Sandra Dol**

VASTE MEDEWERKERS
Ruurd Dankloff, René de Haan, Jip van Hengst, Jan-Paul Jongepier, Kama & Seele, Hermine Landvreugd, Iris Planting, Govert de Roos, Wim Schouten, Hans Toonen & Hans Wientjens, Frits Marnix Woudstra, Egbert Zwier.

AAN DIT NUMMER WERKTEN MEE
Martijn van den Boom, Michael Fleming, Arny Freytag, Kalinka Hählen, Iris Kieviet, Michel Linssen, Johan Potma, Rosto AD, Marcel Verreck.

PLAYBOY USA: Michael Carr, *president of publishing*, Arthur Kretchmer, *editorial director*, Tom Staebler, *art director*, Gary Cole, *photography director*.
PLAYBOY INTERNATIONAL PUBLISHING: Bob O'Donnell, *senior vice presidents/business manager*, David Walker, *editorial director*, Mary Nastos, *manager of publ. services*, Eshed Halpern, *photo administrator*, Gabriela Cifuentes, *edit. services assistant*, Eileen Baliff, *editorial services assistant*.

PLAYBOY NEDERLAND:
Sanoma Uitgevers BV
Capellalaan 65, 2132 JL Hoofddorp
Postbus 1682, 2130 JB Hoofddorp
tel. 023-5564404, fax 023-5564410
e-mail: Playboy@Sanoma-Uitgevers.nl

DISTRIBUTIE: Losse nrs: Aldipress BV, De Meern, 030-6660611. Buiten Benelux: Logipress BV, Montfoort, info@logipress.com
ABONNEMENTEN: Voor abonnementsopgaven, info en adreswijzigingen (min. 3 weken van tevoren) kunt u zich wenden tot Media Expresse bij u in de buurt. De gegevens van Media Expresse vindt u in de Gouden Gids onder Boeken & Tijdschriften, op uw acceptgirokaart, het Media Expresse Magazine en op de adressticker op uw tijdschrift. Losse verkoopprijs 4,20 euro. In België 4,20 euro. De abonneeprijs bedraagt 3,97 euro per exemplaar. Info: www.abonnee.nu/playboy
ABONNEMENTEN-SERVICE: Sanoma Abonnementenservice, Capellalaan 65, 2132 JL Hoofddorp, tel. 023-5566560, van ma. t/m vrij. 09.00 tot 20.00 uur. Vragen: klantenservice: www.abonnee.nu
ABONNEMENTSVOORWAARDEN: Abonnementsprijs per jaar 47,65 euro (adviesprijs). Dit bedrag dient bij vooruitbetaling te worden voldaan. Daarvoor ontvangt u een acceptgirokaart. Betaling d.m.v. automatische incasso is ook mogelijk. Alle abonnementen gelden tot wederopzegging en worden zonder tegenbericht automatisch verlengd. Opzeggen van abonnement dient, liefst schriftelijk, te geschieden min. 6 weken voor aflopen van het abonnement, bij Media Expresse of Medianet.
BUITENLAND: Voor abonnementen in het buitenland (behalve België) worden prijzen en condities op aanvraag bij Sanoma Abonnementenservice verstrekt. Wet op de Persoonsregistratie: Enkele door u verstrekte gegevens zoals naam, adres en telefoonnummer hebben we opgenomen in ons gegevensbestand, zoals aangemeld bij de Registratiekamer te Rijswijk o.n. P0001113. Dit om u in de toekomst informatie te geven omtrent abonnementen, aanbiedingen etc.
WOONT U IN BELGIË? Losse verkoopprijs: 4,20 euro per nummer. Vraag de voordeligste abonnementsvoorwaarden voor Playboy aan bij Sanoma Magazines Belgium, Neerveldstraat 109, 1200 Brussel, tel. 070-660113, fax 02-7762239. Nummers nabestellen kan tot max. 2 maanden na verschijning en uitsluitend via de dagbladhandel. Plaats uw nabestelling bij een dagbladhandelaar o.v.v. titel, het gewenste aantal exemplaren, editienummer en verschijningsdatum. U betaalt de dagbladhandelaar de reguliere verkoopprijs en 1 euro administratie- en verzendkosten per exemplaar.
NABESTELLINGEN OUDE NUMMERS: www.playboy.nl

ADVERTENTIE-EXPLOITATIE: Capellalaan 65, 2132 JL Hoofddorp, tel. 023-5564276, fax 023-5564235: Chris Delissen (sales man.), Willem-Albert Bol (adv.marketing man.), Rudy Bakker, Daphne Boer, Jos Vlek, Vanessa Huizinga, Lidy Verkleij (secr.) e-mail: advertenties.playboy@sanoma-uitgevers.nl

Wij nemen uw gegevens, zoals naam, adres en telefoonnummer op in een gegevensbestand. De verwerking van uw gegevens is aangemeld bij het College Bescherming Persoonsgegevens te Den Haag door Sanoma Uitgevers BV, de verantwoordelijke voor uw gegevens. Uw gegevens worden gebruikt voor de uitvoering van met u gesloten overeenkomsten, zoals de abonnementen administratie. Daarnaast kunnen wij uw gegevens gebruiken om u op de hoogte te houden van interessante informatie en/of aanbiedingen. Uw gegevens zijn ook beschikbaar voor onze partners VNU Business Publications B.V., Felicitas B.V en Claritas Nederland BV. Zij kunnen uw gegevens gebruiken om u interessante informatie en/of aanbiedingen te verstrekken. Uw gegevens kunnen, samen met hun informatie over u, worden geanalyseerd, om de informatie en/of aanbiedingen zoveel mogelijk op uw interesses af te stemmen. Uw adresgegevens kunnen eveneens worden verstrekt aan zorgvuldig geselecteerde andere bedrijven voor het verstrekken van informatie en/of aanbiedingen.
U kunt bij het opgeven van uw gegevens bezwaar maken tegen beschikbaarstelling van uw gegevens aan derden. Ook kunt u tegen een vergoeding van de administratieve kosten ad 4,50 euro uw eigen gegevens opvragen en verzoeken om ze te laten corrigeren of te verwijderen. Stuurt u hiertoe een kaartje aan Klantenservice Sanoma Uitgevers, Postbus 40005, 2130 KM Hoofddorp.

DRUKKERIJ: Roto Smeets Weert: Ton van Kimmenade, Jan Salmans.

LEESPORTEFEUILLE: *Zonder schriftelijke goedkeuring van de uitgever is het niet toegestaan PLAYBOY op te nemen in een leesportefeuille. © Niets uit deze uitgave mag zonder schriftelijke toestemming van de uitgever worden verspreid, gekopieerd of op enigerlei wijze worden gereproduceerd of gepubliceerd*

Sanoma Uitgevers

Nederlands uitgeversverbond
Groep publieks- en opinietijdschriften

'Coca-Cola light' is a registered trademark of The Coca-Cola Company.

LET YOUR CAR DO THE TALKING

CHRYSLER

Chrysler introduceert de
Chrysler PT Cruiser 2.2 liter Common Rail Diesel.
Direct leverbaar. Ga voor een proefrit
naar de dichtstbijzijnde Chrysler dealer.

Chrysler PT Cruiser vanaf € 22.360,-. Afgebeeld model PT Cruiser CRD Limited vanaf € 31.785,- incl. BTW/BPM, excl. kosten rijklaar maken. www.chrysler.nl of 0347 - 36 34 00 lease/finance: 030 - 60 59 871
Gem. verbr.: 6,9 - 9,8 l/100 km (14,5 - 10,2 km/l). CO_2 185 - 232 g/km